A Grammar of Tamil Grammars

தமிழ் இலக்கணத் தெளிவு

written under the instructions of an eminent Grammarian

ARUMUGA NAVÁLAR

BY

DAVID JOSEPH, B.A.,

Senior Lecturer, Rajahmundry College,

Assistant Inspector of Schools,

Author of Hints on the Growth of Children.

SUBSEQUENTLY APPROVED BY SUCH RENOWNED TAMIL SCHOLARS AS RAMALINGA SWAMI AND MEENATCHISUNDARAM PILLAI OF MAYAVARAM.

Recommended as a Text Book for each Standard, Form and College classes according to the Educational Rules prescribed by Government. The principles of Tamil Grammar have been re-arranged synthetically in a graduated course following the natural growth of mind in human species, and illustrated by simple and familiar examples.

(*Approved by the Government Text-book Committee*)

for class use

[*All Rights Reserved.*]

[illegible]

[illegible]

15

தஞ்சாவூர்

A GRAMMAR

OF

TAMIL GRAMMARS.

BY.

DAVID JOSEPH, B. A.,

(Author of Hints on the growth of Children.)

தமிழ் இலக்கணத் தெளிவு.

தாவீது யோசேப்பு உபாத்தியாயரால்

இயற்றப்பட்டது.

"எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு." (குறள்.)

MADRAS:

PRINTED AT THE S. P. C. K. PRESS, VEPERY.

1893.

All Rights Reserved.

தேவஸ்துதி.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

ஆதமொ டேவாள் செய்த வரும்பவப் புணர்ப்பான் மக்கள்
தீதுறு வண்ணங் காக்க ஜகந்தனின் மனுட ரூகி
ஓதரும் பாடுற் றேதன் னுயிரையு நீத்த யேசு
போதக ரட்ச கன்றன் பொன்னடி மனத்துள் வைப்பாம்.

அவையடக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

அரியநல் லிலக்க ணங்க ளலகிலா திருப்ப வொன்றும்
தெரிவிலேன் ருனுஞ் செப்ப லென்னெனி னொருவன் சித்ரம்
வரையவும் வனப்பே யாக மதியிலாப் பாலர் கீறிப்
பரிவுறப் புலப்ப டுக்கும் பான்மைய தாகு மன்றே.

சந்தவிருத்தம்.

அன்றி நூற்கி லக்க ணத்தெ ளிவ்வு வென்னு நாமமே
என்று நன்க தாகு மென்ற தெண்ணி நண்ணி யிட்டனன்
மன்ற குற்ற மொன்று மேனு மாண நற்ற மாக்குக
வென்றி சால நன்று கற்ற மேன்மை கொண்டு மாந்தரே.

DEDICATION.

To

DAVID DUNCAN, Esq., M.A., D.Sc.,.

Director of Public Instruction, Madras.

Sir,

The amelioration of the condition of the masses of India by intellectual advancement is the province of your august duty.

If there were but one vernacular language for the whole of India or at least for each Presidency under a Governor, it would have been easy for the legislators to devise a thorough method of imparting education *by and through* that one mother tongue of the people. But many languages and subdivided dialects mar the skill of philanthropic directors of Education in the land.

Further, the conservative dogmatism of vernacular pundits is proverbial. Critical exposition of ancient authors in the Vernacular languages is looked upon with disfavor by these savants. Living as we are, in an age of progress, the old authorities especially those on the vernacular Grammar are ill-adapted for the present use, unless they are divested of their dogmatic garb of arrangement, exposition and illustration, and re-arranged synthetically in a graduated course, following the natural growth of mind in human species, and illustrated by simple and familiar examples.

Grammar is the key to the literature in Tamil and it is to be made, as well, the best means for the multiplicatio

of useful works in the language, on various subjects unknown to the ancient Dravidians, but brought to light by the present rulers of the land, in a foreign tongue. With this end in view, this humble attempt is made.

To a deep student of Anthropology and a lucid lecturer of the powers of mind and above all as the administrator of education in this Presidency, daily solving the intricate problems on ways and means to lead the masses from darkness to light, this humble work should be most welcome. Hence, with permission, I dedicate this, to you, that my humble intention to benefit my fellow-countrymen, may meet with success.

I am Sir,

VIZAGAPATAM,
3rd January, 1893.

Your Most Obedient Servant,
DAVID JOSEPH,
Asst. Inspector of Schools,
First Division.

PREFACE.

THERE are many grammars of the Tamil language. In early days, till the invasion of India by Europeans, there was no prose-literature in Tamil. Every book—even Dictionary of words and treatise on medicine—was in Poetical garb. Communications of ordinary nature, among the learned were in poetry. The boys began to learn poetry, as soon as they finished the letters of the Alphabet. Hence earlier writers on grammar dwelt on the rules of Orthography, and Etymology as subservient to the laws of verse. The grammar was in poetical garb and when commentaries were written, the examples given were from poetry.

Nannool, a book that omits to treat on three out of the five divisions of Tamil grammar came to be regarded as the text–book in Schools and Colleges. It is written for the learned few according to the ancient prescribed dicta of composition. The synthetic method adopted in grammars and other works in the English language is not followed by the author of Nannool. In the very beginning of the dissertation on letters the classification of nouns is discussed, to the bewilderment of ordinary readers.

From the very beginning, boys view Tamil Grammar as an insoluble myth and leave it by, though they master efficiently the principles of the grammars on the English language—a foreign tongue. For teaching Tamil, special pundits are required while native graduates are able to handle every other subject. All this anomaly is from the want of a simple, methodically written treatise on Tamil Grammar.

Hence this humble attempt. The subject is simplified to the mental capacities of the beginners, so that one could learn the rules without the aid of pundits whether he be young or old, a native or a foreigner.

A logical and synthetic system is adopted throughout. The rules are in prose, and examples selected are from well known subjects of daily occurrence. After this, a poetical

rule, the easiest and the simplest of the kind selected from, one out of more than a dozen authorities on Tamil Grammar is given. Explanations and criticisms follow in separate paragraphs or foot-notes. Suitable English equivalents are used throughout, to assist Europeans. Composition and prose writing are given great prominence to, in the work, while there is no omission of all that is useful in the many authorities consulted. Each chapter has a synoptical table at the end. Conjugation of Verbs, Parsing of words, Psychological division and treatment of the figures of speech, Derivation of words, idioms and their uses, Discussion of auxiliary, and compound verbs, History of the Tamil language and its grammar, most familiar examples and the like are peculiarities in this grammar, not found in ancient authorities. The authorities consulted are given in the Tamil preface that follows this.

As it is, the book may be used in college classes. Omitting a few chapters and few paragraphs of criticisms and explanations, it may be used in the High Schools. From the selection for High Schools, some sections may be omitted for the use of the Middle School, and some more for using it in the Primary School. By these omissions the unity of the book could not be spoiled. The paragraphing and throwing some matter in the form of foot-note are very carefully done to suit the book for school use.

If the system adopted in the book were faithfully pursued, according to the directions given, Tamil grammar will become an interesting subject for boys, and the present aversion to the vernaculars, will, at least as regards Tamil, be a dream of the past.

All learned pundits and those interested in the cause of Tamil will pardon the venture, a poor insignificant man like myself has made, and favour me with their advice. Advice and corrections will be thankfully received and acknowledged.

VIZAGAPATAM,
3rd January, 1893.

DAVID JOSEPH.

முகவுரை.

தமிழ்ப்பாஷையின் இலக்கணங்கள் பல உண்டு. இவற்றில் பூர்வீகத்தாரா லியற்றப்பட்டவை முழுவதும் செய்யுட்போங்காகவும், முன்னுள்ள இலக்கியங்களியாவும் செய்யுள்களாயிருப்பதால், செய்யுளுக்கே உரிய விதிகளை விதந்து கூறி வாசகவழக்கத்தை ஒழித்து எழுதப்பட்டவைகளாகவு மிருப்பதை எவரும் எளிதில் அறியலாம். அங்கிலேய முறையான பள்ளிக்கூடங்களும் பரீட்சைகளு முண்டானபிறகு எழுதப்பட்ட இலக்கணங்கள், தமிழுக்குள்ள வியாகரணசாஸ்திரம் நன்னூல் ஒன்றுதானெனக்கொண்டு, அதை விளக்கி விவரிக்கும் நூல்களாயிருப்பதும் எவருமறிந்த விஷயமே. இலக்கணத்தின் ஐந்து அங்கங்களுள், எழுத்து, சொல் என்ற இரண்டை விவரிப்பதால், அது பூரணமான நூலெனப்படாது. புதிதாய் அச்சியற்றிய முதுமை நூலான இலக்கண விளக்கமோ, பஞ்சாங்கங்களையும் விவரிக்கும் பூரண நூலாகும்.

அறிந்த சில விஷயங்களைக்கொண்டு, அறியாத நூதன விஷயங்களை, மாணாக்கரின் வயது, மூளையின் தராதரம் முதலியவற்றை யநுசரித்து, மானதத்துவசாஸ்திரப்படி கிரமம் கிரமமாக ஊட்டிப் பயிற்றுவிப்பது யுக்தமென்று எவரும் சம்மதிப்பார்கள். நன்னூல், இலக்கண விளக்கம் முதலிய முதியோர் நூல்கள் இப்படி எழுதப்படாமல், அநேக இலக்கியங்களைக் கேட்டுக் கற்றறிந்தோர்மாத்திரம் வாசித்து உய்த்துணரக்கூடிய திறமுள்ளனவாயிருத்தலின், பாடசாலைகளின் உபயோகத்தில் இவைகள் பிள்ளைகளுடைய புத்திக்கெட்டாமல் அவர்களை மயக்குவதன்றி அவர்களுக்கு வெறுப்பான பாடமுமாகி விடுகின்றன. இதனால் தமிழைக் கூர்ந்து கற்பவர்கள் மிகவும் சொற்பம். சுயபாஷையறியாத கல்விமான்கள் தமிழரில் வெகுபேருண்டு. அற்புத அதிசயமான அனந்தங்கோடி காரியங்களை அங்கிலேய பாஷையில் கற்றுத் தேர்ந்தவர்கள், எண்ணுக் கடங்கா எத்தனையோ வாயிரக்கணக்காயிருப்பினும், தாம் அறிந்தவற்றைத் தம் சுயதேசத்தவர்க்குச் சுயபாஷையில் விளக்கிக்காட்டச் சக்தியற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

இதனால், பிரஜைகளின் வரிப்பணங்கொண்டு நடத்தப்படுகிற பெரிய கல்விக்களரிகளான காலேஜ் முதலியவைகளில் படித்துத் தேர்ந்தவர்களால் சாதாரண பிரஜைகளுக்குப் பிரயோசனமில்லாமற்

போகிறது. தேசாதிபதிகளான அங்கிலேய துரைகளும் இவ்வகைக் கல்வியிற் பிரயோசனமில்லை என்று வசைகூற இடமாகிறது.

ஆகையால், தமிழ் இலக்கணம் முனிஷிமார் உதவியின்றி அந்நியரும் பிள்ளைகளும் எளிதில் கற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாய், முற்றிலும் நூதனமான முறையாய்த் தமிழில் முதியோர் எழுதிய இலக்கணங்களிலுள்ள எல்லா விஷயங்களையும், அவற்றில் இல்லாத வாக்கியப் பயிற்சிக்கான விதிகளியாவையும் அடக்கியதாய் இப்புஸ்தகம் எழுதப்பட்டது.

இப்புஸ்தகம் எழுதவேண்டுமென்று யோசித்து, இருபது வருஷங்களாகத் தமிழ் இலக்கணங்கள் பலவற்றையும் அச்சிலும் எட்டுப் பிரதிகளிலும் வாசித்ததுடன் அனந்தம் இலக்கியங்களையும் தீரப்பரிசோதிக்கவேண்டியதாயிற்று. அங்கிலேய இலக்கணத்தையும், லத்தீன் (Latin), கிரேக்கு (Greek) இலக்கணங்களையும், சம்ஸ்கிருத வியாகரணத்தையும் கலந்து வாசித்து, பிள்ளைகளின் மனோதத்துவம், அதின் கிரமமான வளர்ச்சி, எவ்வகையான பாடங்கள் எவ்வயதில் எப்படிப் புகட்டுவதென்பது முதலியவற்றையும், Normal School, College, High School முதலிய பலவிதக் கல்விச்சாலைகளிலும், விசேஷம் உபாத்தியாயர்களைக் கற்பிக்கும் வித்வசாலையிலும், தலைமை உபாத்தியாயராகவிருந்து, அநுபோகமாய்க் கற்றறியவேண்டியதாயிற்று.

தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், இலக்கணக் கொத்து, நேமிநாதம், இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி, இலக்கணச் சூடாமணி, தொன்னூல் விளக்கம், குவலயானந்தம், காரிகை, யாப்பருங்கலம், இறையனார் அகப்பொருள், தண்டியலங்காரம், தண்டியலங்கார சாரம், இலக்கணத் திரட்டு, நன்னூற் காண்டிகை விருத்தியுரைகள், விசாகப்பெருமாளையர் இலக்கண விளக்கம், பவர்ஐயர் (Rev. Dr. Bower), போப்பையர் (Rev. Dr. G. U. Pope), பிரதர்ட்டன் ஐயர் (Rev. T. Brotherton, M. A.), ஜாய்ஸ் துரை (Mr. Walter Joyes) ஆகிய இவர்கள் நன்னூலின் மேல் எழுதியவைகள், கால்ட்வேல் அத்தியட்சரியற்றிய திராவிட பாஷா தீபிகை (Comparative Grammar of Dravidian Languages by Bishop Caldwell, D. D. &, LL. D.), கல்லாடம், பிரயோக விவேகம் முதலிய பல நூல்களையும் தீரப் பரிசோதித்து இப்புஸ்தகம் எழுதப்பட்டது.

இதில் வசனமாக விதிகளைக் கூறி, நாடோடியபாஷையில் எவரும் அறியக்கூடிய உதாரணங்களை எடுத்துக்காட்டி, இதன்பின் முதியோர் நூல்களிலுள்ள சூத்திரங்களை மனனஞ்செய்வதற்காகத் தீட்டியிருக்

கும்; பல இலக்கணங்களுள்ளும் தெளிவும் இலகுவுமான சூத்திரம் எதுவோ அதைத் தெரிந்து பொறுக்கி யமைத்திருக்கும்; சாதாரண வாசகத்துக்குரிய விதிகளை முதற்கூறிப் பின் செய்யுளுக்கே சிறந்த வற்றை எடுத்து வழுத்தியிருக்கும்; இதன்மேல் மேற்கோள்களும், பற்பல நியாயங்களும் அடியில் குறிப்பித்து விளக்கப்பட்டிருக்கும்; அங்கிலேயபாஷை யறிந்தவர்கள் தமிழை முனிஷிமாரின்றிக் கற்றுக் கொள்ளத், தமிழ் இலக்கணப்பிரிவு, வகைவிரிகளுக்குச் சரியான அங் கிலேய பதங்களும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கும்; ஒவ்வொரு அத்தி யாயத்தையும் இலக்கமிட்டு, எண்மானப் பாகுபாடு செய்ததுடன், அவ்வவ்வத்தியாயத்தின் கடைசியில் படலரூபமாய் வகை விவரங் களை விசித்திரப்படுத்தியு மிருக்கும்.

வினையின் மயக்கம் தெளியப்போந்த விதிகளும், கிரியாமாலை, பதமுடிபு, இலக்கணம் கூறும் முறை, மானதத்துவப்படி சுலபமான அணியியலின் விளக்கம், வாசக இலக்கணம், மரபுமொழி, மரபுத்தொ டர், பாஷாசரித்திரம், இலக்கண சரித்திரம், பிற பாஷையினின்று தமிழில் வழங்கிவரும் சொற்கள் முதலியவை இந்நூலுக்கே சிறப்பு.

திண்ணைப் பாடசாலைமுதல் காலேஜ்வரையும் உபயோகமாகும் படி இப்புத்தகம் சுலபமான நடையில் எழுதப்பட்டு, பத்திபத்திகளா கப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தாழ்ந்த வகுப்பினர் செய்யுட்போங் கான சூத்திரங்களையும், அடியில் கண்டவைகளையும், வியாக்கியானப் பத்திகளையும் விட்டு விட்டு வாசித்து இலக்கணம் கற்கலாம். இப்ப டிச் செய்வதில் பிணக்கும் ஒவ்வாமையும் நேராதபடி பத்திவகுப் புகள் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இங்ஙனம் இலக்கணம் எழுதுவது நலம் என முதல்முதல் எனக் குப் போதித்தவர் யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர்; அதன்பின் அது நன்றென அநுகூலித்தவர்கள் வடலூர் இராமலிங்கப் பரதேசி யாரும், மாயவரம் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்களுமே.

இது இலக்கணத்தை எளிதாகவும் பூரணமாகவும் விளக்க எழுதப் பட்ட முதல் நூலானதால், கல்விமான்களும், இலக்கணச் சிங்கங்க ளும் நாயினுங் கடையேனைய யான் எழுதிய இந்நூலிலுள்ள பிழைக ளைப் பொறுத்து, அவற்றைத் திருத்தஞ்செய்யவேண்டிய வழி வகை களை அன்பாய் அடியேனுக்குப் போதிக்க மன்றாடுகிறேன்.

இப்படிக்கு,

தாவீது யோசேப்பு.

(DAVID JOSEPH, B. A.)

VIZAGAPATAM,
3rd January, 1893.

CONTENTS.

பொருளடக்கம்.

CHAPTER.		Page.
I.	LANGUAGE.—பாஷை....	1
	Grammar.—இலக்கணம்	2
II.	ORTHOGRAPHY.—எழுத்தியல்....	3
	Letters.—எழுத்துக்கள்	3
	Cognate letters —இன எழுத்துக்கள்	6
	Generation of „ —பிறப்பு	7
	Form of „ —உருவம்	8
	Quantity of „ —மாத்திரை	8
III.	ETYMOLOGY.—சொல்லியல்	32
IV.	NOUN.—பெயர்ச்சொல்	37
	Inflexion of Noun.—பெயரின் இலக்கணம்...	43
	Caste.—திணை....	44
	Division.—பால்	44
	Person.—இடம்	54
	Case.—வேற்றுமை	58
V.	VERB.—வினையியல்	79
	Tense.—காலம்....	85
	Suffixes.—இடைநிலை விவரம்	85
	Irregular Verbs.—விதி இகந்துவரும் வினைகள்	89
	Formation of Causative Verbs.—தன்வினை பிறவினை....	94
	Defective Verbs.—குறைவினை	123
VI.	PARTICLES.—இடையியல்....	130

CHAPTER. Page.

VII. QUALIFYING WORDS.—உரியியல் 139

VIII. SYNTAX.—தொடர்பியல் 152

IX. GENERAL REMARKS ON THE PARTS OF SPEECH.—பொதுவியல் 157

General remarks.—பொதுக்குறிப்புகள்.... 171

X. SYNTAX.—வாக்கிய விவகாணம் 176

XI. COMBINATION OF WORDS.—புணரியல். 184

General Rules of Combination.—புணர்ச்சிப் பொதுவிதிகள்... 186

Combination of Vowel endings.—உயிரீற்றுப்புணர்ச்சி 189

Exceptional words with Vowel endings.—சிற்சில விசேஷித்த உயிரீற்று வார்த்தைகள் அடையும் விகாரம் 193

Combination of Consonantal endings.—மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி 198

Exceptional words with Consonantal endings.—சிற்சில விசேஷித்த மெய்யீற்று மொழிகள் அடையும் விகாரம் 202

Combination of Parts of a word.—உருபு புணரியல் 207

Poetical Combinations.—செய்யுள் விகாரம்... 209

Sanscrit Combination.—சந்தி .... ?... 210

XII. WORDS.—பதவியல் 215

XIII. IDIOMS.—மரபுமொழிகள் 225

XIV. PROSODY.—யாப்பியல்.—உறுப்பு 239

XV. DIFFERENT KINDS OF VERSES.—யாப்பியல்—செய்யுள்.... 257

Different kinds of Verses allied to Venba.—வெண்பாவினம் 263

i. Kuralpa.—குறட்பாவினம் 263

CHAPTER.

Page.

ii. Asiriappa or Agavalpa.—ஆசிரியப்பா அல்லது அகவற்பா 266
General Characteristics.—பொதுவிதி.... 266
Different kinds of Asiriappa.—ஆசிரியப்பாவகை 267
Different kinds of Verses allied to Agavalpa.—ஆசிரியப்பாவினம்.. 269
iii. Kalippa.—கலிப்பா. General Characteristics.—பொதுவிதி 271
Verses allied to Kalippa.—கலிப்பாவினம். 284
iv. Vanchippa.—வஞ்சிப்பா. General Characteristics.—பொதுவிதி 287
Different kinds of Vanchippa.—வஞ்சிப்பாவகை 288
Different kinds of Verses allied to Vanchippa.—வஞ்சிப்பாவினம் 289
v. Marulpa.—மருட்பா 290
vi. Noorpa.—நூற்பா 291
Poetical License.—பாட்டின் புறனடை.. 291
License in letters.—ஓர்வகை எழுத்துகட்கான புறனடை 292
Method of scanning.—வகையுளி.. 298

XVI. THE METHODS OF CONSTRUCTING VERSE.—யாப்பியல்—பொருள்கோள்.. .. 301

XVII. DIFFERENT NAMES OF TAMIL POETRY.—செய்யுட் பெயர்வகை 305
Drama.—அகலக்கவியின் விவரம் 312

XVIII. ASTROLOGY OF VERSE.—செய்யுட் பொருத்தம் 328

XIX. POETICAL STYLE.—செய்யுட் குணம்... 337

XX. FIGURES OF SPEECH.—அணியியல் 349
Figures of Orthography and Etymology.—சொல்லணி 350

CHAPTER. Page.

XXI. FIGURES OF RHETORIC.—பொருளணி..... 379

i. Figures appealing to the understanding by the Laws of similarity.—ஓர் வஸ்து அல்லது கிரியை மற்றொன்றுக்குச் சம மென விளக்குமணி 383

ii. Figures appealing by the Laws of Contrast.—கறுப்பிற்கு வெளுப்பு எப்படி யோ அப்படி எதிரிடையானவற்றுல் ஒன் றை விளக்கு மணி 404

iii. Figures appealing by the association of ideas.—காரணகாரிய சம்பந்தங்களால் ஒன்றை விளக்கு மணி 407

iv. Figures appealing by Wonder.—ஆச்சரி யத்தால் ஒன்றை விளக்குமணி 410

v. Figures appealing by Wit or Cleverness.—சில சமத்கார வர்ணனைகளால் ஒன்றை விளக்கு மணி..... 413

vi. Figures appealing by adopting foreign manners.-புறநூலார் கொள்கைபற்றிவந்த அணிகள் 418

XXII. ON THE SUBJECT MATTER OF VERSE.—பொருளியல் 421

XXIII. GENERAL RULES TO BE OBSERVED BY AUTHORS.—பாயிரம் 426

XXIV. HISTORY OF THE TAMIL LANGUAGE.—தமிழ்ப்பாஷையின் சரித்திராச்சுருக்கம் 437

The periods of Tamil literature.—தமிழ் இல க்கியங்களுண்டான காலவமையறை 444

Addenda.—உபவிசேஷம் 451

Portions recommended for each Standard and Form according to the Educational Rules prescribed by Government.

STANDARD, FORM OR CLASS.	PORTIONS TO BE STUDIED.
Second Standard or Class.	Chapters 1, 2, and 3. *N.B.*—Leave all Poetical Rules or Sutrams and Sections 28–34, 40–47 and 50–53.
Third Standard or Class.	Chapter 4. *N.B.*—Leave all Poetical Rules or Sutrams.
Fourth Standard or Class.	Chapters, 5, 8 and 10. *N.B.*—Leave all Poetical Rules or Sutrams and Chapters 6, 7 and 9.
Fifth Standard or First Form.	Chapters 1–10 (both inclusive.) *N.B.*–Leave all Poetical Rules or Sutrams, and Sections 195–211 and 219–223.
Sixth Standard or Second Form.	Chapters 11, 12 and 13. *N.B.*–Leave all Poetical Rules or Sutrams.
Seventh Standard or Third Form.	Chapters 14 and 15 up to Section 476. Chapter 20, Sections 652, 653 and 654 only and Chapter 21. General remarks on Simile and Metaphor *i.e.*, Sections only. *N.B.*—Leave all Poetical Rules or Sutrams.
Fourth Form.	Chapters 1–10, with Poetical Rules.
Fifth Form.	Chapters 1–15 up to Section 476, with Poetical Rules.
Sixth Form or Matriculation Class.	Chapters 15, 16 and 20, and principal Figures of Rhetoric in Chapter 21 with Poetical Rules.
First-in-Arts Class.	The whole Book.
B. A. Degree.	The whole Book with one or more authorities mentioned in the preface.

சற்காரால் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட நிபந்தனைகளின்படி, ஒவ்வொரு தரகதியிலும், வகுப்பிலும், போதிப்பிக்கவேண்டிய பாகங்களின் விவரம்.

தரகதி அல்லது வகுப்பு.	கற்பிக்கவேண்டிய பாகம்.
இரண்டாம் ஸ்ருண்டர்ட் அல்லது வகுப்பு.	1–ம், 2–ம், 3–ம் அதிகாரங்கள். 28–34, 40–47, 50–53 வரையுள்ள விதிகளையும், செய்யுள் பாகமான சூத்திரங்களனைத்தையும் விடவும்.
மூன்றாம் ஸ்ருண்டர்ட் அல்லது வகுப்பு.	4–ம் அதிகாரம். செய்யுள் சூத்திரங்களனைத்தையும் விடவும்.
நான்காம் ஸ்ருண்டர்ட் அல்லது வகுப்பு.	5–ம், 8–ம், 10–ம் அதிகாரங்கள். இவற்றிலுள்ள செய்யுள் சூத்திரங்களனைத்தையும், 6–ம், 7–ம், 9–ம் அதிகாரங்களையும் விடவும்.
ஐந்தாம் ஸ்ருண்டர்ட் என்ற முதலாம் பாரம்.	1 முதல் 10 அதிகாரங்கள் வரை. 195 முதல் 211 வரையும், 219 முதல் 223 வரையுமுள்ள விதிகளையும், செய்யுள் சூத்திரங்களனைத்தையும் விடவும்.
ஆறாம் ஸ்ருண்டர்ட் என்ற இரண்டாம் பாரம்.	11–ம், 12–ம், 13–ம் அதிகாரங்கள். செய்யுள் சூத்திரங்களனைத்தையும் விடவும்.
ஏழாம் ஸ்ருண்டர்ட் என்ற மூன்றாம் பாரம்.	14–ம் அதிகாரமும், 15–ம் அதிகாரத்தில் 476–ம் விதிவரையும், 20–ம் அதிகாரத்தில் 652, 653, 654–ம் விதிகளும், 21–ம் அதிகாரத்தில் உவமை, உருவகம் என்ற இரண்டணிகளின் பொதுவிதிமாத்திரமும். செய்யுள் சூத்திரங்களனைத்தையும் விடவும்.
எட்டாம் பாரம்.	1 முதல் 10 அதிகாரங்கள் வரை செய்யுள் சூத்திரங்களுடன்.
ஒன்பதாம் பாரம்.	அதிகாரம் 1 முதல் 15–ம் அதிகாரத்தின் 476–ம் விதிவரை செய்யுள் சூத்திரங்களுடன்.
பத்தாம் பாரம் என்ற பிரவேச பரீட்சை வகுப்பு.	15–ம், 16–ம், 20–ம் அதிகாரங்களும், 21–ம் அதிகாரத்தில் விசேஷித்த அணிகளும் செய்யுள் சூத்திரங்களுடன்.
F. A. பரீட்சை.	புஸ்தகம் முழுவதும்.
B. A. பரீட்சை.	புஸ்தகம் முழுவதும்; முகவுரையிற் கண்ட இலக்கணங்களுள் இரண்டு மூன்று நூல்களை இப் புஸ்தகத்தோடு ஒத்திட்டு வாசிக்கவும்.

CONTRACTIONS USED.

உபயோகிக்கப்பட்ட குறிப்புகளின் விவரம்.

நன்..... நன்னூல்.

இ. வி.
இல.விள். } ..... இலக்கண விளக்கம்.

மு. வீ.
மு. வீரி.
முத். வீரி. } ..... முத்துவீரியம்.

வீ. சோ..... வீரசோழியம்.

யாப்.
யாப்பரு. } ..... யாப்பருங்கலம்.

தண்டி ..... தண்டியலங்காரம்.

இ. கொ..... இலக்கணக்கொத்து.

பேர். அகத்.
பே. அக. } ..... பேரகத்தியம்.

தொல்..... தொல்காப்பியம்.

தொன்..... தொன்னூல் விளக்கம்.

உ–ம்..... உதாரணம்.

c. f..... Compare (ஒத்துப்பார்).

N.B ..... Nota Bene (குறிப்பு).

காரி..... { காரிகை அதாவது யாப்பருங்கலக்காரிகை.

இலக்கணம்.

CHAPTER I.

LANGUAGE.—பாஷை.

1. மனிதர் ஒருவருக்கொருவர் தமது கருத்தை வெளியிடத் தக்க சக்தியையுடையவர்கள். மிருகங்கள், பறவைகள், ஊரும் பிராணிகள் தங்கள் சைகைகளாலும், பற்பலவிதமான தொனிகளாலும் தமது கருத்தை தம்மினமான ஜெந்துக்களுக்கு அறிவிக்கின்றன. மனிதர் இவ்வகையாகமாத்திரமல்ல, பாஷையாலும் தமது எண்ணத்திலுள்ளவற்றை பிறருக்குப் புலப்படுத்தக்கூடியவர். மனுஷன் உலகத்தை ஆண்டு நடத்தும்படி சிருஷ்டிக்கப்பட்டவனானதால் மற்றெல்லா உலக சிருஷ்டிகளிலும் மேலானவன். பாஷையையுடையவன் எவற்றையும் பகுத்தறிந்து விஸ்தரித்து விளக்கக்கூடியவன்.

நாம் பாஷையால் ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ளலாம், தூரத்திலிருக்கிறவர்களுக்கு பாஷையால் விருப்ப வெறுப்புகளை எழுதியறிவிக்கலாம். ஆகவே பாஷை பேசவும் எழுதவுமாம்.

சிற்சில பாஷைகள் எழுதப்படாமலிருக்கின்றன. குழுவர், தோடர், வேட்டுவர் முதலியவருக்குப் பேசும் பாஷைகள் உண்டு. அவைகள் எழுத்தால் எண்பிக்கப்படவில்லை. பட்டுநூல்காரராகிய சௌராஷ்டிகர்களுக்கு பேசும் பாஷைமாத்திரமிருந்தது. 1870–வருஷம் அதற்கு எழுத்துக்கிரமம் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

2. சமஸ்கிருதம், கிரேக்கு, லத்தின்முதலிய பாஷைகள் முன்காலத்தில் எழுதிப் பேசப்பட்டிருந்தும் இப்போது அவற்றைப் பேசுவாரில்லாததால் எழுதப்பட்டதாய் மாத்திரமிருக்கிறது.

3. தமிழ்பாஷை பேசவும், எழுதவும்படும்.

GRAMMAR.—இலக்கணம்.[1]

4. ஒரு பாஷையை வழுவறப் பேசவும் எழுதவும்தக்க விதி வகைகளை விஸ்தரித்துக்காட்டும் நூலுக்கு இலக்கணம் என்று பேர்.

5. தமிழ்பாஷையை வழுவறப் பேசவும் எழுதவும்தக்க விதி வகைகளை விஸ்தரித்து விளக்கும் சாஸ்திரம் தமிழ் இலக்கணம் எனப்படும்.

6. நாம் பேசும்போது வாக்கியங்களாகப் பேசுகிறோம், அவ் வாக்கியங்கள் பல வார்த்தைகளாலானவை, அவ்வார்த்தைகளோ எழுத்துக்கள் கூடியவை.

புலவர்கள் தமது அரும்பொருட்களைப் பாட்டாய்ப் பாடியிருக் கிறார்கள். இதையும் விசித்திரவிஷேதமாய் அமைத்திருக்கிறார்கள்.

ஆகையால் தமிழ்பாஷையை நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ள மூதல் முதல் எழுத்துக்களையும், பின்கிரமமாய் வார்த்தை, வாக்கியம், பாட்டு, அலங்காரம் முதலியவற்றையும் கற்கவேண்டும்.

7. நமது முன்னோர்கள் தமிழைப் பேசினார்கள். வாக்கிய சுரூப மாகப் புஸ்தகங்களையும் கடிதங்களையும் எழுதுவது அவர்கள் வழக்க மல்ல. பாட்டாய் எழுதுவது அவர்களுக்கு மகா பிரியம். வசனம் எழுதினால் மதிப்பில்லை; இதனால் முன்னோர்கள் எழுதியவையெல் லாம் (வைத்தியம், அகராதி, இலக்கணம், ஸ்தல சரித்திரம், கடிதங் கள் யாவும்) பாட்டாகவேயிருந்தன. பாட்டெழுதத் தெரியாத வன் மூடன் என்னப்பட்டான். இதனால் முன் எழுதிய இலக்கண நூல்களில் வசனரூபமாய் எழுதுவதற்கு விதி வகைகள் விஸ்தரிக்கப் படவில்லை. ஏறக்குறைய 150 வருஷங்களாக வசனரூபமான புஸ்த கங்கள் எழுதப்பட்டுவருகின்றன.

---

[1] இலக்கியம் இன்றி இலக்கணம் இன்றே
எள்ளின் முகில் எண்ணெயும் இன்றே
எள்ளினின் றெண்ணெய் எடுப்பது போல
இலக்கி யத்தினின் றெடுபடும் இலக்கணம். (பேர் அகத்தியம்.)

இலக்கணம் என்பது சமஸ்கிருதத்திலுள்ள இலட்சணம் என்னும் பதத்தின் திரிபு. இலட்சணம் என்றால் அழகு, ரமமாய் இருக்கவேண்டிய விதம் என இண்டர்நல்கனெத் தரும். பாஷையை எவ்விதமாய்ப் பேசுவது, எவ்விதமாய் எழுதுவது, அதுவும் அழகும் அலங்காரமுமாய் எப்படிப் பேசுவது எழுது வது என்பதை விளக்கிக்காட்டும் சாஸ்திரத்துக்கு இலக்கணம் என்று பேர்.

வீடெட்டும் விதத்தைத் தெரிவிக்கும் நூலுக்கு மனையிலக்கணம் என்றும், செவுத்தொழிலின் வகையை விள கிக்கும் புஸ்தகத்தை கெவிலக்கணம் என்றும், "இலக்கணம்" ஒரு பொதுவார்த்தையா யிருந்தாலும் பாஷாநடையைப் பாகுபடுத்திப்பேசும் நூலுக்கு "இலக்கணம்" என்ற சிறப்பாய் வழங்குகிறது.

8. இக்காலவியற்கைப்படி தமிழ் இலக்கணம் எட்டு வகையாக விரித்துரைக்கப்படும்.

1. எழுத்தியல் .....எழுத்துக்களைப் பற்றியது.
2. சொல்லியல் .....வார்த்தைகளைப் பற்றியது.
3. தொடர்பியல் .....வசனரூபமாய் எழுதுவதற்கான விதிகள் அடங்கியது.
4. புணரியல் .....வார்த்தைகள் அசைகள் தம்முள் ஒன்றோடொன்று பொருந்தும்போது அடையும் மாறுதல்களை விளக்கியது.
5. பதவியல் .....பதங்களின் மூலம், வகை முதலியவற்றையும், பாஷையின் மரபான (Idiom) பதங்கள் இவை யென்பதையும் விளக்கியது.
6. யாப்பியல் .....பாட்டுகளைப்பற்றிய இலக்கணம்.
7. அணியியல் .....அலங்காரங்களை விஸ்தரிப்பது.
8. [1] பொருளியல் .....எழுத்துக்களாலாகிய வார்த்தைகளின் பொருட்களைப்பற்றியது.

N.B.—இவற்றோடு பாஷையின் சரித்திரமும், பாயிரமுறையும் கடைசியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

CHAPTER II.

LETTERS.—தமிழ் எழுத்துக்கள்.[2]

9. காக்கை கரைவதும், கோழி கூவுவதும், குதிரை கனைப்பதும் ஒருவகையான சப்தம்தான்.

---

[1] "பொருளியல்" பாஷையின் இலக்கணத்துக்குள் அடக்காத அன்னிய காரியங்களைப் பற்றியது. தமிழ் இலக்கணிகள் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி எனப் பிரித்திருப்பதால் இதைப்பற்றிச் சுருக்கமாய்க் கடைசியில் சொல்லப்படும். தொடர்பியல் என்ற வாக்கியவியல் பூர்வ தமிழிலக்கணிகளால் விடப்பட்டதாயினும் இசையும் விதிகளைக் காட்டி விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. புணரியல், பதவியல், சொல்லியலுக்கு முந்தி எழுத்தியலோடு விளக்குவது தமிழ் இலக்கணிகளின் ஐமமாயினும் எளிதில் விளங்கத்தக்கதாக சொல்லியலுக்குப்பின் வைக்கப்பட்டது.

[2] எழுத்துக்களை, முதலெழுத்து, சார்பெழுத்தென்று பிரித்த பவணந்தி முனிவரியற்றிய நன்னூலிலும், தொல்காப்பியத்திலும் மற்ற நூல்களிலும் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறது. இது நியாயத்திற்கும் தற்காலத்திற்கும் ஒவ்வாது. உயிர்மெய், முற்றுப்புள்ளி, உயிர்எழுத்து, ஒற்றுஎழுத்து, குற்றியலிகரம், குற்றிய

ஆயினும் அர்த்தம் தரக்கூடிய வார்த்தைகளுண்டாவதற்குத் தகுந்த சப்தங்களே எழுத்தெனப்படும்.

"மொழிமுதற் காரண மாமணுத் திரளொலி
யெழுத்தது முதல்சார் பெனவிரு வகைத்தே." (நன்.)

10. இப்படியாகிய சப்தங்கள் எழுத்தின் ஒலிவடிவாம், அவைகளைப் பிறரறிய வரைவதற்கு அட்சரங்கள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை எழுத்தின் வரிவடிவாம்.

"எழுதப் படுதலி னெழுத்தா கும்மே." (முத். வீ.)
"எழுத்தொலி வடிவரி வடிவையு மேற்கும்."(முத். வீ.)

எழுத்துக்கு மறுபேர்—இரேகை, வரி, பொறி, அட்சரம்.

11. தமிழில் உள்ள எழுத்துக்கள்.

உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து, உயிர்மெய்யெழுத்து, ஆய்தம் என நான்கு வகைப்படும்.

12. [1] (Vowels) உயிரெழுத்து—அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ ஆக 12 ஆம்.

உயிர் என்பதற்கு மறுபேர்—அச்சு, ஆவி, சுரம், பூதம்.

(Consonants) மெய்யெழுத்து—க், ங், ச், ஞ், ட், ண், த், ந், ப், ம், ய், ர், ல், வ், ழ், ள், ற், ன்.

மெய் என்பதற்கு மறுபேர்—ஒற்று, உடல், ஊமை.

மெய்யெழுத்து தன்னில்தானே உயிரின் உதவியின்றி உச்சரிக்கப்படாதாகையால், மெய், உடல் என்றழைக்கப்படுகிறது.

லிகரம், குற்றியல் ஐகாரம், குற்றியல் ஔகாரம், மகரக்குறுக்கம், ஆய்தக்குறுக்கம் ஆகிய பத்துப்பிரிவுகள் சார்பெழுத்தென்னப்படும்.

இவற்றில் உயிர்மெய் ஒன்றதான், உயிரும், மெய்யும் ஒன்றுசேர்ந்து வருவதால் ஒருவாறு சார்பெழுத்தென்னப்படலாம். ஆய்தம் ஒன்றையும் சார்ந்து வருவதில்லை. தனிநிலை யென்னும் பெயரையுமுடையது. குற்றியல் இ, உ, ஐ, ஔ, மகரக்குறுக்கம், ஆய்தக்குறுக்கங்கள், உயிர், மெய், ஆய்தம், உயிர்மெய்கள் எச்சமயத்தில் குறுகிய சப்தத்தோடு வருமென்றும், அவைபெடைகள் எச்சமயங்களில் செடிலும், ஒற்றும் சேர்ட ஒலியையுடையதாகுமென்றும் நன்னூல் சார்பெழுத்து குற்றியலிகரம் விளக்குவதிலே பாட்டு விதிகளாகிய வாய்பிலக்கணத்தக்கு விசேஷித்தவைகளாயல்லாது சாதாரண உபயோகத்தக்கானவைகளுமல்ல, பற்பல வெவ்வேறு வகையான எழுத்துக்களுமல்ல. இவைகளைத் தனித்தனியாய்ப் பலவகை எழுத்துக்களென்று பலரும் மயக்கும்படி விளக்காமல் எழுத்துக்களின் உச்சரிப்பைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்து விளக்கிக் காட்டியிருக்கும்.

ஃ வாய்புக்கேயுரிய விதிகளை வாய்பியலிலே எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறது.

"உயிர்மெய் ஆய்தம் உயிரை பெற்றன, பகுதிய இ, உ, ஐ, ஔ, மஃகான், தனிநிலை பத்தும் சார்பெழுத்தாகும்." (நன்.)

[1] ஏக்குறைய எல்லாப் பாலைகளிலும் அ, ஆ என்ற வாய்நிறத்தலாலுண்டாய சப்தமே முதலெழுத்தாக நிற்கிறது. இதனுலகுலம், ஓர் தாய்பெற்ற பிள்ளைகள் என்பதற்கு அறிகுறியாய் விளக்குகிறது.

"அம்முத லீரா றுவி கம்முதல்
மெய்ம்மூ வாறென விள்ளம்பினர் புலவர்." (நன்.)

13. உயிரையும், மெய்யையும் முதல் எழுத்தென்று சொல்வார்கள்.

"உயிரும் உடம்புமா மூப்பது முதலே." (நன்.)

14. அ, இ, உ, எ, ஒ ஐந்தும் குற்றெழுத்து. (Short Vowels) இவைகள் குறுகிய சப்தத்தையுடையவை.

குறிலுக்கு மறுபேர்—குறுமை, இரச்சுவம்.

"அவற்றுள்: அ, இ, உ, எ, ஒ க்குறி லைந்தே." (நன்.)

15. ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ ஆகிய எழும் நெட்டெழுத்துக்கள். (Long Vowels)

நெட்டெழுத்துக்கு மறுபெயர்—தீர்க்கம், நெடில்.

"ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ நெடில்." (நன்.)

16. மெய்யெழுத்துக்களின் பிரிவு.

Hard Consonants or Gutturals.—க், ச், ட், த், ப், ற் வல்லெழுத்தெனப்படும்.

வல்லெழுத்து—வன்மையான தொனியையுடையது. (மார்பினின்று பிறக்கும்.)

Soft Consonants or Nasals.—ங், ஞ், ண், ந், ம், ன் மெல்லெழுத்தெனப்படும்.

மெல்லெழுத்து—மெலிந்த சப்தத்தையுடையது (மூக்கினின்று பிறக்கிறது.)

Medial Consonants or Cervicals or Liquids.—ய், ர், ல், வ், ழ், ள் இடையெழுத்தெனப்படும்.

இடையெழுத்து—நடுத்தரமான சப்தத்தையுடையது (மூக்குக்கும், மார்புக்கும் நடுவிடமான கழுத்தினின்று பிறக்கிறது.)

வல்லெழுத்துக்கு மறுபேர்—வலி, வன்மை, வன்கணம்.
மெல்லெழுத்துக்கு மறுபேர்—மெலி, மென்மை, மென்கணம்.
இடையெழுத்துக்கு மறுபேர்—இடை, இடைமை, இடைக்கணம்

கணம் = கூட்டம்.

"வல்லினம் கசடத பறவென வாறே."
"மெல்லினம் ஙஞணந மனவென வாறே." } (நன்.)
"இடையினம் யரலவ ழளவென வாறே."

17. உயிர்மெய்யெழுத்து. மெய் 18மேல் உயிர் 12ம் வந்து பொருந்துவதால் உண்டாகும் 216ம் உயிர்மெய்யெழுத்தாம். (நூலாதாரம் பார்.)

[1]"உயிரே மெய்யணைந் துயிர்மெய் யாகும்
அவைஇரு நூற்றொரு பஃதா றென்ப."(தொன்னூல்.)

18. [2]ஆய்தம் ஃ, இது கூஃ என்று முற்காலத்தில் எழுதப்பட்டது. ஆய்தத்துக்கு மறுபேர்—அஃகேனம், தனிநிலை, முப்புள்ளி.

KINDRED OR COGNATE LETTERS. எழுத்துக்களின் இனம் பின்வருமாறு.

19. நெட்டெழுத்து. இனமான குற்றெழுத்து.

நெட்டெழுத்து.	இனமான குற்றெழுத்து.
ஆ	அ
ஈ	இ
ஊ	உ
ஏ	எ
ஓ	ஒ
ஐ	இ
ஔ	உ

ஐ = அ + இ; ஔ = அ + உ (சப்தத்தில்)

ஆகையால் இரண்டிற்கும் பொதுவாய் நின்ற அ வை நீக்கி மற்றையதை அதாவது இகரத்தை ஐகாரத்திற்கும் உகரத்தை ஔகாரத்திற்கும் இன எழுத்தாகக் கூறியிருக்கிறது.

---

[1] "புள்ளிவிட் டவ்வொடு முன்னுரு வாகியும்
ஏனை யுயிரோ டுருவு திரிந்தும்
உயிரள வாயதன் கடிவொழித் திருவயிற்
பெயரொடு மொற்றுமுன் னாய்வரு முயிர்மெய்" (நன்.)

[2] ஆதியில் முப்புள்ளி ஃ கூஃ சூலாயுத வடிவாய் எழுதப்பட்டதால் ஆய்தம் என்றும், ஒன்றையும் சார்ந்து வராததால் தனிநிலை யென்றும், மூன்று புள்ளியால் குறிக்கப்படுவதால் முப்புள்ளி யென்றும் பெயர் பெற்றது.

"குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி
உயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே." (நன்.)

வல்லினம்.	இனமெல்லினம்.
க்	ங்
ச்	ஞ்
ட்	ண்
த்	ந்
ப்	ம்
ற்	ன்

இடையெழுத்துக்கும் ஆய்தத்துக்கும் இனமில்லை, உயிர்மெய்யெழுத்துக்களின் இனம், தம்தம் உயிரும் மெய்யும் போலவே.

"ஐ, ஔ, இ, உச் செறிய முதலெழுத்
திவ்விரண் டோரின மாய்வரல் முறையே." (நன்.)

GENERATION OF LETTERS.—பிறப்பு.

20. உரம் அல்லது மார்பு, கண்டம் அல்லது கழுத்து, தலை, மூக்கு, இதழ் அல்லது உதடு, நாக்கு, பல், அண்ணம் (Upper roof of the mouth) ஆகிய இவைகள் எழுத்துக்களை உச்சரிப்பதற்கான அவயவங்கள். உள்ளிருந்து வெளியில் வரும் சுவாசத்திலுள்ள காற்று மேற்கூறிய அவயவங்களால் திரிபடைய எழுத்துக்கள் உச்சரிக்கப்படும்.

[1] "நிறையுயிர் முயற்சியி னுள்வளி தூப்ப
ஏழுமணுத் திரளுரங் கண்ட முச்சி
மூக்குற் றிதழ்நாப் பல்லணத் தொழிலின்
வெவ்வே றெழுத்தொலி யாய்வரல் பிறப்பே.(நன்.)

வளி=காற்று.

---

[1] பின் வருவன எழுத்துக்களின் பிறப்பை விரிவாய்க்காட்டிய சின்னூல் குத்திரங்கள்.

"அவற்றுள், முயற்சியுள் அ ஆ வவ்வாய்ப்புடைய."

அவ்வாய்ப்பு = வாய்நிறத்தல்.

"இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ, அங் காய்பே—டண்பன் முதலு வினிம்புற வருமே."

முதலு = நாக்கின் அடி.

"உ, ஊ, ஒ, ஓ, ஔ விதழ் குவிவே."

"கவ்வும் சவ்வும் டணவு முதலிடை
நுனிநா வண்ண முறமுறை வருமே."

"அண்பல் லடிநா முடியுறத் தவ்வரும்."

"மீயி மீதமுறப் பம்மப் பிறக்கும்."

"அடிநா வடிவண முறவத் தோன்றும்."

'அண்ண நுனிநா வருட ழமலரும்."

21. உயிர், இடையினம் இரண்டும்—கழுத்தினின்று பிறக்கும்.
வல்லினம்—மார்பினின்று பிறக்கும்.
மெல்லினம்—மூக்கினாலுச்சரிக்கப்படும்.
ஆய்தம்—தலையிலிருந்து பிறக்கும்
உயிர்மெய்—மெய்யெழுத்துக்களும் உயிரெழுத்துக்களும் பிறக்கும் இடத்தினின்று இணைந்து பிறக்கும்.

"அவ்வழி, ஆவி யிடைமை யிடமிட றாகும்
மேவு மென்மைமூக் குரம்பெறும் வன்மை." (நன்.)

மிடறு=கழுத்து.

"ஆய்தக் கிடந்தலை யங்கா முயற்சி
சார்பெழுத் தேனவுந் தம்முத லனைய." (நன்.)

FORM OF LETTERS.—உருவம்.

22. நூலாதாரத்தில் இருக்கும் உருவமே ஒவ்வொரு எழுத்திற்கு முரியது; ஆதிகாலம் தொட்டு இவ்வுருவமே வழங்கிவந்தது.

எ, ஒ என்பவை எ̇, ஒ̇ என்று பழையகாலத்தில் எழுதப்பட்டதுண்டு. இது விரைவாய் எழுதுவதில் பிழைகளை வருவித்து வார்த்தையின் பொருள் சிதைய இடமாகுமென்று நிறுத்தப்பட்டது.

"தொல்லை வடிவின வெல்லா வெழுத்துமாண்
டெய்து மெகர ஒகரமெய் புள்ளி." (நன்.)

[1] QUANTITY OF LETTERS.—மாத்திரை.

23. முன்னோரெழுதிய புஸ்தகங்களெல்லாம் செய்யுளாகவேயிருந்தமையால், எழுத்துக்கள் எவ்வளவு நீட்டியோ குறுக்கியோ உச்சரிக்கப்படவேண்டியதைப்பற்றித் திட்டமான விதிகளுண்டு.

இப்படி உச்சரிப்பதின் அளவுக்கு மாத்திரை என்று பெயர். கண்ணிமைத்தலும், கைநொடித்தலும், ஒரு மாத்திரையளவு.

"அண்பன் முதலா மண்ணமு முறையின்
நாவிளிம்பு வீங்கி யொற்றவும் வருடவும்
லகார ளகாரமா யிரண்டும் பிறக்கும்." (நன்.)
"அண்ண நுனிநா நனியுறிற் றனவரும்." (நன்.)

[1] Quantity is as important in Tamil as it is in Latin.

"இயல்பெழு மாந்த ரிமைநொடி மாத்திரை." (நன்.)

மாத்திரையில், கால், அரை என்ற பின்ன பாகுபாடிருப்பதால் அதையும் பின்வருமாறு கணிதப்படுத்தவேண்டியதாம்.

"உன்னல் காலே ஊன்றல் அரையே
மூறுக்கல் முக்கால் விடுத்தல் ஒன்றே."
கையால் நொடிக்க நினைத்தல்—கால்
விரல்கள் பொருந்த ஊன்றல்—அரை. ழ.

24. [1] மாத்திரை வருமாறு.

குற்றெழுத்து	1	ஒரு	மாத்திரை.
நெட்டெழுத்து	2	இரண்டு	,,
மெய்	$\frac{1}{2}$	அரை	,,
ஆய்தம்	$\frac{1}{2}$	அரை	,,

உயிர்மெய் எறிவந்த உயிரின் மாத்திரையளவாம்.

சாதாரண வழக்கத்தில் இவை நீண்டும் குறுகியும் வரும்.

25. நீண்டுவருதல். (Lengthening of sound.)

சங்கீதத்திலும் கூப்பிடும் பொழுதும் நீண்டொலிக்கும், தெருவில் சாமான்கள் கொண்டு விற்கும்போது விற்பவர்கள் மாத்திரையளவுக்கு மிஞ்சிக் கூவி யொலிப்பார்கள்; புலம்பும்போது மாத்திரை நீளும்.

உ—ம். (a) ஐயோ ஓ மகனே பெரும்பயணம் போனையோ ஓ.
(b) கோையோ ஓ, கோை.
(c) வாரீர் மண நலங்கிட—ரீஈ, ரீஈ, ழ.

இதன்றி அளவுப்பிரமாணத்துக்குள் அடங்கிய வெண்பா விருத்தம்முதலிய பாட்டுக்களில் ஓசை குறையும்போது நெட்டெழுத்தும் மெய்யெழுத்தும் நீண்டொலிக்கும். இப்படி கிரமப்படி பாட்டுகளில் நீண்டொலிப்பது நெட்டெழுத்தாலல் உயிரளபெடை யென்றும்,

---

[1] உயிரளபெடை 3 மாத்திரை.
நெடில் 2 ,,
குறில்,(ஐ.ஔ)குறுக்கம், ஒற்றளபெடை 1 ,,
ஒற்று, (இ, உ) குறுக்கம், ஆய்தம் $\frac{1}{2}$,,
குற்றியல் (மகரம்+ஆய்தம்.) $\frac{1}{4}$,,

"மூன்றுயி ரளபிண் டாநெடி லொன்றே
குறிலோ டைஔக் குறுக்க மொற்றள
பரைபொற் றிஉக் குறுக்க மாய்தம்
சார்குறள் மஃகான் ஆயதம் மாத்திரை." (சன்.)

இதில் மாத்திரை விவரம் விளக்கப்பட்டது.

ஒற்று ஆய்தங்களானுல் ஒற்றளபெடை யென்றும் விசேஷப்பேர்க ளிடப்படும். இதன் விவரம் யாப்பியலின் துவக்கத்திற் காண்க. (Vide Sections 426, 427.)

"ஆவியு மொற்று மளவிறந் திசைத்தலும்
மேவு மிசைவிளி பண்டமாற் றுதியின்." (நன்.)

WHEN CERTAIN LETTERS ARE SHORTENED IN PRONUNCIATION.—ஓசை குறுகிவருதல்.

26. ஐ என்னும் நெட்டெழுத்து தனியாய் தை, கை, வை என வரும்பொழுதுமாத்திரம் தனக்குரிய பூரணமான இரண்டு மாத்திரையள வொலிக்கும்.

பலவெழுத்தமைந்த வார்த்தைகளில் முதல், இடை, கடை மூன்றிடத்திலும் சப்தம் குறுகி குற்றெழுத்தைப்போல் ஒரேமாத்திரை யுடையதாகும்.

உ—ம். தைத்து, கைத்து, பல்கை.

ஔ என்னும் நெட்டெழுத்து பலவெழுத்துக்களடங்கிய வார்த்தையின் முதலில் குற்றெழுத்துப்போல ஒருமாத்திரை யுடையதாகும்.

சௌந்தரம் இதில் ஔ 1 மாத்திரை.
திரௌபதை —— ஔ 2 ,,

"தற்சுட் டளபொழி ஐம்மூ வழியும்
நையும் ஔவும் முதலற் றுகும்." (நன்.)

27. Short உ. தற்றியலுகரம்.[1]

உகரம் தன் மாத்திரையில் குறுகி ஒலிக்கும்போது குற்றியலுகர மெனப்படும்.

உகரம் குறுகிய சப்தமாவதற்கு பின்வரும் இலட்சணங்கள் அமையவேண்டும்.

1. வார்த்தையின் கடைசியில் வரவேண்டும்.

2. வல்லெழுத்தாறில் ஒன்றின்மேல் ஊர்ந்து உகரம் வரவேண்டும்.

3. இவ்வார்த்தை உகர மூர்ந்துவந்த வல்லெழுத்தாகிய கு, சு, டு, து, பு, று ஒன்றைக் கூடி இரண்டுக்கு மேற்பட்ட எழுத்துக்களுள்ளதாயிருக்கவேண்டும்.

---

[1] இது புணரியல், வினையியல்களில் மூடிய விசேஷமுன்னதையால் இதைக் கவனமாய்க் கற்கவேண்டியது.

உ–ம். வாக்கு, அமைச்சு, விரட்டு, அங்கலாய்த்து, மூப்பு, கழன்று, வரகு, தினிசு, கூடாது, ஷ.

4. கு, சு, டு, து, பு, று ஒன்றோடு ஒரே எழுத்துக்கூடிய பதமாயின் அது நெட்டெழுத்தா யிருக்கவேண்டும். குற்றெழுத்தா யிருக்கக்கூடாது.

N.B.—நெட்டெழுத்து என்றால் உயிரின் நெட்டெழுத்தைமாத்திரமல்ல உயிர்மெய்யின் நெட்டெழுத்தையும் குறிக்கும்.

உ–ம். ஆடு, காது, வீசு, ஈறு, ஆகு, காசு, ரூபு, ஷ.

இக்குற்றியலுகரம் ஆறுவகைப்படும்.

1. தனி நெடில் சேர்ந்துவந்தது — நெடிற்றொடர் குற்றியலுகரம். ஆடு, காசு, ஷ.

2. அனேக எழுத்துக்கள்சேர்ந்த பதத்தில் ஈற்று கு, சு, டு, து, பு, றுக்களுக்கு அடுத்து உயிர்மெய் வரின் — உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுகரம். விருது, முரசு, மலடு, பலது.

3. ஈற்றுக்கு அயலெழுத்து வல்லொற்றாயின் வன்றொடர்க் குற்றியலுகரம். பாக்கு, காய்ச்சு, இனிப்பு.

4. ஈற்றுக்கு அயலெழுத்து மெல்லொற்றாயின் மென்றொடர்க் குற்றியலுகரம். நொந்து, பங்கு, பஞ்சு, கன்று.

5. ஈற்றுக்கு அயலெழுத்து இடையொற்றாயின் இடைத்தொடர்க் குற்றியலுகரம். சால்பு, மார்பு, கொய்து, போழ்து.

6. ஈற்றுக்கு அயலெழுத்து ஆய்தமாயின் ஆய்தத்தொடர்க் குற்றியலுகரம். அஃது, கஃசு.

[1] இவ்விதமாய் வருவனவன்றி மற்றெல்லா உகரமும் பூரண ஒலியுடையதாய் முற்றுகரமெனப்படும்.

Exception. "உனது தகப்பன்" என்றர்த்தங்கொள்ளும் "நும் தந்தை" என்பது மருவி "நுந்தை" என்று விசேஷமாய்ப் பாட்டுகளில் வழங்கும். இதில் முதலில் நின்ற "நு" குறுகிய சப்தத்தையுடையதால் குற்றியலுகர மென்னப்படும்.

---

[1] வு ஈறுபெற்ற மொழிகளில் ஈற்றுகரம் குறுகிய சப்தத்தையுடையதாய் குற்றியலுகரம் ஏற்கும் விதிகளையும் விகாரங்களையும் ஏற்றுவரும். உ-ம். வரவு+இயற்கை=வரவியற்கை, முதல் நூலார் ஆகிய அகஸ்தியர் இதை விட்டுவிட்டதால் பின்னடியார் இதை விட்டுவந்தேயிருக்கிறார்கள். இப்படியே விம்மு முதலியவற்றிலுள்ள உகரமும் குறுகிய சப்தத்தை யுடையதாம்.

c. f. "உயிர்வரின் உக்குறள் மெய்விட் டோடும்,—முற்றுமற் றொரோவழி." (நன்.)

"ஙெடிலோ டாய்தம் உயிர்வலி மெலியிடை
தொடர்மொழி யிறுதி வன்மையு ருகரம்
அஃகும் பிறமேற் ரொடரவும் பெறுமே." (நன்.)

28. Short இ. குற்றியலிகரம்.

இ சிலவேளை குறுகி சப்திக்கும்.

குற்றியல் உக்குப்பின் **ய** வர்க்கத்தில் ஒரெழுத்தை முதலிலு டைய பதம் வந்து சேரும்போது உகரம் இகரமாய்த் திரியும். அப் போது இகரம் குறுகிய சப்தமுள்ளதாகும்.

உ–ம். செய்வது + யாது = செய்வதியாது.
பத்து + யானை = பத்தியானை.

"யகரம் வரக்குறள் உத்திரி யிகரமும்
அசைச்சொல் மியாவின் இகரமுங் குறிய." (நன்.)

"மியா" என்று பாட்டுகளில் வழங்கும் ஓர் அசைச்சொல்லி லுள்ள "மி"யும் குறுகி ஒலிக்கும்.

29. Short ம. மகரக் குறுக்கம்.

ல், ள் என்பது திரிந்து விகாரப்பட்டு வந்த, ன், ண் என்னும் ஒற் றுக்களுக்குப் பின்னும் **வ**கரவர்க்கத் துயிர்மெய்களுக்கு முன்னும் வரும் **ம** குறுகி யொலிக்கும்.

உ–ம். மருளும் என்பது மருள்ம் என மருவி மருண்ம் என வரும். போலும் என்பது போல்ம் என மருவி போன்ம் என வரும்.

மரம் வேர். எல்லாம் வல்லன்.

[1] "ளளமெய் திரிந்த ணனமுன்னும் வருமொழி
வகார மிசையும் மகாரங் குறுகும்." (இ. விளக்கம்.)

30. ஆய்தமும் குறுகிய ஒலியுடையதாம். ல ள விகாரப்படும் பொழுது ஆய்தமாகும். அப்போது அவ்வாய்தம் குறுகி ஒலிக்கும்.

நெல் + தீயது = நெஃறீயது.
முள் + தைக்கும் = முட்டைக்கும் அல்லது முஃடைக்கும்.

"ளளவீற் றியைபிலு மாய்த மஃகும்." (நன்.)

---

[1] "ண, ன முன்னும் வஃகான்மிசையு மகுறுகும்." (நன்.)

31. Initial letters. மொழி முதலில் வரும் எழுத்துக்கள்.

வார்த்தையின் முதலில் 12 உயிர் எழுத்தும் க, ச, த, ந, ப, ம, வ, ய, ஞ வர்க்கத்து உயிர் மெய்களும் வரும்.[1]

உ—ம். அடை, ஆடை, இடை, ஈடு, உடை, ஊடல், எடு, ஏடு, ஐயம், ஒப்பு, ஓதி, ஔவியம்.

கறுப்பு, சரடு, தளிர், நன்மை, பகை, மலை, வம்பு, யாப்பு, ஞாயிறு, அங்ஙனம்.

32. இவற்றுள், க, ச, த, ந, ப, ம வர்க்கத்தில் ஒவ்வொன்றிலும் பன்னிரண்டு உயிர்மெய்யும் வரும்.

வகரவர்க்கத்தில்—உ, ஊ, ஒ, ஓ ஏறிய உயிர்மெய் முதலில் வராது, மற்றவற்றில் ஏறிவரும்.

உ—ம். வலி, வாது, விழி, வீம்பு, வெள்ளை, வேளை, வைகல், வெளவினான் (கவர்ந்துகொண்டான்).

யகரவர்க்கத்தில்—அ, ஆ, உ, ஊ, ஓ, ஔ ஏறிய உயிர்மெய் முதலில் வரும்.

உ—ம். யவனர், யானை, யுகம், யூகம், யோகி, யௌவனம்.

ஞகரவர்க்கத்தில் — அ, ஆ, எ, ஒ, ஏறிய உயிர்மெய்கள் மாத்திரம் வரும்.

உ—ம். ஞமலி, ஞாலம், ஞெகிழி, ஞொள்கியது.

[2] "பன்னீ ருயிருங் க ச த ந ப ம வ ய
ஞங வீரைந் துயிர்மெய்யு மொழிமுதல்." (நன்.)

"உ, ஊ, ஒ, ஓ வல்வொடு வம்முதல்." (நன்.)

"அ, ஆ, உ, ஊ, ஓ, ஔ யம் முதல்." (நன்.)

"அ, ஆ, எ, ஒவ்வோ டாகு ஞம்முதல்." (நன்.)

---

[1] ங வர்க்க உயிர்மெய், மொழிக்கு முதலில் வரவேவராது. என்றாலும் பழைய இலக்கணிகள் அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம், யாங்ஙனம் என்பதில் முதலெழுத்துக்கள் சட்டும் வினாவுமானதால் ங முதலில் வந்ததென்பார்கள். திராவிட பாஷைகளுள் ஒன்றாகிய மலையாள பாஷையில் ங வர்க்கம் வார்த்தைகளின் முதலில் வருவதுண்டு. அப்பாஷையினின்று வந்து தமிழில் கலந்த வார்த்தைகள் பழமையில் உண்டாகி இப்போ வெகுவாய் மறைந்துபோய்விட்டன. இது பவணந்தி முனிவரின் சூத்திர விபரீதத்தை விளக்குவிக்கும்.

"சட்டியா வெகர வினாவழி யவ்வை
ஒட்டி ஙவ்வு முதலா கும்மே." (நன்.)

[2] ன வர்க்கம் முதலில் வரவேவராது. உயிரெழுத்துக்குப் பதிலாக யகரவர்க்க உயிர்மெய்களையும் ஙகர வர்க்கத்திற்குப் பதிலாக னகரவர்க்கத்தையும் பிள்ளைகள் தப்பாக வார்த்தையின் முதலில் எழுதிவருகிறார்கள். இதைக் கண்டித்துத் திருத்துவது அவசியம்.

33. Final letters.—வார்த்தையின் ஈற்றில் வரும் எழுத்துக்கள்.[1]

"ஆவி, ஞண நமன யரலவ ழளமெய்
சாயு முகரம் நாலாறு மீறே." (நன்.)

ஆவி=உயிர். சாய்முகரம்=குற்றியலுகரம்.

இப்படிப் பொதுப்பட்ச் சொன்னலும் உயிர்மெய்கள்தான் கடைசியில் வரும். நெட்டெயிர்கள் தனியே நின்று அர்த்தமுள்ள வார்த்தைகளாமேயல்லாது, பல எழுத்துக்களாலாய வார்த்தையின் கடைசியில் வராது. பாட்டுக்களில் உயிர் அளபெடுக்கையில் அறி குறியாகக் குற்றுயிர்கள் கடைசியில் வருமேயல்லாது வேறல்ல. எகர உயிர் மெய் கடைசியில் வரவே வராது. ஒகர உயிர் மெய்யும் "நோ" என்ற ஓர் தனிச்சொல்லிலன்றி கடைசியில் வரவே வராது. இதுவும் ஒரெழுத்துப் பதமாகையால் கடைசி யென்று எப்படிச் சொல்லலாம். அப்படியே ஔகார உயிர் மெய்யும், "கௌ, வௌ" என்ற தனிச்சொல்லிலன்றி கடைசியில் வரவே வராது.

நகரவொற்று "பொருந்" என்ற ஒரே வார்த்தையிலும் வகார வொற்று அவ், இவ், உவ், தெவ் என்ற நான்கு வார்த்தையிலும் ஞகர வொற்று "உரிஞ்" என்ற ஒரே வார்த்தையிலும் மாத்திரம்கடைசியில் வரும்.

"குற்றுயி ரளபி னீறு மெகரம்
மெய்யோ டேலா தொங்வவ்வொ டாமெளக்
க்கர வகரமோ டாகு மென்ப." (நன்.)

34. Medial letters.—மொழி நடுவில் வரும் எழுத்துக்கள். மெய்யும் உயிர்மெய்யும் வார்த்தையின் மத்தியில் வரும். க, ச, த, ப ஒற்றுக்கள்தவிர மற்ற 14 மெய்களும், வேறு மெய்யெழுத்துக்களோ டுகூடி வார்த்தையின் மத்தியில் வரும். இதற்கு வேற்றுநிலை மெய் மயக்கு என்று பேர்.

உ-ம். பங்கம், பஞ்சம், வெட்கம், வெண்கலம், பந்தம், கம்பர், பாய் கெட்டது, வேர் சிறிது, பால் வண்ணன், தெவ்யாது, (தெவ்= பகை, போர்) கீழ் விழுந்தான், தேள் யாது, கற்கால், நன்செய்.

ர, ழ ஒற்றுக்கள் தவிர, மற்ற 16 ஒற்றுக்களும் தம்மோடுதாமே கூடி இரட்டிக்கும். இதற்கு உடனிலை மெய்மயக்கு என்று பேர்.

---

[1] நகரவொற்றை னகரவொற்றிற்குப் பதிலாகவும் றகரவொற்றை ரகரவொற்றிற்குப் பதிலாகவும் பின்னுள்ள தவறுப் வார்த்தையின் கடைசியில் எழுதுவதை கண்டித்தத் திருத்தவும்.

உ–ம். பக்கம், அங்ஙனம், பச்சாத்தாபம், அஞ்ஞானம், பட்டு, விண்ணுலகம், பத்து, வெந்நீர், தெப்பம், அம்மா, அய்யா, வெல்லம், இவ்வகை, கள்ளன், கற்றூன், தென்னை.

உயிர்மெய்கள் தம்மோடு தாம்சேர்ந்து வருத லியல்பு.

மயக்கு என்பதற்கு மறுபேர், கூட்டம், சையோகம், சங்கம், புணர்ச்சி, கலத்தல், புல்லல், இடைநிலை.

"கசதப வொழித்தவீ ரேழன் கூட்டம்
மெய்ம்மயக் குடனிலை ரழவொழித் தீரெட்
டாகுமிவ் விருபான் மயக்கு மொழியிடை
மேவு முயிர்மெய் மயக்கள வின்றே." (நன்.)

35. Mutation of letters. போலி.

சாதாரண வழக்கத்திலும், பாட்டுகளிலும் ஒரு எழுத்துக்குப் பதிலாக வேறு எழுத்து வந்து விகாரப்படாமல் முன்னெழுத்துப்போலவே வரும். இது விகாரமல்ல, இதுதான் போலி என்னப்படும். இது மூன்றுவகையாம்.

1. Initial mutation.—மொழிமுதற் போலி.

(a) ஐ "அயீ" ஆகும். ஐயர், அய்யர்.

(b) ஔ "அவ்" ஆகும். ஔவை, அவ்வை,

N.B.—இவை இரண்டையும் வடநூலார் சந்தியக்கரமென்பார்.

(c) ச, ஞ, ய வர்க்க உயிர்மெய்களுக்கு முன் வந்த அ கர உயிரும் உயிர்மெய்யும் ஐ ஆகும்.

உ–ம். மயல்———— மையல்.
பசல்———— பைசல்.
மஞ்ஞை———— மைஞ்ஞை (Peacock.)

(d) ந, ஞ ஆகும்.

உ–ம். நண்டு———— ஞண்டு.
நாயிறு———— ஞாயிறு.

2. Medial mutation.—மொழியிடைப் போலி.

(a) ஐக்குப் பின்வரும் ந–ஞ வாகும். ஐந்நூறு, ஐஞ்ஞூறு.

(b) யகரவொற்றுக்குப் பின்வரும் ந–ஞ வாகும். செய்ந்நன்றி, செய்ஞ்ஞன்றி.

(c) ண், ன் என்ற ஒற்றுக்களுக்குப்பின்வரும் ய–ஞ வாகும். பொன்யாத்த, பொன்ஞாத்த; மண்யாத்த, மண்ஞாத்த.

(d) ச, ஞ, ய உயிர்மெய் வர்க்கங்களுக்கு முன் வரும் அ, ஐ ஆகும்.

உ–ம். அமச்சன்———— அமைச்சன் (Minister.)
அரயன்———— அரையன்.
முரஞ்சு———— முரைஞ்சு.

(e) த – ச வாகும். வைத்தான், வைச்சான்.[1]
தைத்தான், தைச்சான்.

(f) ய – ச ஆகும். கயம், கசம்.

3. Final mutation.—மொழியிறுதிப் போலி.

(a) ம் – ன் ஆகும். மரம், மரன்.

(இது அஃறிணைப்பெயரில்மாத்திரம் ஆம் என்பது பெரும் பான்மையோர் துணிபு.)

(b) ல் – ர் ஆகும். சாம்பல், சாம்பர்.

(c) குற்றியல் உ "அர்" ஆகும். சுரும்பு, சுரும்பர் (சுரும்பு= வண்டு.)

(d) ல் –ள் ஆகும். வதில், வதிள். மதில், மதிள்.

N.B.—ஐந்து, அஞ்சு என்றதில் மூவகைப் போலியும் வந்தது.

"மகர விறுதி யஃறிணைப் பெயரின்
னகரமோ டுறழா நடப்பன வுளவே." (நன்.)

"அ, ஐ முதலிடை யொக்குஞ் சஞயமுன்." (நன்.)

"ஐகான் யவ்வழி நவ்வொடு சில்வழி
ஞ்ஃகா னுறழு மென்மரு முளதே." (நன்.)

"அம்மு னிகரம் யகர மென்றிவை
எய்தி னெயொத் திசைக்கு மவ்வோ
டுவ்வும் வவ்வு மெளவோ ரன்ன." (நன்.)

36. எழுத்துக்களை யெடுத்து இன்னின்னதென்று சொல்லும் பொழுது ஐ, உ, க், கா என்னுமல் ஒவ்வொன்றோடும் ஓர் சாரியை யேற்றிச் சொல்வது வழக்கம்.

---

[1]This is not classical Tamil but considered vulgar and common place. இது கிராமியம் எனப்படும்.

(a) மெய்களுக்கு "அகரம்" ஏற்றப்படும். ககரவொற்று.

(b) நெட்டுயிருக்கு "காரம்" ..... ஆகாரம்.

(c) ஐ, ஔ இரண்டிற்கும் "காரம்" "கான்" ஏற்றப்படும்.

ஐகாரம், ஐகான்.
ஔகாரம், ஔகான்.

(d) குற்றுயிருக்கும், குற்றுயிர்மெய்க்கும் காரம், கான், கரம் ஆகிய மூன்றிலொன்று ஏற்றப்படும்.

அகாரம், அஃகான், அகரம்.
மகாரம், மஃகான், மகரம்.

நெட்டுயிர்மெய்க்கு சாரியை யேற்றி யுரைப்பது வழக்கமில்லை.

"மெய்களகரமும், நெட்டுயிர்காரமும்,
ஐ ஔ கானும் மிருமைக்குறிலிவ்
விரண்டொடுகரமுமாஞ் சாரியைபெறும்பிற." (நன்.)

37. எழுத்துக்கள் வார்த்தைகளில் வரும்பொழுது மேற்சொன்ன விதிகளெல்லாம் ஏற்கும்.

"மொழியாய்த்தொடரினு முன்னனைத்தெழுத்தே."(நன்.)

38. Letters having special signification.[1]

விசேஷ அர்த்தத்தையுடைய எழுத்துக்கள்.

Demonstratives.....சுட்டெழுத்துக்கள்.

அ, இ, உ, மூன்று உயிரும் மொழிக்கு முதலில் வந்து சுட்டுப் பொருளைத் தரும்போது சுட்டெழுத்தாம்.

உ–ம். அவன், அவள், இது, உவை, அப்பக்கம், இத்தட்டு.

அ, தூரத்திலிருக்கும் பொருளைக் காண்பிப்பதால் சேய்மைச் சுட்டெனப்படும்.

இ, சமீபத்திலுள்ளதைக் காட்டுவதால் அண்மைச்சுட்டெனப் படும்.

---

[1] N. B. விசேஷப் பொருள்தரும் மற்ற எழுத்துக்களை இலக்கணிகள் ஏற்பாட்டுப்படி இடையியலில் விவரித்திருக்கும். சுட்டு வினா இரண்டையும் அவற்றோடு சேர்த்து அவ்வியலில் காட்டுவது உத்தமமாயினும் முன்னூலார் வழிபாட்டை அநுசரித்து இங்கெழுதியது.

[1] உ, பின்பக்கத்திலும் நடுவிலுமுள்ளதைக் காட்டும்.

அவன், இது என்பவற்றில், அ, இக்களை நீக்கினால் மீந்துநின்ற அன், து பொருளைக்காட்டும் பெயர்கள் அல்ல. ஆகையால் இப்படி வருவதை அகச்சுட்டென்பர். அவ்வீடு, இம்மனிதன் முதலியவற்றில் அ, இக்களைப் பிரிக்க மீந்த, வீடு மனிதன் என்பவை பொருள்தரும்வார்த்தைகளாதலால், இப்படி வருபவைகளை புறச்சுட்டென்பர்.

"அ, இ, உ முதல் தனிவரிற் சுட்டே." (நன்.)

39. Interrogatives.—வினாவெழுத்துக்கள்.

எ, யா, ஆ, ஓ, ஏ இவைகள் வினாப்பொருளைத் தரும்போது வினாவெழுத்தென்னப்படும்.

இவற்றில் எ, யா மொழிமுதலில் வரும்.

உ-ம். எவன், யாது, யார், எத்தேசம், யாவிஷயம்.

இவை, சுட்டைப்போல அகவினா, புறவினா என்று வகுத்துக் கூறப்படும். உதாரணத்தில் முந்தின மூன்றும் அகவினா பிந்திய இரண்டும் புறவினா.

ஆ, ஓ இவை மொழி இறுதியில் வரும்.

உ-ம். இராமனா வந்தான்.

வாத்தியாரோ போனார்.

இவை எப்போதும் புறவினாவாகவேயிருக்கும்.

ஏ, மொழி முதலிலும் கடையிலும் வரும்.

உ-ம். ஏது, தம்பியே.

"எ, யா முதலும் ஆ, ஓ ஈற்றும்,
ஏயிருவழியும் வினாவாகுமே." (நன்.)[2]

---

[1] உ சுட்டுப்பொருளைத் தந்து வருகிற சொற்கள் மகர சொற்பம். பெரும்பான்மை இவைகள் பாட்டில் வரும்.

"அவையே அம்புறம் அண்மை சேய்மை பொதுமைக்களும்." (பேர். அகத்தியம்.)

[2] "வாவென் வினாவே அஃறிணைப் பன்மை
வீகுறி பெறுங்கால் ஐம்பாலினும் வினாவாம்." (பேர். அகத்தியம்.)

40. TABLE OF SANSCRIT AND TAMIL LETTERS.

சம்ஸ்கிருத, தமிழ் அட்சரத் தொகுதி.

Vowels.—உயிர்.

செம்.	சம்ஸ்கிருதம்.	தமிழ்.	குறிப்பு.
1	अ	அ	1. மொழிமுதலில் சம்ஸ்கிருதத்தில் வந்த அ, ஆ வாகும். உ–ம். சனகன்மகள்=சானகி (ஜானகி.) "அகர முதன்மொழி ஆகார மாகும்." (முத். வீரி.)
			2. மொழியின் கடையில் சம்ஸ்கிருதத்தில் வந்த அ, உயர்திணைப் பெயர் ஈருருவல் தமிழில் அ, அன் என்றாகும். உ–ம். ராமா, ராமன். அஃறிணைப்பெயர் ஈருருவல் அ, அம் என்றாகும். உ–ம். கும்பா, கும்பம்.
2	आ	ஆ	சாதாரணமாய்ஸம்ஸ்கிருத மொழியில் ஈற்றில் வந்த ஆ, தமிழில் ஐ ஆகும். உ–ம். தரா, தரை; மாலா, மாலை. "ஆகார விறுபெயர் ஐகார மாகும்." (முத். வீரி.)
3	इ	இ	மொழி முதலில் சம்ஸ்கிருதத்தில் இ வரின், ஐ ஆகி வருதலுமுண்டு. உ–ம். கிரியிலுள்ளன=கைரிகம்.

செம்.	சம்ஸ்கிருதம்.	தமிழ்.	குறிப்பு.
4	ஈ	ஈ	ஸம்ஸ்கிருதத்தில் மொழியின் ஈற்றில் வந்த ஈ, தமிழில் இகரமாம். உ–ம். புரீ, புரி. "ஈகார விறுபெய ரிகரமா மென்ப." (முத். வீரி.)
5	உ	உ	மொழிமுதலில் சம்ஸ்கிருதத்தில் உ, ஊ வரின், ஔகாரமாம். உ–ம். குருகுலத்தார்=கௌரவர், சூரன் மகள்=சௌரி. "முதலில் உ, ஊ, ஓ, ஔவாகும்மே." (முத். வீரி.)
6	ஊ	ஊ	
7	ऋ	(ரு. rî)	இது தமிழில் இ அல்லது இரு வாகும். உ–ம். ரிஷபம்=இடபம்; ரிஷி = இருடி. "ஏழாமுயிர் இய்யு மிருவு மாகும்." (முத். வீரி.) தமிழில் இவ்வெழுத்துக்களில்லை. இவை வந்தவிடத்தில் ஸம்ஸ்கிருத பதங்களைப்பெயர்த்து தமிழில் எழுதுகையில் இடையின மான ரகரம் எழுதப்படும். ஸம்ஸ்கிருத மெய்யாகிய ரகரம் தமிழில் எழுதப்படும்பொழுது அடையும் திரிபுகளையும் பெறும். (Vide. Consonants.)
8	ॠ	(ரூ. rî)	
9	ऌ	(லு li)	இது தமிழிலில்லை.

10	ெ	எ	மொழியின் முதலில் சம்ஸ்கிருதத்தில் ஏவரின், ஐகாரமாகத் தமிழிலெழுதப் படும். உ–ம். வேரம்=வைரம். "இ, எ, முதற்கை யாமென மொழிப." (முத். வீரி.)
11	ை	ஐ	
12	ொ	ஒ	மொழிமுதலில் சம்ஸ்கிருதத்தில் வந்த ஒ தமிழில் ஔ ஆகும். உ–ம். சோமன் மகன்=சௌமியன்.
13	ௌ	ஔ	
	ெ	எ	இவை இரண்டும் சம்ஸ்கிருதத்திலில்லை.
	ொ	ஒ	

N.B. 1. சம்ஸ்கிருதத்திற்கும் தமிழுக்கும் பொதுவான உயிர்கள் இவை யென மேற்கண்ட பிரகரணத்தில் தெளிவாகும்.

"இடையி னுன்கு மீற்றி லிரண்டும்
அல்லா வுயிர்பொது வாமென மொழிப." (முத். வீரி.)

2. தெலுங்கில் சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள எல்லாவுயிர்களும், தமிழுக்கே சிறப்பான எ, ஒக்களும், (li ఌ) என்ற உயிரும்கூட உண்டு. ஆகையால் தெலுங்கில் உயிரெழுத்துக்கள் அதிகம்.

41. Consonants.—மெய்.

எண்.	சம்ஸ்கிருதம்.	தமிழ்.	குறிப்பு.
1	क ka	க	சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள கவ்வர்க்கம் நான்கிற்கும் பதிலாய், தமிழில் க எழுதப் படும்.
2	ख kha		
3	ग ga		
4	घ gha		
5	ङ ṅa	ங	
6	च cha	ச	சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள சவ்வர்க்கம் நான்கிற்கும் பதிலாய், தமிழில் ச எழுதப் படும்; சம்ஸ்கிருத 8–ம் மெய்யை தமிழில் ஜ வென் றெழுதுவதுண்டு. ஜ வுக்குப் பதில் ய வும் வரும். உ–ம். கஜம்=கயம்.
7	छ chha		
8	ज ja		
9	झ jha		
10	ञ ña	ஞ	

11	ट ṭa	ட	சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள ட்வ்வர்க்கம் நான்கிற்கும் பதிலாய், தமிழில் ட எழுதப் படும்.
12	ठ ṭha		
13	ड da		
14	ढ ḍha		
15	ण ṇa	ண	
16	त ta	த	சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள தவ்வர்க்கம் நான்கிற்கும் பதிலாய், தமிழில் த எழுதப் படும்.
17	थ tha		
18	द da		
19	ध dha		
20	न na	ந	இவ்வெழுத்துக்குப் பதில் ன தமிழில் மொழியின் இடையில்மாத்திரம் எழுதினும் எழுதலாம்; முதலில் எழுதவேண்டியது இந்த ந வே. உ–ம். சிநேகம், சினேகம். (sans. ஸ்நேஹம்.) சம்ஸ்கிருத வார்த்தையின் நடுவில் வந்த ந வுக்குமுன் மெய் வரின், அ மெய்க்கேற்றித் தமிழில் எழுதப்படும். உ–ம். ரத்நம்=அரதனம். இ யும் ஏற்றி எழுதலாம், ரத்நம்=இரத்தினம்.
21	प pa	ப	1. சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள பவ்வர்க்கம் நான்கிற்கும் பதிலாய், தமிழில் ப எழுதப்படும். 2. சிலவேளை சம்ஸ்கிருத ப வுக்குப் பதில் வ எழுதப்படும். உ–ம். பாபம்=பாவம்.
22	फ pha		
23	ब ba		
24	भ bha		

செ.	சம்ஸ்கிருதம்.	தமிழ்.	குறிப்பு.
25	म ma	ம	மொழி நடுவில் சம்ஸ்கிருதத்தில் ம வரின், அதன் முன்னின்ற மெய்க்கு உ ஏற்றித் தமிழில் எழுதப்படும். உ–ம். பத்மம்=பதுமம்.
26	य ya	ய	சம்ஸ்கிருத ய மொழியின் முதலிலும், நடுவிலும் வரும்போது, தமிழில் இ அதன்முன் சேர்க்கப்படுவதுண்டு. உ–ம். யட்சர்=இயக்கர், வாக்யம்=வாக்கியம்.
27	र ra	ர	(1) சம்ஸ்கிருத மொழியில் முதல் ர வரின், அ, இ, உ என்பவற்றுள் ஒன்றை முன் வைத்துத் தமிழில் எழுதுவது வழக்கம். உ–ம். ராமன்=இராமன், ரங்கன்=அரங்கன், ரோமம்=உரோமம். (2) சம்ஸ்கிருத மொழியின் நடுவில் ர வரின், (a) ர வுக்கு முன் வந்தது மெய் யென்கில், அம்மெய்க்கு இ ஏற்றித் தமிழில் எழுதப்படும். உ–ம். வக்ரம்=வக்கிரம். (b) முன் மெய் வராதிருக்கில், ர வுக்கு உ ஏற்றித் தமிழில் எழுதப்படும். உ–ம். பர்வதம்=பருவதம்.
28	ल la	ல	(1) சம்ஸ்கிருதத்தில் வார்த்தையின்முதலில் ல வரின், இ அல்லது உ முன் சேர்த்துத் தமிழிலெழுதப்படும். உ–ம். லட்சுமி=இலட்சுமி, இலக்குமி; லோகம்=உலோகம்; லோபம்=உலோபம். (2) சம்ஸ்கிருதத்தில் மொழி நடுவில் ல வரின், ர வுக்குச் சொன்ன விதிபோல, (a) மெய் முன்னின்றால், மெய்க்கு இ ஏற்றித் தமிழிலெழுதவும்.

			உ–ம். சுக்லம்=சுக்கிலம். (b) மெய் முன்னில்லென்கில், ல வுக்கு உகரமேற்றித் தமிழிலெழுதவும். உ–ம். பல்கிலுன்=பலுகிலுன். (N. B.) li லூ என்னும் உயிரும் இவ்விதிகளைச் சிறுபான்மையேற்று வரும்.
29	व va	வ	மொழிக்கு நடுவில், வ வுக்கு முன்வந்த மெய்மேல் உ ஏற்றித் தமிழிலெழுத வேண்டும். உ–ம். பக்வம்=பக்குவம்.
30	श sha		30–ம் மெய் சவும், யவும் ஆகும் தமிழில். உ–ம். சாலை; மசானம்=மயானம்.
31	ष sha	ஷ	31–ம் மெய் சவும், டவும் ஆகும் தமிழில். உ–ம். விஷம்=விசம், விடம்; சாதாரணமாய் விஷம் என்றெழுதப்படும்.
32	स sa	ஸ	32–ம் மெய் சவும், தவும் ஆம். உ-ம். வாசனை, வாதனை, நாசம்.
33	ह ha	ஹ	33–ம் மெய் க வாகும். உ-ம். மகா, விகாரம்.
34	क्ष ksha	க்ஷ	34–ம் மெய் க்கவும் ட்சவும் ஆம். உ-ம். இயக்கர், இயட்சர்.
			N. B. 31 முதல் 34 வரை உள்ள எழுத்துக்களுக்கு, தமிழில் கிரந்த அட்சரம் புதிதாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவை, "தமிழ்" என்னும் பத்தியில் கண்டிருக்கின்றபடி யென்றறிக.

மேற்கண்ட சம்ஸ்கிருத எழுத்துக்களின் திரிபுகளை விளக்கிய சூத்திரங்கள்.

"இடையி னுன்கு மீற்றி லிரண்டும்
அல்லா வச்சை வருக்க மூதலீறி
யவ்வாதி நான்மை ளவ்வாகு மையம்
பொதுவெழுத் தொழிந்த காலேழுந் திரியும்." (நன்.)

"அவற்றுள், ஏழாமுயி ரிய்யு மிருவுமை வருக்கத்
திடையின் மூன்று மவ்வம் முதலும்,
எட்டே யவ்வு மூப்பது சயவும்
மேலொன்று சடவு மிரண்டு சதவும்
மூன்றே யகவு மைந்திரு கவ்வும்
ஆவீ றையு மீறி காமும்." (நன்.)

ஐவருக்கம் = க, ச, ட, த, ப.
மேலொன்று = 31, இரண்டு=32, மூன்று=33.
ஐந்து = 35
இருகவ்வும் = க்க
ஆவீறையும் = ஆ, ஐஆம்.
ஈ யீறிகரமும் = ஈ, இஆம்.

"ரவ்விற் கம்முத லாமுக் குறிலும்
லவ்விற் கிம்முத லிரண்டும் யவ்விற்
கிய்யு மொழிமுத லாகிமுன் வருமே." (நன்.)

ர, ல, ய, மாறும் விதம், முறையே கூறப்பட்டது.

"இணைந்தியல் காலை ய, ர, லக் கிகரமும்
மவ்வக் குகரமும் நகரக் சகரமும்
மிசைவரும் ரவ்வழி யுவ்வு மாம்பிற." (நன்.)

42. ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தைகளின் நடுவில் ந, ய, ர, ல, வக்களுக்கு முன் ஒற்று வருமாயின், அவ்வொற்றெழுத்து இரட்டித்து, இ அல்லது உ, முன்சொன்ன விதிப்படியேற்று, தமிழில் எழுதப்படும்.

உ-ம். விக்கினம், வாக்கியம், வக்கிரம், சுக்கிலம், பக்குவம்.

43. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இரண்டெழுத்து-(மெய்கள்)-ஒன்றித்து வரும். மூன்றும் நாலும் வருவதியல்பே. இப்படி ஒன்றித்த மெய்களின்பின் நின்றது ந, ய, ர, ல வாகில் அதற்கு முன் நின்ற மெய்யின் மேல் இகரம் ஏற்றித் தமிழில் எழுதப்படும். இது முதலிலுமாம் இடையிலுமாம்.

முதலில் உ-ம். சிநேகம், தியாகம், திரவியம், கிலேசம்.
இடையில் உ-ம். விக்கினம், வாக்கியம், வக்கிரம், சுக்கிலம்.

N.B.—அரதனன் என்று அ ஏறியதுமுண்டு.
இரத்தினமென்று இ ஏறியது முண்டு.

44. இரண்டு மெய்கள் ஒன்றித்து வரும்போது பின் நின்றது வ, ம ஆகில் முன் நின்றதற்கு உகரமேற்றித் தமிழில் எழுதப்படும். இதுவும் முதலிலும், இடையிலுமாம்.

உ-ம். முதலில். த்வசம் = துவசம்.
ஸ்மார்த்தன் = சுமார்த்தன்.
இடையில். பக்வம் = பக்குவம்.
சூட்ச்மம் = சூட்சுமம்.

45. சம்ஸ்கிருதத்தில் இரண்டு மெய்கள் ஒன்றித்து வந்து அதில் பின் நின்றது ங, ய, ர, ல, வ, மக்களல்லாத மெய்களாயின், தமிழில் எழுதப்படும்பொழுது, மொழியின் முதலில், முதல் நின்ற மெய் கெட்டுப்போம்.

	ஸம்ஸ்கிருதம்.	தமிழ்.
உ-ம்.	ஜ்ஞானம்,	ஞானம்.
	ஸ்தானம்,	தானம்.
	ஸ்புடம்,	புடம்.
	ஸ்படிகம்,	படிகம்.

46. மொழிக்கிறுதியில் வரும் ஸம்ஸ்கிருத ஒற்றுக்கள் தமிழில் வரும்போது, ஒற்று இரட்டித்து, உகரம் ஏறப் பெறும்.

	ஸம்ஸ்.	தமிழ்.
உ-ம்.	வாக்,	வாக்கு.
	விராட்,	விராட்டு.

N.B.—இம்மெய்கள் வல்லினம்.

ஸ, ஆயின் இரட்டாது. உகரம் அல்லது "அன்" ஏற்றித் தமிழில் எழுதப்படும்.

உ-ம். சுவாமிதாஸ், சுவாமிதாசு, சுவாமிதாசன்.

47. தமிழுக்கே சிறப்பான எழுத்துக்கள்: — ற, ன, ழ, எ, ஒவ்வும், சார்பெழுத்தில் உயிர்மெய்யும் உயிரளபெடையுமொழிந்த மற்றவையுமாம்.

"றனழ எஒவ்வு முயிர்மெய்யு முயிரள
பல்லாச் சார்புந் தமிழ்பிற பொதுவே." (நன்.)

ORTHOEPY.—எழுத்துக்களின் சரியான தோனி.

48. தமிழில் உயிரெழுத்துக்களும், மெய்களில் ங, ஞ, ண, ந, ம, ன, ய, ர, ல, வ, ழ, ள, ஆகப் பன்னிரண்டும் தம் தமக்கு ஒரே தொனியையுடையது.

49. (a) க, ச, ட, த, ப என்ற ஐந்தும் சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள எழுத்துக்களுக்குப் பதில் நிற்பதால், இவைகள் வந்தவிடத்து, அப்பதங்கள் சுத்தத் தமிழோ, சம்ஸ்கிருதமோ என்று தெரிந்து, சம்ஸ்கிருதமாயின், அவைகளை சம்ஸ்கிருதத்தில்உச்சரிக்கப்படும் மாதிரியே உச்சரிக்கவேண்டும்.

உ-ம்.	க.	கண்	(தமிழ்)
		கடம்	(சம்ஸ்)
		யாகம்	(சம்ஸ்)
	ச.	சால்பு	(தமிழ்)
		சத்துரு	(சம்ஸ்)
		சாவடி	(சம்ஸ்)
		செயம்	(சம்ஸ்)
	ட.	டம்பம்	(சம்ஸ்)
		கரடி	(தமிழ்)
	த.	தலை	(தமிழ்)
		தாசன்	(சம்ஸ்)
		மதம்	(சம்ஸ்)
		மத்தி	(சம்ஸ்)
	ப.	அப்பம்	(தமிழ்)
		அம்பலம்	(சம்ஸ்)
		பகவான்	(சம்ஸ்)
		அபவார்த்தை	(சம்ஸ்).

(b) ற. மூன்று தொனிகளையுடையது.

(1)	வெறி	Veri.
(2)	வெற்றி	Vetti.
(3).	வென்று	Ventru.

தமிழ் வாசிப்பவர் மிகக் கருத்தாய் பதத்தின் மூலம், தாற்பரியங்களையறிந்து, க, ச, ட, த, ப, றக்களைச் சரியாய் உச்சரிக்கப் பழகவேண்டும். அறிவாளிகள் பேசவும் வாசிக்கவும் கேட்டுப் படித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

50. எழுத்தியலின் விவரம்.

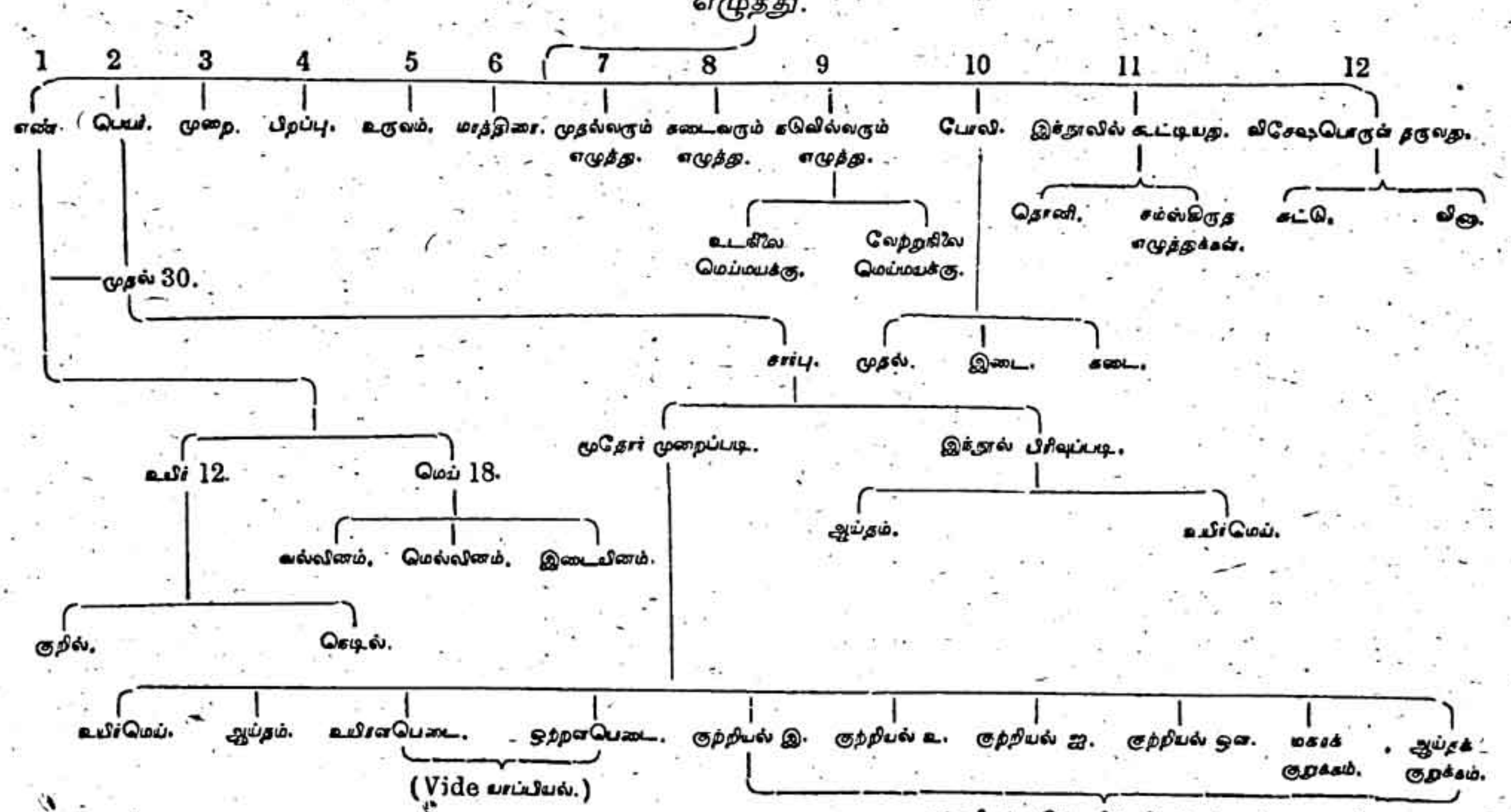

இம்முதற் பத்து அக்கங்களோடு, எழுத்ததிகாரத்தில் எழுத்தாலயிய பதத்தையும் புணரியலையும் கூறி, அது பன்னிரண்டு வகைப்படுமெனப் பிரிப்பது முன்னோர் முறை. பதம், புணர்ச்சி இவ்விரண்டையும் தனியாகப் பின் விவரித்திருக்கும். ஸம்ஸ்கிருத எழுத்துக்களைப்பற்றிப் புதிதும், நன்னூல் பதவியலிலுள்ளதும், பிறவும் சேர்த்து எழுதிலோடு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

"எண்பெயர் முறைபிறப் புருவம் மாத்திரை, முதலீ றிடைநிலை போலி யென்ற,
பதம்புணர் பெனப்பன் னிருபாற் றதுவே." (நன்.)

51. முன் 50–ம் பத்தியில், எழுத்தின் மூன்றும்பாகுபாடு "முறை" என நன்னூலில் வகுத்தது, எழுத்துக்களை நூலாதாரத்தில் வைத்திருக்கும் முறையே. இதற்கு மூதோர் பின்வருமாறு நியாயம் கூறுவார். மேலும் உயிரெழுத்து விசேஷமானதால் அவைகள் முதலில் வைக்கப்பட்டது. அவைகளில் குற்றெழுத்தை முந்தியும், நெடிலைப் பிந்தியும் வைத்தது, ஒரு கிரமம் அனுசரிக்கும்படியாக:

தமிழுக்கும், சம்ஸ்கிருதத்திற்கும் பொதுவானவற்றை அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, என அடுக்கி, தமிழுக்கே சிறந்ததாகிய எகரத்தை அவற்றின் பின் வைப்பது நியாயமாயிற்று. அ எனும் சப்தம் வாய்திறத்தலாலுண்டாவதால் அ முதல் வைக்கப்பட்டது. வாய்திறத்தலுக்குப் பிறகு இரண்டாம் தொழில் வாயிழித்தல்; இதனால் வருவது இ, ஈ; மூன்றும் தொழில் வாய்குவித்தல்; இதனால் வருவது உ, ஊ. இம் மூன்று தொழிலும் சிறிது சேர்வதால் வருவது எ, ஏ, என்பவை. அ, இ இரண்டும் சேர்ந்ததுபோலிருக்கிற ஐ அதன் பின்னும், கொஞ்சம் குவித்து வாய்திறத்தலால் உச்சரிக்கப்படுகிற ஒ, ஓ, அதன் பின்னும், அ, உ இரண்டும் சேர்ந்தாற்போலவிருக்கும் ஔ, கடைசியாகவும் வைக்கப்பட்டது. ஆய்தம் உயிருக்கும் மெய்க்கும் நடுவாய் நின்றது.

பின், மெய்யெழுத்தில் சம்ஸ்கிருதத்திற்கும் தமிழுக்கும் பொதுவான வல்லினம் முதலிலும், அவ்வல்லினத்துக்கினமான மெல்லினம் அதை ஒட்டியும், அப்புறம் இடையினமும், கடைசியாக, பூட்டுப்போல் தமிழுக்கே சிறப்பான வல்லினமும், மெல்லினமுமாகிய ற, ன, கடைசியிலும் வைக்கப்பட்டது. இடையினத்தில் தமிழுக்கே சிறந்த ழ அவ்வினபாகத்தில் கடைசியில் வைக்கப்பட்டது.

"சிறப்பினு மினத்தினுஞ் செறிந்தீண் டம்முதல்
ஈடத்த நூனே முறையா கும்மே." (நன்.)

"தான முயற்சி யளவு பொருள்வடி
வானவொன் நுதியோர் புண்டை யொப்பினமே." (நன்.)

தானம் = எழுத்துக்கள் பிறக்குமிடம்.
முயற்சி = அவை உச்சரிக்கப்பட உதவும் அங்கங்களின் செயல்.
அளவு = மாத்திரை.

இவை முதலியவற்றால் எழுத்துக்கள் தத்தமக்கு "இனம்" எனக் கூறப்படும்.

இவ்வினம் பற்றியும், சிறப்பாலும் நூலாதாரத்தில் எழுத்துக்கள் கிரமமாய் வரிசைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

52. [1] ன சப்தத்திற்கு இரண்டு அட்சரங்களுண்டு. மற்றெல்லாவற்றிற்கும் ஒரே அட்சரமே. Tamil Alphabet is phonetic. Each letter has a sound and each sound is represented by a single letter except ன.

53. [2]சார்பெழுத்து ஒவ்வொன்றும் இவ்வளவென்று கணக்கிட்டுரைப்பது முன்னோர்கள் மரபு. இதை யனுசரித்து நன்னூலாரும் பின்வருமாறு விரித்திருக்கிறார்.

---

[1] The Sanscrit words introduced in Tamil, though written in Tamil characters ought to be pronounced like Sanscrit as set forth. The numerous words from Hindustani, Persian and English, now largely introduced, when written in Tamil characters, do not represent the correct pronunciation they have in their respective languages, as there are not sufficient letters in Tamil. Hence it is necessary to add a few more characters to the Alphabet.

[2] உயிர்மெய் 216 என்பது சரியே.

மூற்றுப்தம் எட்டெனச் சொல்வதேன்? எழுத்து ஒன்றதான். க, ச, ட, த, ப, ற என்ற ஆறு வல்லெழுத்தின்மேலும் வருவதால். இது ஆறலகை வெவ்வேறெழுத்தாகுமா? இது வல்லெழுத்தின்மேல் வருவ நியல்பு எனப் பொதுப்படச் சொன்னால் போதுமே. புணர்ச்சியால் வல்லெழுத்தின்முன் வந்தது எழாவது ஆய்தமெனவும், செய்யுள் விகாரத்தால் "அஃகான்" என்பதுபோல வருவது எட்டாவது ஆய்தமெனவும் சொல்வதேன்? இலக்கியம் (Tamil Literature) முழுவதிலும் ஆய்தம் இப்படி இத்திறம் வருகின்றதென்று, சிந்தாமணியில் முப்பது ஆய்தம், குறளில் நூறு ஆய்தமென எழுத்தெண்ணிக் கூறுவது எப்படியிருக்கும்? இப்படியே சார்பெழுத் தொவ்வொன்றின் விரியும், அதின் விளக்கமும் கியாயத்திற் கொவ்வாதென்று அறியலாம்.

தமிழிலுள்ள இலக்கியக்களில் ஒன்றை யெடுத்து அதில் இலக்கணவிதி யிகந்து வருவது எவ்வாறென உணர்ப்பது வழுவன்று; பிரயோசனமுடையதாகும். இரத்த கிந்தாக்கள் இயற்றிய எல்லா நூல்களிலும், பொது விதி பிறழ்ந்து வருவதையெல்லாம், தமிழ் இலக்கணத்தில் தொகுத்துக் கூறவது அசாதியம். இப்படி ஒருக்கு கூறவேண்டுமென்னும் நோக்கத்தோடு ஆதிபிலக்கணிகள் தொனித்ததால், பொதுவிதிகளோடு விலக்குவிதிகளையும் மற்றவற்றையுங் கலந்து, கற்கும் மாணாக்கருக்கு எளிதில் புலப்படாதிருக்கத்தக்கதாய் எழுதிவிட்டார்கள். ஆகையால் சார்பெழுத்தின் விரி விளக்கப்படவில்லை.

சமஸ்கிருதம், இங்கிலீஷ்முதலிய பாஷைகளில் ஒவ்வொரு எழுத்துக்கும் சப்தம் இத்தனைவகைபாம் எனவிரித்ததுபோல, தமிழில் விரிக்கின், குறில உகரம் ஒரு சப்தமே. அதை (36) முப்பத்தாறு என்றியம்புவது எப்படி? அப்படியே குற்றியலிகரமும் ஒன்றே; அதை (37) முப்பத்தேழாவதெப்படி? இப்படியே ஒவ்வொரு குறுக்கமும் ஒன்றுமேயல்லாது சப்தத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்படாதே. உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடைகளும், சப்தப்படி ஏழும், பதினென்றுமாமேயல்லாது இதற்கதிகமா யிருக்காதே. ஆகையால் சப்தப்படி பார்க்கினும், சார்பெழுத்துக்கள் (369) மூன்றூற்றறுபத்தொன்பதாகா. ஆகையால் இப்படிச் சார்பெழுத்துக்களை விவரிப்பது மயக்கத்திற்கிடமாமி, மாணாக்கர், தமிழ் இலக்கணம் ஏதோ கடாதகரியமென அதை வெறுக்கவும், உபேக்ஷிக்கவும், வாத்தியார் படிக்கக்கட்டாயஞ்செய்வதால், அதைப் பகைத்து, நிசாசரை எட்டிக்காய்போல எண்ணி, பள்ளிக்கூடம் விட்டபின் அதை எறிட்டும் கூடப் பாராது, எட்டைக்கட்டி இறப்பில் வைத்து, தாய்ப் பாஷையை முற்றும் மறக்க இடம்கிறது. ஆகையால் இலை இந்நூலில் முற்றும் விடப்பட்டது.

"உயிர்மெய் யிரட்டுநூற் றெட்டுயராய்தம்
எட்டுயிரளபெழு மூன்றுற்றளபெடை
ஆறே ழஃகு மிம்மூப் பானேழ்
உகர மாறு றைகான் மூன்றே
ஔகா னொன்றே மஃகான் மூன்றே
ஆய்த மிரண்டொடு சார்பெழுத் தறுவிரி
ஒன்றுழி முந்நூற் றெழுபா னென்ப." (நன்.)

உயிர்மெய் 216, முற்றுய்தம் 8, உயிரளபெடை 21.
ஒற்றளபெடை 42, குற்றியல் இ 37, குற்றியல் உ 33.
ஐகாரக் குறுக்கம் 3, ஔகாரக் குறுக்கம் 1.
மகரக் குறுக்கம் 3, ஆய்தக் குறுக்கம் 2.

CHAPTER III.

ETYMOLOGY.—சொல்லியல்.

54. எழுத்துக்களாலாகி பொருள் தருவது சொல்.

பொருளின்றி "கமஞடணந்து" என்றுற்போல் கூடிய எழுத்தின் தொகை வார்த்தையாகாது.

"எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே." (தொல்.)

சொல்,[1] பதம், வார்த்தை, மொழி, இளவி எல்லாம் ஒன்றிற் கொன்று பிரதிபதங்கள்.

---

[1] பதம் சம்ஸ்கிருதவார்த்தை.
இளவி தொல்காப்பியத்தில் அடிக்கடி வரும்.
இளத்தல்=சொல்லுதல்.
இளவி, இள என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த தொழிற்பெயர்.

"எழுத்தே தனித்துத் தொடர்ச்சியும் பொருடரின்,
பதமா மதுபகாப் பதம்பகு பதமென
இருபா லாகி இயலு மென்ப." (நன்.)

"பகாப்பத மேழும் பகுபத மொன்பதும்
எழுத்தீருகத் தொடருமென்ப." (நன்.)

நன்னூலார் பதத்தை, பகுபதம், பகாப்பதம் எனப் பிரிப்பர்; மற்றையோர், தனிமொழி, இணைமொழி, தனைமொழி, பொதுமொழி, தணமொழி, கணமொழி, கலப்புறமொழி என ஏழு வகையாகப் பிரிப்பர்.

"தனியிணை தனைபொது தணக்கணக் கலப்புற
மொழியே ரேழென மொழிதரு முனரே." (முத். வீரி.)

55. இப்படியானசொல் ஒரெழுத்தாலும் ஆகலாம்.

இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஒன்பது எழுத்துக்கள்வரை கூடி வரலாம்.

"எழுத்தே தனித்துந் தொடர்ந்தும் பொருடரின்
பதமாம்." (நன்.)

"மொழியே, ஒரெழுத்தாதியொன் பானெழுத்தந்தமாம்."
(முத். வீ.)

உ–ம். கா, அணி, அறம், அகலம், அருப்பம், அம்பலவன், அரங்கத்தான், உத்திராடத்தான், உத்திரட்டாதியான்.

56. ஒரெழுத்தாலாகிய பதத்தின் விரிவு.

ஆ = 1. பசு, a cow.
,, = 2. ஆக, ஆகிறது, to become.
ஈ = 1. a fly.
,, = 2. வண்டு, a beetle.
,, = 3. ஈகிறது or ஈவு, a gift.
ஊ = தசை, flesh.
ஏ = பாணம், an arrow.
ஐ = 1. கடவுள், God.
,, = 2. சுவாமி, Lord.
,, = 3. ஆசான், Priest or Teacher.
,, = 4. அரசன், King.
,, = 5. அழகு, beauty.
,, = 6. இருமல், cough.
,, = 7. கோழை, phlegm.
,, = 8. நுண்மை, acuteness.
,, = 9. ஐந்து, five.
ஓ = மடையடைக்கும் கதவு, a flood-gate.
மா = 1. இலக்குமி, Lakshmi.
,, = 2. பெரிய, great.
,, = 3. good, fortune or felicity.

மீ = 1. ஆகாயம், the air or atmosphere.
,, = 2. உயர்ச்சி, height or elevation.
,, = 3. மேல், above or over.
மு = 1. மூகிறது, (imperative)
,, = 2. பழைய, old.
,, = 3. மூன்று, three.
மே = அன்பு, love.
மை = 1. அஞ்சனம், a black paint for the eyes or magical paint.
,, = 2. கறுப்பு, Ink or blackness.
,, = 3. குற்றம், fault.
,, = 4. செம்மறியாடு, a sheep.
,, = 5. நீர், water.
,, = 6. மலடு, barrenness.
,, = 7. மேகம், cloud.
மோ = 1. மோக்கிறது, (imperative.)
,, = 2. (an expletive as கேண்மோ.)
தா = கொடு.
தீ = நெருப்பு, fire.
தூ = 1. சுத்தம், purity.
,, = 2. புள்ளிறகு, feather of a bird.
தே = 1. கடவுள், God.
,, = 2. கிருபை, Grace.
தை = ஓர்மாதம்.
பா = பாட்டு, கவி, செய்யுள், a poem, a chant.
பூ = பூமி, the earth.
பே = நுரை, foam or froth.
பை = 1. அழகு, beauty.
,, = 2. பாம்பின் படம், the hood of the Cobra.
,, = 3. பை, a bag or purse.

போ = போகிறது, (imperative) Go.
நா = நாக்கு, tongue.
நீ = நீக்குகிறது, (imperative) Remove.
நே = 1. அன்பு, love.
,, = 2. நன்மை, a benefit.
நை = நைகிறது, (imperative) crush.
நோ = நோதல், a pain.
கா = 1. சோலை, grove.
,, = 2. காத்துக்கொள்.
கூ = 1. பூமி, earth.
,, = 2. clamour, கூகாவென்கிறது.
கை = கரம், the hand.
கோ = 1. பசு, a cow.
,, = 2. அரசன், a king.
வா = அழைத்தல், come.
வீ = 1. சாவு, death.
,, = 2. நீக்கம், removal.
வை = போடு, put.
வெள = வெளவுதல், (imperative) Desire.
சா = சாகிறது, (imperative) Die.
சீ = 1. இலக்குமி, Lackshmi.
,, = 2. விடம், poison.
சே = இடபம் or எருது, a bull.
சோ = அரண், a fort, a wall, fortification.
யா = 1. அசைச்சொல், an expletive.
,, = 2. யாக்கிறது, (imperative) join.
நோ = 1. துன்பம், affliction.
,, = 2. நோய், sickness.
து = சாப்பிடு, eat.

"உயிர்மவி லாறுந் தபரவி லைந்தும்
கவசவி னுலும் யவ்வி லொன்றும்
ஆகு நெடிலெனு வாங்குறி லிரண்டோ
டோரொழுத் தியல்பத மாறேழ் சிறப்பின." (நன்.)

57. இலக்கணப்படி[1] சொற்கள் பெயர், வினை, இடை, உரி என நான்காம்.

Noun. பெயர். கண்டதும், காணப்படாமல், மனதில்பாவிக்கப் பட்டதுமான பொருள்களைக் காட்டியது.

உ–ம். இராமன், கை, கறுப்பு, தேவன்

"பல்பொருட் பெயரே பெயர்ச்சொல் லாகும்." (குவல.)

Verb. வினை. கிரியையைக்காட்டும் சொல்.

உ–ம். போகிறான், வா, அடிபட்டான், பயிற்றுவிக்கிறான்.

"பலதொழிற் பெயரே வினைச்சொல் லென்ப." (குவல.)

Particles. இடைச்சொல் தன்னில்தானே யாதொரு அர்த்தத் தையுடையதல்ல, பெயரோடும் வினையோடுங்கூடி அவைகளின் அர்த்தத்தைத் திரித்து வேறுபடுத்தும்.

உ–ம். பெயர், மரம், மரத்தை (இங்கு ஐ இடைச்சொல்); நட, வினை, நடக்கிறான் என்பதில் நட–தவிர, மீந்த கிறு ஆன் என்பவை கள் இடைச்சொல்லாம்.

Qualifying words. உரிச்சொல். பெயரினுடையவும், வினையி னுடையவும் குணம் கூறுகளை விவரித்துக்காட்டும் சொற்கள்.

இவைகளும் பெயர்வினையோடன்றி, தனியாய்வாக்கியங்களில் வராது.

உ–ம். தவப்புனிதன் / மிகத்தின்றான் } இவற்றில் தவ, மிக உரிச்சொற்கள்.

---

[1] N. B. சொற்களை வெவ்வேறவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

1. பகாப்பதம்=Primitive word, பகுபதம்=Derivative word, என தாதுமூலம் (root) பற்றி வகுக்கலாம்.

2. ஸம்ஸ்கிருதபதம், தெலுங்குமொழி, மலையாளவார்த்தை, சுத்தத்தமிழ் என, பாஷாந்தரநிரூபணப் பிரிக்கலாம்.

3. (a.) ஒரே கருத்தை விளக்கிய தெளிவான சொல்.
(b.) பலபொருள் குறித்த ஓர் சொல், என அர்த்த விசேஷத்தை முன்னிட்டும் பிரிக்கலாம்.

இப்படிப் பலவகையாயும் பிரித்த முதலிலே காட்டுவது மயக்கத்திற் கிடமாகுமாகையால், இலக்கணப்படி பெயர், வினை, இடை, உரி என்பவற்றை விளக்கி விரித்தபின் இவை விவரிக்கப்படும்.

"பெயர்வினையிடத்துப்பிறப்பது இடைச்சொல்."(முத். வீரி.)

"பல்குணச்சொல்லே உரிச்சொல்லாகும்."

[1]"பெயர், வினை, இடை, உரி, எனச்சொன் றன்கே."
(முத். வீரி.)

CHAPTER IV.

NOUN.—பெயர்ச்சொல்.

58. [2]அதின் வகைவிவரம். Classifications.

ஒன்று இன்னதெனக் குறிப்பிக்கும் சொல் பெயர். இப்பெயர்கள் பலவகைப்படும்.

---

1 பெயரும், வினையுமே தனிநின்று பொருள் கொடுப்பவை. மற்ற இரண்டும் இவற்றைச் சார்ந்தே வரும். "எல்லாச் சொல்லும் பொருள் கோடற்கும்" என்று விதித்திருக்க, இடையும், உரியும் தம்மில்தாமே, தனித்தியங்காதிருத்து பெயரோடும்,வினையோடும் சேரும்போது, அவற்றின் பொருட்பேதித்து, விரித்து, சுருக்கி,பலவகையாய் வேறுபடுத்துவதால்,அவைகளுக்கு ஒருவகையாய்ப் பொருளுண்டென்பது சரியே. உப்பைமட்டுத் தின்பாரில்லை. சோற்றிற்கு உப்பில்லாவிட்டால் ருசியில்லை. சோறு அவசியம் பிரயோசனமுள்ளதாயினும், சோற்றுக்கு உப்பு எவ்வளவு அவசியமோ, பெயரும் வினையும் சிறந்த பிரயோசனமுள்ளதாயினும், இடையும், உரியுமாகிய உப்பின்றி அவை மென்மையடைந்து உபயோகத்துக்காகா.

"உயிர்ப் பொருள் உயிரிலாப் பொருள் இருவகைய
உறுதல், பறத்தல், கடத்தல் எனவே
மூவகை ஆகும் உயிர்ப்பொரு ளினமே
இயற்கை செயற்கை இருவகை யினமும்
உயிரிலாப் பொருளென் றுரைத்தனர் புலவர்." (குவலயானந்தம்.)

2 *N. B.* 1. இடுகுறிப்பெயர். காரணப்பெயர் என்றும், பொதுப்பெயர், சிறப்புப்பெயர் என்றும், இடுகுறிப் பொது, இடுகுறிச்சிறப்பு, காரணப்பொது, காரணச்சிறப்பு என்றும்பலவகையாய்,பெயர்கள் பிரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

"இடுகுறி காரணப் பெயர் பொதச் சிறப்பின." (நன்.)

"இடுகுறி காரண மாபோ டாக்கம்
தொடர்ந்து தொழிலல காலந் தோற்று
வேற்றுமைக் கடனுப்த் தினைபா லிடத்தொன்
றேற்பவும் பொதுவு மாண பெயரே." (நன்.)

உ–ம். வேம்பு, மா, பனை } சிறப்புப்பெயர்.

I. குறித்த விஷயம்பற்றி.

உதாரணம்.

1. பொருட்பெயர்———கம்பர், மரம்.
2. இடப்பெயர் ———மதுரை, மலையாளம்.
3. காலப்பெயர் ———தை, செவ்வாய்.
4. சினைப்பெயர் ———கை, கிளை.
5. பண்புப்பெயர் ———கறுப்பு, சிநேகம்.
6. தொழிற்பெயர்———நீட்டல், ஈகை.

மரம்.—பொதுப்பெயர்.

இராமன்
சேரை
தோமஸ்
காஞ்சி
சித்திரை
} இடுகுறிச் சிறப்புப்பெயர்.

மரம், மிருகம்
ஊர், மாதம்
} இடுகுறிப் பொதுப்பெயர்.

பல்லன், சிறுவர், காற்காலி—காணப் பொதுப்பெயர்.

முக்கணன் (சிவன்), வாத்தை
அதிசயமானவர்,
மேகவாகனன் (இயேசுகலாமி)
} காரணச் சிறப்புப்பெயர்.

2. பொதுப்பெயர் = Genus.
சிறப்புப்பெயர் = Species.

நாய். சிறப்புப்பெயராயினும், சீனாய், மராநாய், கோம்மைநாய் முதலிய பலவகை நாய்களுக்குப் பொதுப்பெயர்.
மிருகம். பொதுப்பெயராயினும் ஜீவஜெந்து என்ற பெயரின் உட்பிரிவுகளிலொன்றாய், சிறப்பாகும். ஆகவே பொது, சிறப்பு என்று வருக்கும்போது அவரவர் தாற்பரியப்படி தக்கத்திற்கிடமாகும்.
மேலும் காரணம், இடுகுறியாக வருக்கும்போது வெகுகாலம் இடுகுறிதான் என்று நிச்சயித்திருந்த பல பெயர்கள், சாஸ்திர ஆராய்ச்சியால் காரணம்பற்றி வந்தனாய் வெளிப்படலாம்.
உடம். வேலூர். இடுகுறிப்பெயர். பழமைச் சரித்திரத்தை உய்த்துணரும்போது, அவ்வூரில் வேலங்காடு (Thorny bush) விசேஷம் அடர்ந்திருந்ததாகவும், அவற்றை வெட்டித் திருத்தி, அவ்வூரில் ஆதிபில் குடியேறியதால் வேலூர் எனப் பெயர்வந்ததாகவும் சொல்வார்கள்.
சென்னை. இடுகுறிப்பெயர். இது சென்னையாமுதலியர் குடியிருந்து வாழ்ந்த இடம் ஆனதால் இப்பெயர் வந்ததெனத் தெரியவருகிறது.

3. மேலும் இடுகுறிச் சிறப்புப்பெயரே, காரணம்பற்றி, பொதுப்பெயராய் வழங்குவதுமுண்டு.

அரிச்சந்திரன்
பீமன்
நீரோ (Nero.)
சாலமோன் (Solomon.)
} என்னும் பெயர்கள் முறையே சத்தியவான்களுக்கும், பலமுடையவர்களுக்கும், கொடியவருக்கும், ஞானிகளுக்கும் பொதுப்பெயராய் வழங்கப்பட்டு வருவது காண்க.

4. சக்கரபாணி
நவநிதாமணி
சகலடியன்
பத்மநாபன்
அம்மணி
பரிபூரணம்
சுகமணி
} என்பவை ஒரு காரணத்தை விளக்கும் பெயர்களாயினும், பரதொரு காரணமின்றி அனைத்தும் பெயர்களுக்குச் சிறப்புப்பெயராய் வழங்கிவருகின்றன.

II. பிறப்பு நோக்கி.
வினையாலணைபெயர்—

உ—ம். ஓடினவன்; படிக்கிறவர்கள்.

III. உபயோகம் நோக்கி.
ஆகுபெயர்—

உ—ம். வற்றல் உண்டான்.

N. B. II—ம் III—ம் பிரிவுகள் I—ம், பாகுபாட்டுள் அமைக்கப் படத்தக்கவைகளே.

---

5. பெயர்கள் வாக்கியங்களில் வருமிடத்து, அவற்றின் நிலை கருத்துநோக்கி, பொது, சிறப்பு, காரணம், இடு குறியென்று பாகுபடுத்தலாமாயினும் குதர்க்கததுக் கிடையானதால், இதை விசேஷப்படுத்தி இவ்வகை யாய்ப் பெயர்களைப் பிரித்து நூலில் காட்டாமல் குறிப்பில் காட்டியது.

6. தமிழ் இலக்கணிகள் பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் எனப் பெயர்களை ஆறுவகையாகப் பிரிக்கிறார்கள்.

மக்கள் அல்லது மானிடர்கள், தேவர்கள், நரகர்கள் முதலியவரைப் பொருட்பெய்ரென்பார்கள், மனுஷரும் தேவரும், மரம், நாய் முதலியவற்றைப்போல அல்ல; ஆகையால் மக்கட்பெயரென்று ஒரு வகுப்பு கூட்டப்படுவது நலம்.

தேவரையும், நரகரையும் மக்களோடொப்பப் பேசக்கூடாதே என்றாலோ; தேவன் ஒருவரே, அவர் ரூபியும் அரூபியுமாயிருக்கிறார், தேவர்கள் என்றது மனிடராயிருந்து, நற்கிரியைகளால் மேம்பாடான பதம் அடைந்தவர் என்பதும் அப்படியே மானிடராயிருந்து துற்கிரியைகளால் தாழ்ந்தபதவி யடைந்தோர் நரகர் என்பதும் இந்துக்களுடையு சித்தாந்தம்.

நல்ல தூதரையும் ஒரு சார்மனுஷரையும் தேவதூதர், தேவர் என்றும், கெட்ட தூதரையும் பைசாசங்களையும் நரகர் என்றும் வகுப்பது கிறிஸ்தவ சித்தாந்தம்.

இவ்விரு சித்தாந்தங்களிலும் காணப்பட்ட மனுஷரினும்உயர்ந்தவரும், தாழ்ந்தவருமான சித்தவிர்த்தியையுடைய சிருஷ்டிகளை மக்கட்பெயர் என்று பாகுபடுத்தல் இலக்கண நேர்மையாய் வழுவல்ல.

மிருகங்களையும் பறவைகளையும், ஊர்வனவைகளையும் பொருள் என்றோ மக்கள் என்றோ பாகிக்கவேண்டும் என்று தர்க்கம் உண்டாகும். மிருகம்முதலியன மனுஷரைப்போல் ஆத்துமா, எழுத்துவடிவமான பாஷை முதலியன இல்லாதவையாலும், அவைகளை அஃறிணையென்று முன்னோர் விதித்திருப்பதாலும் அவற்றைப் பொருட்பெயராகப் பாகிப்பது சரியே.

7. சினைப்பெயர்=அவயவம் அல்லது உறுப்பின்பெயர்.

உ—ம். மரம்=முதற்பெயர்.

இலை
பூ
காய்
கிளை } சினைப்பெயர்.

அப்படியே உடம்பு முதற்பெயர். கை, கால், மூக்கு சினைப்பெயர். முதலும், சினையும் எல்லாம் பொருட் பெயராயிருப்பதாலும், முதலே சினையாகவும், சினையே முதலாகவும் பாவிக்கப்பட்டு அவரவர் இஷ்டம்போல நியாயம் எடுத்துக்காட்டி விதிக்கப்படுவதற்கு இடமாகும். ஆகையால் சினைப்பெயரெனத் தனிப்படுத்திப் பிரிப்பது சரியன்று.

8. ஊர், நாடுமுதலியன பொருட்பெயராகாதோ என்கில், அவைகள் இடமாகிய வஸ்துவின் பெயராயிருப்பதை எவரும் எளிதில் அறியலாமே. ஆகையால் அதைப் பிரித்துக் காட்டியிருக்கிறது.

9. வினையாலணைபெயர். மக்கள், பொருள், இடம், காலம் பண்பு இவற்றில் ஒன்றையே குறிப்பிக்கும்.

59. பொருட்பெயர்—மனுஷர்கள்பெயரும், பொருட்களின் பெயரும்.

இடப்பெயர்.—Names of places. எல்லா இடங்களின்பெயர். கண்டம், தேசம், நாடு, நகரம், நதி, மலை, குளம், குட்டை, ஊர், பாடி, முதலியவற்றின் பெயர்.

காலப்பெயர்.—Names of divisions of time. காலவரையறையை நிர்ணயிக்கிற வருஷம், மாதம், தேதி, நாள், நட்சத்திரம் முதலியன.

சினைப்பெயர்.-Names of parts. ஒரு பொருளுக்குரிய உறுப்புகளின் பெயர், வீடு என்னும் பொருளின் அங்கங்களாகிய தூண், சுவர், வாயில், சாளரம் முதலியன சினைப்பெயர்.

மரம், பொருட்பெயர். இலை, காய், பூ, வேர், கிளை, சினைப் பெயர்.

குணப்பெயர்.—Names of qualities. Abstract Nouns. பெருமை, சிறுமை, நீளம், குட்டை என்ற வண்ணமும், உருண்டை, தட்டை, சதுரம் முதலிய வடிவமும், அரை, கால், ஒன்று, இரண்டு முதலிய அளவும், இனிப்பு, கைப்பு முதலிய சுவையும், கொடை, பகை முதலிய தொழிலும், காட்டியவை குணப்பெயர்கள்.

தொழிற்பெயர். Names of acts. பலவகைக் கிரியைகளின் பெயர்.

உ—ம். நடத்தல், இருத்தல், போதல்.

வினையாலணை பெயர் (The agents of acts specified.)

ஓர் கிரியை நடப்பித்த மனுஷனையாவது, பொருள் முதலியவற்றையாவது குறிக்கும்.

படிக்கிறவன்	மக்களைக்குறித்தது.
ஒடுகிறது நாய்	பொருளை———
இப்போ நிகழ்வது மாசி	காலத்தை———
நாம் இருந்தது மதுரை	இடத்தை———
அவர் காட்டியது சிநேகம்	பண்பை———
தர்மஞ்செய்வது ஈகை	தொழிலை———

வாக்கியத்தின் பொருள் நோக்க, இவை வந்த இடங்களில் பொருள் இடம் காலம் சினை குணம்தொழிலென்ற ஆறுவகையில் ஒன்றாய் விளங்கிநிற்குமாயினும், அவற்றைத் தனித்தனி விவரமாய் அறிவது அவசியம்.

ஆகவே இதை வேறுபடுத்திக் காட்டியது முன்னோர் வழக்கத்தை யனுசரித்தும் வினையினின்றூ பிறந்த விசேஷம் ஒன்றுள்ளதாலுமே.

10. ஆகுபெயரும் இப்படியே ஆறுவகைப் பெயருக்குள் அமையுமாயினும் முன்னோர் முறைமையை யனுசரித்து அதை விஸ்தரித்திருக்கிறது.

ஆதபெயர்.—(Figurative Nouns or Tropes.)

"பொருளிடங்காலம் சினைகுணம் தொழிலொடு
வினையாலணைபெய ராகு பெயரென
இருநான் குறுப்பும் பெயரின் விரியே." (சுயம்.)

60. இவ்வெட்டுவகைப் பெயருந் தவிர,

சுட்டடியாகப்பிறந்த அவன், அவள், அவர், அது, அவை முதலானவையும்,

வினவடியாகப்பிறந்த எவன், எவள், எது, எவை, யாவன் முதலானவையும்,

பிற, மற்று என்னும் சொல்லடியாகப் பிறந்த பிறன், பிறர், பிறத்தியான், பிறத்தியாள், மற்றவன், மற்றவர், மற்றவள், மற்றையாள், மற்றது, மற்றவை முதலியவையும்,

பிரதிப்பெயர்களான நான், நீ, தான், நாம், நீர், தாம், நாங்கள், நீங்கள், தாங்கள் முதலியவையும்,

எண்ணடியாகப்பிறந்த ஒன்று, இரண்டு, ஆயிரம்முதலிய எண்களும், ஒருவன், ஒருத்தி, மூவர், ஐவர் முதலியவும், எல்லாம், எல்லாரும், எல்லோரும், எல்லீரும் என்ற பொதுப்பெயரும், பல, சில முதலியவைகளும் பெயர்களே.

இவைகள் பிரதிப்பெயரை விஸ்தரிக்குமிடத்துப் பெருக்கி விளக்கப்படும்.

61. [1] ஆகுபெயர் வருமாறு.

கல், மண், நீர் முதலியவை ஆதிதொடுத்து இயற்கையாய் இப்பொருளைக் காட்டிவருதால் இயற்பெயரெனப்படும். ஆயினும் இப்படிப்பட்ட இயற்பெயர்கள் தம் கருத்தை யொழித்து தம்மோடு சம்பந்தப்பட்ட மற்றொரு பொருளைத் தந்து, தொன்றுதொட்டு வெகுகாலமாய் வழங்கிவரும்பொழுது அவை ஆகுபெயராம். இவை பலவகைப்படும்.

[1] உ–ம். 1. தாமரை போன்ற பாதம்.
இங்கு தாமரைச் செடியின்பேர் அதின் சினையாகிய பூவைக்குறித்தது. இது பொருளாகுபெயர்.

2. ஊர் அடங்கிற்று. ஊரிலுள்ள ஜனம்—இடவாகுபெயர்.

---

[1] ஆகுபெயர் இங்கிலீஷில் Metonomy, Synechdoche என்பவற்றைப் போலுள்ளது. இது இங்கிலீஷில் பெரும்பகுதியாக வல்ல, அலங்காரங்களிலொன்றுகும்.

3. கார் அறுத்தார்கள்; (கார்காலத்து நெற்பயிர்).' கால வாகுபெயர்.

4. இன்னம் நாலுகையிருந்தால் வேலைமுடியும். கையா கிய சினை கைகளையுடைய மனிதருக்கு வந்தது. சினையாகுபெயர்.

5. வண்ணன் வெள்ளை கொண்டுவந்தான்; (வெளுத்த வஸ்திரம்) பண்பாகுபெயர்.

6. சுண்டல் சாப்பிட்டான்; (சுண்டிய பதார்த்தம்). தொழிலாகுபெயர்.

7. (a) காலாலே நடந்தான்; (கால் $\frac{1}{4}$, இங்கே தேகத்தின் நாலிலொரு பாகமான கீழ் அங்கம்). எண்ணலள வையாகுபெயர்.

(b) துலாக்கோல். எடுத்தலளவையாகுபெயர்.

(c) நர்ழி உடைந்தது. முகத்தலளவையாகுபெயர்.

(d) கீழத்தடி விளைந்தது; (தடி என்பது தடியால் அளக் கப்படும் வயல் நிலம்). நீட்டலளவையாகுபெயர்.

(e) நன்னூலுக்கு உரையெழுதினன்; (உரையென்ற சொல்லின்பெயர் அதனாலாய பொருளைக் குறித் தது). சொல்லாகுபெயர்.

(f) விளக்கு முறிந்தது; (விளக்காகிய தீபமல்ல, தீபஸ் தம்பம்). தானி ஆகுபெயர். தானி(ஸ்தானம்)=இருப் பிடம்.

(g) கம்பர் எமக்குப்பாடம்; (ஆக்கியோனின் பெயர் அவன் எழுதியநூலுக்கு வந்தது). கருத்தாவாகு பெயர்.

(h) என் பிழைப்புக் கெட்டது; (பிழைப்பாகிய காரி யம் அதற்குக் காரணமான உத்தியோகத்துக்கு வந் தது). காரியவாகுபெயர்.

(i) மதுரைக்கு வழி வாயில்; (வாய் என்ற கருவியாலா கிய பேச்சு). கருவியாகுபெயர்.

(k) மூவரும் வந்தார்கள். (சேர, சோழ, பாண்டியர் என்ற மூவரும் வந்தார்கள்.) எண்ணுகுபெயர்.

(l) நீ வெகுபக்தியுள்ள பூனை (பூனையைப்போன்ற வன்). உவமையாகுபெயர். &c.

ஆக ஒன்றின்பெயர் ஒன்றிற்கு, தொன்றுதொட்டு வந்து வழங்கும் போது முதல்நின்ற இயற்கைப்பெயரின் நாமமிட்டு இன்ன இன்ன ஆகுபெயரெனப் பாகுபடுத்தவும்.

சினைப்பெயர் முதலுக்கு வந்தால் சினையாகுபெயர்; இவைபோல் வனபிறவும்.

"பொருள்முத லாறே டளவை சொல்தானி
கருவி காரியங் கருத்த ஞதியுள்
ஒன்றன் பெயரா னதற்கியை பிறிதைத்
தொன்முறை யுளாப்பன வாகு பெயரே." (நன்.)

62. 1. முறைப்பெயர். (Nouns indicative of relation).உ–ம். மகன், தாய், இராஜன், மைத்துனன், அக்காள், குடி, எஜமான், வேலையாள், &c.

2. தொகுதிப்பெயர். (Collective Nouns).

உ–ம். பவிஞ்சு, சேனை, குழாஅம், கொத்து, மாலை, அணம், கும்பு, சபை, தெரு,தோப்பு, சோலை, &c.

மேற்கண்டபிரிவுகளை தமிழிலக்கணிகள் விசேஷ பாகுபாடுகளாக வகுத்துக் கூறுவிடினும் இவை இப்படிப்பட்டவையென்று தெரிந்து கொள்வது நன்று.

iNFLEXION OF NOUNS.—பெயரின் இலக்கணம்.

63. ஒரு பெயரில் கவனிக்கவேண்டியவை. திணை, பால், இடம், வேற்றுமை என நான்காம்.

"பெயரெனப் படுபவை தெரியுங் காலை
யிடுகுறி காரண மரபோ டாக்கந்
தொடர்ந்து தொழிலல காலந் தோற்றி
வேற்றுமைக் கிடனுய்த் திணைபால் இடத்தோன்
றேற்பவும் பொதுவு மாகிப் பாற்படப்
பொருள்புலப் படுப்பன வென்மனுர் புலவர்"

(இ. விளக்கம்.)

64. [1] திணை (caste.) இரண்டு. 1. உயர்திணை. High caste Nouns.
2. அஃறிணை. Low caste or casteless Nouns.

திணை = ஜாதி, கூட்டம்.
உயர்திணை = உயர்வான கூட்டம்.

"மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்திணை
மற்றுயி ருள்ளவும் மில்லவு மஃறிணை." (நன்.)

மனுஷரும், தேவரும், நரகவாசிகளும் உயர்திணை எனப்படுவர். மற்றெல்லா வஸ்துக்களும் அஃறிணையாம்.

N.B.—பொருட்பெயர்தவிர மற்ற இடப்பெயர், காலப்பெயர், சினைப் பெயர், குணப்பெயர், தொழிற்பெயர் அனைத்தும் அஃறிணையே. பொருட்பெயரில் சில உயர்திணை, சில அஃறிணை.

65. பால் = பாகுபாடு (division). பான்மை என்ற வார்த்தையி னடியாய்ப் பிறந்தது.

உயர்திணையில் மூன்று பால்கள் உண்டு.

1. ஆண்பால். Masculine singular. ஆண்களைக் குறிப் பித்தது.

உ-ம். கந்தசாமி, விஷ்ணு, தேவசகாயம்.

2. பெண்பால். Feminine singular. பெண்களைச் சுட்டி யது.

உ-ம். துரோபதை, ரெபேக்காள், சுந்தரி.

3. பலர்பால். Plural of Masculine and Feminine. ஒன் றிற்கு மேற்பட்டவர்களைக் காட்டியது.

உ-ம். குருமார், வீரர், பிள்ளைகள், பெண்டிர்கள்.

"ஆண்பெண் பலரென முப்பாற் றுயர்திணை." (நன்.)

---

[1] இங்கிலிஷில் திணையில்லை. தமிழிலுள்ள பால் இங்கிலிஷிலுள்ள Gender, Number இரண்டும் கலந்தது.

ஆண்பாலும் பெண்பாலும் உயர்திணையிலே மாத்திரம் உண்டென்றாலும் அஃறிணையிலும் வருவதியல்பு. மிருகங்களிலும், தாபரசங்கமத்திலுங்கூட ஆண் பெண் வித்தியாசம் உண்டு.

உ-ம். ஆண் ——— ——— பெண்.
காளை ——— ——— பசு.
கட்டுப்பாளை ——— ——— பருவப்பனை.
சேவல் ——— ——— பெட்டை.

c.f. "இருதிணை ஆண்பெணுள் ஒன்றனையொழிக்கும்—பெயரும் வினையுங் குறிப்பினானே" (என்று சன்னூலாரும் சொல்லுகிறார்).

66. அஃறிணையில் பால் இரண்டு.

1. ஒன்றன்பால். Neuter Singular.

உ-ம். குதிரை, மரம்,

இது ஒரு வஸ்துவைக் குறித்தது.

2. பலவின்பால். Neuter Plural.

உ-ம். மரங்கள், கத்திகள்,

இது ஒன்றிற்கு மேற்பட்டவற்றைக் குறித்தது.

"ஒன்றே பலவென் றிருபாற் றஃறிணை." (நன்.)

67. ஆண்பாற் பெயர்கள் பொதுவாய் னகரவொற்றை யீற்றில் பெற்று விளங்கும்.

உ-ம். அவன், குரவன், ராஜன்.

"னஃ கா னெற்றே ஆடூஉவறிசொல்."(தொல்காப்பியம்.)

ஆடூஉ=ஆண்.

"அவற்றுள், கிளையெண் குழுஉமுதற் பல்பொரு டிணைதேம்
ஊர்வா னகம்புற முதல நிலன்யாண்
டிருது மதிநா ளாதிக் காலம்
தோள்குழன் மார்புகண் காது முகலுறப்
பளவறி வொப்பு வடிவு நிறங்கதி
சாதி குடிசிறப் பாதிப் பல்குணம்
ஓத லீத லாதிப் பல்வினை
இவையடை சுட்டு விளுப்பிற மற்றே
டுற்ற னவ்வீறு ஈம்பி யாடூஉ
விடலை கோவேள் குரிசி றோன்றல்
இன்ன வாண்பெய ராகு மென்ப." (நன்.)

(a) கிளை=இனம். குழுஉ=கூட்டம். எண் (number) இவை மூன்றும் பொருட்பெயரின் பிரிவு.

(b) திணை=நிலம். அதாவது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்திணை.

தேம்=தேயம்; ஊர்=கிராமம்; வான்=ஆகாயம்;

அகம்=உட்பக்கம். இவையெல்லாம் இடப்பெயரின் பிரிவு.

(c) யாண்டு=வருஷம்; இருதி=காலம், கார்காலம், வேனிற்காலம் முதலியன; மதி=மாசம், தை, மாசி முதலியன; நாள்=ஞாயிறு, திங்கள் முதலியன.

(d) தோள்=புஜம்; குழல்=கூந்தல்; இவை சினைப்பெயரின் பிரிவு.

(e) அளவு=நீளம், அகலமுதலியன; அறிவு=புத்தி, ஞானம் முதலியன; ஒப்பு=சமானமாயிருத்தல்; வடிவு=ரூபம், சதுரம், வட்டம்முதலியன; நிறம்=கறுப்பு, சிவப்புமுதலியன; கதி=நடை, சாயல், மாதிரி முதலியன; ஜாதி=முதலி, நாய்டு, முதலியன; குடி=கோத்திரம், காரைக்காட்டார், தொழுவர், இலைவாணியர்முதலியன. இவை பண்புப் பெயர்களின் பிரிவுகள்.

(f) ஓதல், ஈதல்முதலியன தொழிற்பெயர்.

இவ்வறுவகைப்பெயரின் அடியாகவும் சுட்டுவினாக்களினடியாகவும், பிற, மற்று, என்னும் சொற்களடியாகவும் பிறந்து னகரவொற்றை ஈற்றில் பெற்றது ஆண்பாற்பெயர்.

சில, னகர ஈற்றைப் பெறாமல் வரினும் ஆண்பாலைக்குறிக்கும். அவையாவன: நம்பி=சிறந்த ஆண்மகன். இது பிராமணருக்கும் ராஜாக்களுக்கும் ஒரு பட்டப்பெயர்.

ஆடூஉ = ஆண்மகன்.
விடலை = வாலிபன்.
கோ = அரசன்.
வேள் = குசவர்கள்மரியாதைப்பேர் (முதலி, பிள்ளை என்பதைப்போல); அரசன் எனவும் பொருள்தரும்.
குரிசில் = வாலிபவயதுள்ள அரசன், பராக்ரமசாலி.
தோன்றல் = அரசன். சற்றுமுதிர்ந்தவயதுள்ளோர்க்கு இப்பேர் வரும்.

உ—ம். 1. பொருளால் வருபெயர்.[1]

அண்ணன், மைத்துனன், அம்மான் = கிளையால்வருபவை.
ஒருவன், நூறான் = எண்ணால்வருபவை.

---

[1] பொருளதிகாரத்தில் ஐவகைத்திணைப் பெயர்களும் விரித்திருக்கும், ஜாதிப்பெயர்கள், தொழில், இருந்த இடம், குணம் பற்றிவந்ததாகக் காண்பித்து விவரிக்கலாம். உ-ம். பறையர். பறையடிப்பதினாலும் அதிகாரிகள் நிபந்தனைகளை, தெருத்தெருவாய்போய்க் கூறுவதாலும் அவர்களுக்கு இப்பெயர். வேளாளர்=வேளாண்மை (agriculture) செய்கிறபடியால். மறவர் = (மறம்) குரூரத்தொழில் இயற்றுகிறவர்களாதலால். படுக்கப்பத்தார் படுக்கப்பத்து என்ற ஊரிலே குடியிருக்கிற மறவர். &c.

ஜாதிவேற்றுமை மிகுத்த இந்தியாவில், ஜாதி, குடியெனப்பாகுபடுத்தி, பண்புப்பெயராக முன்னோர் கூறியிருப்பது இயல்பே.

சபையான், பஞ்சாயத்தான் = குழூஉவால்வருபவை.
பொன்னன், முரசன் = மற்றப் பொருட்பெயரால் வருபவை.

2. இடத்தால் வருபெயர்.

மலையன், ஆயன், இடையன்=இதில் மலையன் குறிஞ்சித்திணையாலும் மற்ற இரண்டும் முல்லைத்திணையாலும் வந்தது.

சோழியன், பாண்டிநாட்டான், பர்மாக்காரன்=தேசத்தால் வரும் பேர்.

மதுரையான், வேலூரான்=ஊரால் வரும் பெயர்.

வானத்தான், பரமண்டலத்தான், சந்திரமண்டலத்தான்=வானால் வருபெயர்.

இருதயத்தான், உள்ளாளேன்=அகத்தால் வருபெயர்.

புறத்தான், வெளியான்=புறத்தால் வருபவை.

பாதலத்தான், அருந்ததியான்=முதலியன மற்ற இடத்தால்வருபவை.

3. காலத்தால் வருவது.

நந்தனன், ஆயிரத்தெண்ணூற்றான்=ஆண்டால் வருபவை.

வேனிலான், பின்பனியான்=பருவம் அல்லது இருதுவால் வருபெயர்.

சித்திரையான், ஆடியான்=மாதத்தால் வருபெயர்.

ஞாயிற்றான், செவ்வாயான்=நாளால் வருபவை.

நவமியான், ஓணத்தான், காலையான்=மற்றைக்காலத்தால்வருபவை.

4. சினையால் வரும்பெயர்.

தினிதோளான், வளைமார்பான், நீள்முடியான், வடிகாதான் முதலியன.

5. குணத்தால் வருபெயர்.

பெரியன், சிறியன்=அளவால் வருபெயர்.

அறிஞன், புலவன்=அறிவால் வருபவை.

பொன்னெப்பான், தூணுவான்=ஒப்பால் வருபவை.

கூனன்; தடியன்=வடிவால் வருபெயர்.

கறுப்பன், வெள்ளையன்=நிறத்தால் வருபவை.

சிங்கநோக்கான், பிடிநடையான், தேவன், மனிதன்=கதியால் வருபவை.

வேளாளன், அம்பட்டன்=ஜாதியால் வருபவை.

இலவாணியன், தொழுவன்=வேளாளரின் குடிவகையால் வருபவை.

அகம்படியன், கொண்டையங்கோட்டையான்=மறவர் என்ற ஜாதியின்குடிவகையால் வருபவை.

ஆசிரியன், தலைவன்=சிறப்பால் வருபெயர்.

நல்லன், கள்ளன்=மற்ற குணப்பெயர்களால் வருபவை.

6. தொழிலால் வருபவை.

ஓதுவான், ஈவான், அடிப்பவன், படிப்பவன், ஓடுபவன், &c.

68. பெண்பாற் பெயர்கள் பொதுவாய் ளகரவொற்றையும் இகரத்தையும் ஈற்றில் பெற்றவை.

உ-ம். வேலூராள், கறுப்பி.

"ளஃகா னீற்றே மகடூஉ வறிசொல்." (தொல்.)
மகடூஉ=பெண்.

[1] "கிளைமுத லாகக் கிளந்த பொருள்களுள்
ளவ்வொற் றிகரக் கேற்ற வீற்றவும்
தோழி செவிலி மகடூஉ நங்கை
தையலோ டின்னன பெண்பாற் பெயரே." (நன்.)

முன் ஆண்பாலுக்குச்சொன்ன உதாரணங்களைப் பெண்பாலாக்க போந்த உதாரணங்கள் கிடைக்கும்.

69. வினையாலணையும் பெயர்கள் சாதாரணமாய் "ள"கர இறுதியைப்பெறும். அதாவது ஆண்பால் ஈற்று அன், ஆன்விகுதிகள் கெட்டு அள், ஆள் ஆக மாறும்.

உ-ம். ஓடுபவன்———— ஓடுபவள்.
காட்டுவான்———— காட்டுவாள்.

70. சினைப்பெயரும், பண்புப்பெயரும் விசேஷமாய் ஜாதி, குடிப்பெயர்களும் ஆண்பால் ஈற்று அன்கெட இகர ஈறுபெற்றுப் பெண்பாலாகும்.

---

[1] "கிளை, எண், குழூஉ" &c. "கிளைமுதலாகக் கிளந்த &c." என்ற இந்த இரண்டு சூத்திரமும் பெயர்களின் ஈறுபாட்டை விவரிப்பது. பாலை விளக்குமிடத்து நன்னூலார் பெயரின் வகையையும் விரித்திருக்கிறார். கிழமப்பிரகாரம் இது இந்நூலில் முன்னே சொல்லப்பட்டாயிற்று.

உ-ம். குறவன் ——— குறத்தி.
தடங்கண்ணன் — தடங்கண்ணி.
கறுப்பன்—— கறுப்பி.
பிரான்——— பிராட்டி.
சீமான் ——— சீமாட்டி.

71. ஆண்பால், பெண்பால் வித்தியாசங்கள் மூன்றுவகையாய்த் தமிழில் வரும்.

(a) 1. ஆண்பால் ன் பெற்றுமுடிந்தால் பெண்பால் ள் பெற்றுமுடியும்.

ஆண்பால்.	பெண்பால்.
உ-ம். நாட்டான் ———	நாட்டாள்.
நெடுங்கையன் ——	நெடுங்கையள்.
அவன் ———	அவள்.
மற்றவன் ———	மற்றவள்.
எவன் ———	எவள்.
மகன் ———	மகள்.

2. ஆண்பால் ன் உடன்முடிந்தால் பெண்பால் இ உடன்முடியும்.

உ-ம். [1] ஒருவன் ——— ஒருத்தி.
வலையன் ——— வலச்சி.
பார்ப்பான் ——— பார்ப்பினி.
குறவன் ——— குறத்தி.
குமாரன் ——— குமாரத்தி or குமரி.

3. மான், வான் என்னும் அசைகள் பண்புப்பெயரின் இறுதியில் வந்து ஆண்பாலாகும். இவ்வசைகளை வந்தி என்று மாற்ற பெண்பாலாகும்.[2]

உ-ம். புத்திமான் ——— புத்திவந்தி.
குணவான் ——— குணவந்தி.
தனவான் ——— தனவந்தி.

(b) வெவ்வேறு வார்த்தைகளால் ஆண் பெண் குறிக்கப்படும்.

---

[1] ஒருவன், ஒருத்தி என்பதுபோல இருவன், இருத்தி; மூவன், மூத்தி; என்றுவரும். இரு என்பது பலர்பால், ஆண்களையும் பெண்களையும் குறிக்கும். அப்படியே மூவர், எல்லர், ஐவர்முதலியன.

"ஒரு வெருத்தி பெயரே லெண்ணில." (நன்.)

[2] தனம், தனசாலி என்பதிலுள்ள "ச" னி" தெலுங்கினின்று வந்தவிகுதி. மந்திரசாலியும் அப்படிப்பட்டது. மந்திரசாலி=Midwife, மருத்துவச்சி.

	ஆண்பால்.	பெண்பால்.
உ-ம்.	ஆண்	பெண்.
	தம்பி	தங்கை.
	அண்ணன்	அக்காள்.
	தந்தை / தகப்பன்	தாய்.
	நம்பி	நங்கை.
	வேள்	இகுளை.
	செம்மல்	செவிலி.
	ஆடூஉ	மகடூஉ.
	மன்னன்	மாது.
	விடலை	பெதும்பை.
	ஏந்தல்	ஏந்திழை.
	அண்ணல்	அணங்கு.
	தோன்றல்	மடந்தை.
	புருஷன்	ஸ்திரீ.

	ஆண்.	பெண்.
72. அஃறிணையில்.	காளை	பசு.
	கடா	கடாரி or கிடாரி.
	கூகை	போத்து.
	கட்டுப்பாளை	பருவப்பனை.
	சேவல்	பெட்டை.

(c) ஆண், பெண், ஏறு, பிடி என்னும் குறிப்புப்பெயர்களை முன் பின் சேர்ப்பதால் பால் வித்தியாசம் காட்டலாம்.

உ-ம்.	ஆண்யானை	பெண்யானை.
	ஆண்குருவி	பெண்குருவி.
	ஆண்குயில்	பெண்குயில்.
	புலிஏறு	புலிப்பிடி.
	களிறேறு	களிற்றுப்பிடி.

73. பெண்பாலை ஏற்காத ஆண்பாற் பெயர்கள் சில உண்டு.

உ-ம். மந்திரி, குரு, (கோயில்) பட்டன், &c.

74. ஆண்பால் இல்லாத பெண்பாற் பெயர்கள் சில உண்டு.

உ-ம். வேசி, பத்தினி, மோகினி, விதவை, ஈ.

7045
தஞ்சாவூர்

75. ஆண்பாலுக்கும் பெண்பாலுக்கும் பொதுப்பெயர்கள்.

(a) மகவு, பிள்ளை, சேய், &c.

(b) பண்புப்பெயர்கள். சாலி, ஆளி என்னும் விகுதியை யேற்றுப் பொதுப்பெயராம்.

உ–ம். குணசாலி, புத்திசாலி, நோயாளி.

(c) சில காரணப்பெயர்களும் பொதுப்பெயர்களாம்.

உ–ம். ஜெகமிரட்டி, பகட்டி.

76. பலர்பாற்பெயர்கள் ரகர வொற்றையும், கள், ர்கள், மார், மார்கள் என்ற ஈறுகளையுமுடையதாம்.

உ–ம். குறவர், குருக்கள், மறவர்கள், போதகன்மார், தாய்மார்கள்.

"கிளந்த கிளைமுத லுற்றரவ் வீற்றவும்
கள்ளெ னீற்றி னேற்பவும் பிறவும்
பல்லோர் பெயரின் பகுதியாகும்." (நன்.)

முன் ஆண்பாலுக்குச் சொன்ன உதாரணங்களுக்கு ர், கள் முதலிய விகுதிகளை ஏற்றவிடத்து இசைக்க, போந்த உதாரணம் பலர்பாலுக்காகும். (67–ம் பிரிவைப் பார்க்க.)

77. ஒன்றன்பாற் பெயர்கள் அஃறிணை ஒருமைப்பெயர்கள். உ–ம். மாடு, மரம், &c.

ஏற்குமிடத்து, கிளை எண்முதலிய பெயர்களுக்கு து விகுதி சேர்க்க, ஒன்றன்பாலாம்.

உ–ம். அது, எது, நிலத்தது, மாசியது, &c.

முன் ஆண்பாலுக்குச் சொன்ன உதாரணங்களில் து விகுதி யேற்ற உதாரணம் கிடைக்கும். (67–ம் பிரிவைப் பார்க்க.)

ஒன்று என்னும் எண்ணும் ஒன்றன்பால்.

"வினாச்சுட் டுடனும் வேறுமாம் பொருள்
ஆதி யுறுதுச் சுட்டணை யாய்தம்
ஒன்றெனெண் ணின்னன வொன்றன் பெயரே." (நன்.)

பொருளாதி=பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில்.

78. பலவின்பாற்பெயர்கள் அ, வை, கள், வைகள் என்ற ஈறுகளைப்பெறும்.

உ–ம். செய்வன, அவை, எவை, முடிப்பவை, குதினாகள், பெரியவைகள்.

இரண்டுக்கு மேற்பட்ட எண்களெல்லாம் பலவின்பாற்பெயர். உள்ள, இல்ல, உள, இல, சில, பல என்றவைகளும் பலவின்பாற் பெயர்.

"முன்ன ரவ்வொடு வருவை யவ்வும்
சுட்டிறு வவ்வுங் கள்ளிறு மொழியும்
ஒன்ற லெண்ணு முள்ள வில்ல
பல்ல சில்ல வுளவில பலசில
இன்னவும் பலவின் பெயரா குப்மே." (நன்.)

முன்னரவ்வொடு, &c. = இரண எண்குழூஉ, &c. முதலிய பொருளாதி அடியாகப் பிறந்து, வை, கள், ஈறு பெற்றவைகள். ஆண்பாலில் சொன்ன உதாரணங்களோடு, ஏற்ற விகுதிகளையிசைக்கப்போந்த உதாரணமாம். (67-ம் பிரிவைப் பார்க்க.)

சுட்டிறுவவ்வும் = அவை இவைபோல்வன.
ஒன்றலெண்ணும் = ஒன்றல்லாத மற்றெல்லா எண்களும்.

79. ஒன்றன்பால், பலவின்பால்களுக்குப் பொதுவான பெயர்களுமுண்டு. பால் பகுக்கக்கூடாத அஃறிணைப்பெயர்கள் பொதுவாகும்.

உ-ம். குதிரை வந்தது-குதிரை வந்தன. பறவை வந்தது-பறவை வந்தன.

"பால்பகா வஃறிணைப் பெயர்கள்பாற் பொதுமைய." (நன்.)

80. திணையும்பாலும் தம்முள் மயங்கி உயர்திணை அஃறிணையாகவும், அஃறிணை உயர்திணையாகவும், ஆண்பால் பெண்பாலாகவும், பெண்பால் ஆண்பாலாகவும், சாதாரண வழக்கத்திலும், வாசகத்திலும் செய்யுளிலும் வருவது இயல்பே.

(a) அஃறிணை வஸ்துக்கள் உயர்திணை வஸ்துவாகிய மனுஷனைப் போல, பேசுவதும், இயற்றுவதுமாகச் சொல்லப்படும். அப்பொழுது அவைகள் உயர்திணை யிலக்கணத்தைப் பெறும்.

உ-ம். பீலேயாமின் கழுதை, ஐயா நீர் இத்தோடே என்னை மூன்றுவிசை அடித்தது நியாயமா என்று கேட்டது.

காற்கோடகனென்னும் பாம்பரசு தவளைகளைப் பிடிக்க ஒருவகை தேடினன்.

"கேட்கூஉ போலவுங் கிளக்கூஉ போலவும்
இயற்றூஉ போலவும் இயங்கூஉ போலவும்
அஃறிணை மருங்கினு மறையப் படுமே." (நன்.)

(b) மனதில் உள்ள நிகழ்ச்சிப்படி திணைபால்கள் பிறழும்.

1. உவப்பினுல், (பிரியம், Love.)

உ-ம். மகனைப்பார்த்து, என்னம்மை வந்தாள் என்றதில் பால் பிறழ்ந்தது.
என்கிளி வந்தது என்றதில் திணை பிறழ்ந்தது.

2. உயர்வினுல், (Importance or regard.)

உ-ம். விக்ரோரியா நமது இராக்கினி. அவர் மகன் இந்தியாவுக்கு வந்தார். அவள் என்றிராமல் அவரென்றது பால் பிறழ்ந்தது.

3. சிறப்பால், (Special pre-emiuence.)

உ-ம் இராஜா இராமசாமி முதலியாரே, இவ்வுலகுக்குத்தாயே, கிருபை செய்யும். இதில் பால் பிறழ்ந்தது; கொடைச்சிறப்புப்பற்றி.

4. செறலால்—கோபத்தால், (Anger.)

உ-ம். பிள்ளை தப்புச்செய்தால் அவனைப்பார்த்து அடா கழுதை, தடிமரமே என்பது.

5. இழிவு, (Contempt.)

உ-ம். புத்தியில்லாதவனைப்பார்த்து நெடுஞ்சுவரென்பது.

"நீட்டோலை வாசியா நின்ருன் குறிப்பறிய
மாட்டா தவனன் மரம். (மூதுரை.)

இவைகள் இலக்கணப்படி வழுவாயினும் உலகவழக்காதலால் குற்றமில்லை; வழுவமைதி எனப்படும்.

"உவப்பினு முயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் செறலினும்
இழிப்பினும் பாறிணை யிழுக்கினு மியல்பே." (நன்.)

(c) அலங்காரங்களிலும் திணைபால்கள் மயங்கிவரும், இவையும் தப்பல்ல; வழுவமைதியாம்.

உ-ம். எசுவே மோட்ச வீட்டின் வாசல்.
தரித்திரமே என்னை வளர்த்த தாய்.

"உருவக வுவமையிற் றிணைசினை முதல்கள்
பிறழ்தலும் பிறவும் பேணினர் கொளலே." (நன்.)

இவற்றிற்கு விஸ்தாரமான உதாரணங்கள் அணியியலிற் காண்க.

PERSON.—இடம்.

81. இடம் மூன்றுவகைப்படும்.

தன்மை. (1st Person) பேசுகிறவனைக் குறிக்கும்.
முன்னிலை. (2nd Person) பேசுகையில் எதிரில் முன்னிற்பவனைக் குறிக்கும்.
படர்க்கை. (3rd Person) இவ்விருவரும் தவிர மற்றவனைக் குறிக்கும்.

"தன்மை முன்னிலை படர்க்கைமூ விடனே." (நன்.)

82. பிரதிப்பெயர், Pronouns.

	ஒருமை.	பன்மை.
தன்மை.	நான், யான்	நாம், யாம், நாங்கள்.
முன்னிலை.	நீ	நீர், நீவிர், நீங்கள்.
படர்க்கை.	தான்	தாம், தாங்கள்.

N.B.—தன்மையும் முன்னிலையும் இருதிணைக்கும் பொது.

படர்க்கை சுட்டடியாய்ப் பிறந்தது.	ஆண்.	பெண்.	பலர்.	ஒன்றன்.	பலவின்.
அ	அவன்	அவள்	அவர்	அது	அவை.
			அவர்கள்	அஃது	அவைகள்.
இ	இவன்	இவள்	இவர்	இது	இவை.
			இவர்கள்	இஃது	இவைகள்.
உ	உவன்	உவள்	உவர்	உது	உவை.
			உவர்கள்		

N.B.—உவன், &c. வெகு அருமையாய் வரும்.

விடுப்பெயர்.					
எ	எவன்	எவள்	எவர்	எது	எவை.
			எவர்கள்		எவைகள்.
யா	யாவன்	யாவள்	யாவர்	யாது	யாவை.
			யாவர்கள்.		

மற்று. பிற அடியாய்ப் பிறந்தது.

மற்றவன்	மற்றவள்	மற்றவர்	மற்றது	மற்றவை.
		மற்றவர்கள்		மற்றவைகள்.
பிறன்	பிறத்தி	பிறர்;—கள்	பிறிது	பிற.
பிறத்தி யான்	பிறத்தி யாள்	பிறத்தி யார்;— கள்		

83. நாம் என்பது தன்னையும் முன்னின்றவர்களையும் படர்க்கை யிடத்தாரையும் சேர்த்துக் குறிப்பிக்கும் பன்மை. (1st, 2nd and 3rd persons together.)

நாங்கள்; முன்னிலை நீக்கி, தன்மையும் படர்க்கையும் சேர்ந்த பன்மை (1st and 3rd persons together.)

நாம் மரியாதையாய், தன்மை ஒருமைக்கும் உபயோகப்படும்.

84. நீ தாழ்ந்தோரைப்பார்த்து வசனிக்கையில் உபயோகப்படும். கோபத்தில் சரிசமானமானவர்க்கும் உயர்ந்தோருக்கும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டாலும் இது தப்பு.

"கீழோராயினும் தாழவுரை" என்ற புத்தியை அநுசரித்து நீ யென்பதை அருக்கி உபயோகிப்பது உத்தமம்.

நீர் முன்னிலையில் நின்ற ஒருவரையே குறித்து மரியாதையாய் வழங்கிவரும். பாட்டுகளில்மாத்திரம் முன்னிலைப் பன்மைக்காகும்.

நீங்கள் முன்னிலைப் பன்மை. மரியாதைக்காக ஒருமைக்கும் வரும்.

85 அவர், அவர்கள் பலர்பாலாயினும் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் மரியாதைபற்றி ஒருமையில் வரும்.

அவர் நீரென்பதைப்போல பாட்டுகளில்மாத்திரம் பலர்பாலாகவும், வழக்கத்தில் மரியாதைப் பன்மையாகவுமிருக்கும்.

86. ஒருவர் என்பது ஒரு ஆளைக் குறிப்பித்தாலும் மரியாதைப் பன்மை.

"ஒருவர் என்ப துயரிரு பாற்றாய்ப்
பன்மை வினைகொளும பாங்கிற் றென்ப." (நன்.)

87. தாம், தாங்கள் என்பவை மரியாதைக்காக முன்னிற்பவரையும் படர்க்கை யிடத்தாரையும் குறிக்கும்.

உ-ம். ஐயா, தாங்கள் எனக்கு உத்தரவு தந்தீர்கள்.

"ஐயா, நீங்கள் எனக்கு உத்தரவு தந்தீர்கள் என்பதற்குச் சரி." ஆனல் நீங்கள் என்பது காரமானது, எதிர்ப்பதுபோலிருக்கிறது. தாங்கள் வணக்கமானது.

தான், தாம், தாங்கள் இவை மூன்றும் ஒருவரோடு பேசும் சமயத்து, கூடஇருக்காத புறத்திலுள்ள மற்றொருவர் சொன்ன வசனங்களை எடுத்துரைப்பதிலுபயோகப்படும்.

உ–ம். கந்தனும், ராமனும் பேசிக்கொள்ளுகிறார்களென்று வைத்துக்கொள்வோம்.

கந்தன்: கோர்ட்டு எப்போது மூடுகிறார்கள்?

ராமன்: இந்தமாசம் 15-ம் தேதி.

கந்தன்: உனக்கு எப்படித் தெரியும்?

ராமன்: பத்திரிகையில் இப்படி விளம்பரஞ்செய்ததைத் தான் வாசித்ததாக என் தம்பி சொன்னன்.

கந்தன்: ஜூன்மாசம் பூட்டுகிறார்களென்று தாங்கள் கேட்டதாக அண்டைவீட்டில் வந்திருக்கும் கட்சிக்காரர் சொல்லுகிறார்கள்.

N.B.—தான் இது வற்புறுத்தற் பொருட்டும் உபயோகப்படுத்தப்படும்.

உ–ம். தேவராஜ–தான் தூங்குகிறன்.
மேலச்சுவர்தான் இடிந்தது.
அரபிகள்தான் வந்தவர்கள்.

இந்தத் தான் பெயர்ச்சொல் அல்ல இடைச்சொல், இது பன்மைப்பெயர்களோடும் வரும். இதை யேற்ற பெயர்கள் வேற்றுமை யடையும்போது தான் என்பது வேற்றுமைப்படாமல் முதல் நின்ற பெயரே வேற்றுமை யேற்கும்.

உ–ம். குளத்தைத்தான் வெட்டினர்கள்.
கையால்தான் முறிக்கவேண்டும்.
கந்தனுக்குத்தான் இனம் கிடைத்தது.

எட்டாம் வேற்றுமையில் பெயர்களோடு தான் சேர்ந்து வராது.

88. **எல்லாம்.** இது இருதிணை ஐம்பால் மூவிடங்களுக்கும் பொதுவான பன்மைப்பெயர். முன்னிலையில் எல்லீரென்றும் இது வரும். இது வேற்றுமைப்படும்பொழுது **உம்** ஏற்கும்.

உ–ம். எல்லாவற்றையும் எல்லாராலும். (வேற்றுமை விரியில் இது நன்றாய் விளக்கப்படும்.)

89. சகலம். எல்லாம் என்பதைப்போல் கூட்டத் தொகுதியைக் காட்டிய பொதுப் பிரதிப்பெயர். இது உபயோகத்தில் உம் சேர்ந்தே வரும், இதுவும் பன்மையே.

உ–ம். சகலரும் நல்லதென்று கண்டார். சகலத்தையும் சிருஷ்டித்தவர் கடவுள்.

N.B.—பலர்பாலில் சகலம், எல்லாம் என்ற இரண்டும் அப்பாலுக்குரிய ரகரத்தைப் பெறும்.

உ–ம். சகலரும் எல்லாரும்.

"தான்யா னுனீ யொருமை பன்மைதாம்
யாஞா மெலாமெலீர் நீயிர்நீர் நீவிர்." (நன்.)

"தன்மை·யாஞன் யாஞா முன்னிலை
எல்லீர் நீயிர் நீவிர் நீர்நீ
அல்லன படர்க்கை யெல்லா மெனல் பொது." (நன்.)

90. தொழிற்பெயர் எப்போதும் படர்க்கையிடத்திலேயே வரும். வினையாலணையும் பெயரே மூவிடங்களிலும் வரக்கூடியது.

உ–ம். நீ போவது நன்று.

இவர் இயற்றிய செய்கை சரியா. இவை தொழிற்பெயர்கள், இவ்வேலையை முடித்தவனுகிய நான் விருதாவில் தூங்துபவராகிய உம்மைப்பழி கூறுபவர்களாகிய இவர்களோடு கூடிக்கொண்டே னென்று உமது மனசில் பட்டது எப்படி. இவ்வாச்கியத்தில் வினையாலணைபெயர்கள் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கையில் வந்தது காண்க.

"வினையின் பெயரே படர்க்கை வினையால்
அணையும் பெயரே யாண்டு மாகும்." (நன்.)

91. திணைபால்களைப்போல் இடமும் தம்முள் பிறழ்ந்துவருவதியல்பு. இது இடவழுவமைதி எனப்படும்.

உ–ம். நானே, அவனே யார் இது செய்தார்?
எம்பியை யீங்கு பெற்றேன் என்னெனக்கரிய தென்றான்.
மேகங்கள் வெயிலையெல்லாம் மறைத்தது.

பன்மைக்குப்பதிலாய் ஒருமை வந்தது.

இரண்டு கண்ணும் சிவந்தது.

இரண்டு என்றதால் கண்கள் என்றும் சிவந்தன என்றுற் ஆக வேண்டும். இப்படி ஆகாதிருந்தும் தப்பல்ல. வழுவமைதியாம்.

"ஒருமையிற் பன்மையும் பன்மையி னொருமையும்
ஓரிடம் பிறவிடந் தழுவலு முளவே." (நன்.)

CASE.—வேற்றுமை.

92. இயல்பாய் நின்றபெயர்கள் வாக்கியங்களில் வரும்பொழுது அவற்றின் பொருள் திரிந்துவரும். இதுதான் வேற்றுமை. அப்படித் திரிந்ததற்கு அறிகுறியாக அவற்றின் இறுதியில் சில எழுத்துக்களாவது வார்த்தைகளாவது கூட்டப்படும். அல்லது ஈறு திரிந்துவரும். இப்படிக் கூட்டப்படும் எழுத்துக்களும், வார்த்தைகளும் வேற்றுமையுருபுகள் எனப்படும்.

உ—ம். பொன்னனுடைய பிள்ளை.

தம்பீ, மரத்தினின்று இறங்கின உனது அணிலை இவன் காலால் உதைத்துக் கொன்று வீட்டுக்கு வெளியில் எறிந்துவிட்டான்.

N.B.—வேற்றுமை சம்ஸ்கிருதத்தில் விபக்தி எனப்படும்.

"விபக்தி என்பது வேற்றுமை யெனப்படும்."

(குவலயானந்தம்.)

வேற்றுமை உருபுகள் தம்மில்தாமே அர்த்தம் இல்லாத அசைகளாயாவது அர்த்தத்தையுடைய சொற்களாயாவது இருக்கலாம். ஐ, ஆல், கு, இன், இவை யசையுருபுகள். உடைய, கொண்டு, பற்றி, நிமித்தம், இடத்தில் முதலியன சொல்லுருபுகளெனப்படும்.

93. வேற்றுமை எட்டுவகைப்படும்.

"ஏற்கு மெவ்வகைப் பெயர்க்கு மீறாய்ப்பொருள்
வேற்றுமை செய்வன வெட்டே வேற்றுமை." (நன்.)

"பெயரே ஐ, ஆல், கு, இன், அது, கண்,
விளியென் றாகு மவற்றின் பெயர்முறை." (நன்.)

94. [1] Nominative, முதல்வேற்றுமை. எழுவாய்ப்பொருளையுடையது.

---

[1] தமிழிலக்கணிகள் வேற்றுமைகள் கொண்டுமுடியும் சொற்களை, தனித்தனி வெவ்வேறுபொருளாக எடுத்து விவரித்திருக்கிறார்கள். இது மயக்கத்தைக் கொடுக்குமாதலால் அடியில்மாத்திரம் அவசியம் ஊசிக்க விரும்புவோர்களுக்கு எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

"பொருண்மை சட்டல் விபக்கோள் வருதல்,
வினைநிலை யுரைத்தல் விளுவிற் கேற்றல்
பண்புகொள வருதல் பெயர்கொள வருதலென்
றன்றி யனைத்தும் பெயர்ப் பயனிலையே." (தொல்.)

N.B.—இது கருத்தாக் காரகம் எனப்படும். (வீ. சோ.)

"பெயரே அன்றிப் பிறஉரு பேலா." (அகத்தியம்.)

"பெயர்ப்பின் விகுதி பெறுதலே ஆயவன்
ஆனவன் ஆவான் ஆகின் றவன்முதல்
ஐம்பாற் சொல்லும் பெயர்ப்பின் அடைதலே."
(இல. கொத்து.)

இயற்கையாய்நின்ற பெயரே எழுவாய். இது வினைமுற்று, பெயர், வினா, இவைகளி லொன்றைக்கொண்டு வாக்கியங்களில் முடிவுபெறும். இப்படி எழுவாய்கொண்டு முடியும் சொல் பயனிலை எனப்படும்.

உ—ம். தாசன் வந்தான்; அது கோட்டை; மகன் வரான்; கண்ணன் யார்? &c.

"எழுவா யுருபு திரிபில் பெயரே
வினைபெயர் வினாக்கொளல் அதன்பய னிலையே." (நன்.)

95. [1]இரண்டாம் வேற்றுமை. (accusative case or object.)
இதற்கு அசை யுருபுமாத்திரம் உண்டு. அது ஐ.
இதன் பொருள். செயப்படுபொருள்.

N.B.—கர்மக்காரகம் எனப்படும். (வீ. சோ.)
எழுவாயின் கிரியை ஏற்றபெயர் செயப்படுபொருள்.
உ-ம். இராமன் அணிலை அடித்தான்.

---

[1] N.B.—Cf. Transitive verbs govern nouns and pronouns in the objective case. Sometimes the accusative relation is expressed by governing prepositions.

தொல்காப்பியர் செயப்படுபொருளை வினையினின்றும் வினைக்குறிப்பினின்றும் தோன்றியதென்று, செயப்படு பொருள் கொண்டு முடியும் ஒவ்வொரு சொல்லையும் வெவ்வேறு பொருளாக விரித்திருக்கிறார்.

"காப்பி னொப்பி னூர்தியி னிழையி
னோப்பிற் புகழிற் பழியி னென்று
பெறலி னிழவிற் காதலின் வெகுளியிற்
செறலி னுவத்தலிற் கற்பி னென்று
வறத்தலிற் குறைத்தலிற் றொகுத்தலிற் பிரித்தலி
னிறத்தலி னளவி னெண்ணி னென்று
வாக்கலிற் சார்தலிற் செலவிற் கன்றலி
னோக்கலி னஞ்சலிற் சிதைப்பி னென்று
வன்ன பிறவு மம்முதற் பொருள
வென்ன கிளவியு மதன்பால வென்மனார்."

இராமன் என்ற எழுவாயின் கிரியையாகிய அடித்தலை யுற்றது அணில்.

இது வினையைக்கொண்டு முடியும்.

"இரண்டா வதனுருபையே அதன்பொருள்
ஆக்கல், அழித்தல், அடைதல், நீத்தல்
ஒத்தல் உடைமை ஆதி ஆகும்." (நன்.)

96. [1] மூன்றாம் வேற்றுமை.

ஆல், ஆன், ஒடு, ஓடு என்பவை அசையுருபுகள்.

கொண்டு, உடன் என்பவை சொல்லுருபுகள்.

இதன்பொருள் கருவி, கருத்தா, உடனிகழ்ச்சி.

1. கருவிப்பொருள். முதற்கருவி, துணைக்கருவியென இருவகைப்படும்.

(a) முதற்கருவி, செயப்படுபொருளோடு விட்டுப்பிரியாது எக்காலத்திலுமிருப்பது.

உ—ம். இது மரத்தால் செய்த மேசை, மேசையுள்ளளவும் மரமும் கூட இருக்கும்.

(b) துணைக்கருவி, செயப்படுபொருள் செய்யப்படும்போது மாத்திரம் கூடஇருந்து பின் நீங்கிப்போவது.

உ.—ம். இம்மேசையை உளியால் செய்தேன். மேசை செய்கையில் உளியிருந்தது. பின் மேசையோடெப்போதும் இருக்கிறதில்லை.

இவ்விரண்டிற்கும் ஆல், ஆன், கொண்டு என்ற உருபுகள்வரும்.

---

[1] N.B.—3-ம் வேற்றுமைக்குச்சரியான இங்கிலிஷ்பேரில்லை. முதல் இரண்டு பொருளையும் Instrumental Case என்றும், Ablative of Instrumentality என்றும் சொல்வார்கள். உடனிகழ்ச்சிப் பொருள் Ablative of co-ordination என்றும் சொல்வாருமுண்டு. Ablative லதனை பாஷையிலக்கணச்சொல். முன் இரண்டாம்வேற்றுமையைப்போல இதையும் தொல்காப்பியர் விரித்துப் பின்வருமாறு கூறியிருக்கிறார்.

"அதனி னியற லதற்றகு கிளவி
அதன்வினைப் படுத லதனி னாத
லதனிற் கோட லதனொடு மயங்கல்
அதனோ டியைந்த ஒருவினைக் கிளவி
யதனோ டியைந்த வேறுவினைக் கிளவி
யதனோ டியைந்த வொப்ப லொப்புரை
யின்னா வேறு வீங்கென வரூஉ
மன்ன பிறவு மதன்பால வென்மனார்." (தொல்.)

2. கருத்தாப்பொருள் வினைமுதல்[1] எனவும் படும். இது ஏவுதல் கர்த்தா, இயற்றுதல் கர்த்தா என்றும், 1–ம் கர்த்தா, 2–ம் கர்த்தா, 3–ம் கர்த்தா எனவும் பிரிக்கப்படும்.

கருத்தா கிரியையைச் செய்தவன்.

உ–ம். 'இராமனால் கெஜபதியைக்கொண்டு இவ்வீடு கட்டப்பட்டது.

இராமன் ஏவுதல் கருத்தா அல்லது 1–ம் கருத்தா.

கெஜபதி இயற்றுதல் கருத்தா அல்லது 2–ம் கருத்தா.

சர்க்கார் எஞ்சினீரால் ஓவர்சியனைக்கொண்டு கருப்பண்ண மேஸ்திரியால் இப்பாலத்தைக் கட்டினார்கள். இதில் எழுவாய் சர்க்கார். இது நீங்க இன்னும் மூன்று கர்த்தாக்களுண்டு. இவை மூன்றும் வேற்றுமையில் வந்தன.

இதற்கு ஆல், ஆன், கொண்டு என்னும் உருபுகள் வரும்.

3. உடனிகழ்ச்சி. கூட இயங்கி நடத்தல்;

உ–ம். இராஜாவோடு மந்திரியும் வந்தார்; வாத்தியாரோடு பிள்ளைகளும் போகிறார்கள். ஓடு, ஓடு, உடன் இப்பொருட்கு வரும்.

With, accompanied by, என்ற இங்கிலிஷ்பதங்களால் இப்பொருள் இங்கிலீஷில் விளங்கிவரும்.

3–ம் வேற்றுமை வினையைக்கொண்டு முடியும்.

"மூன்றா வதனுரு பாலா லுடனோடு
கருவி கருத்தா உடனிகழ் வதன்பொருள்." (நன்.)

97. 4–ம் வேற்றுமை அசையுருபு கு, சொல்லுருபு பொருட்டு, நிமித்தம், பற்றி, ஆக என்பவை.

இது இங்கிலிஷில் Dative Case என்னப்படும்.
கோளிக்காரகம் எனவும்படும். (வீ. சோ.)

(கோளிக்காரகம்=கொள்ளுதற்பொருளை உணர்த்துவது. என்றர்த்தமாம்.)

பொருள்:—1. கொடை. (to) உ–ம். கந்தனுக்குப் புஸ்தகம் கொடுத்தான்.

---

1 இவ்வீட்டைக் கட்டினது யார் என்ற கேள்விக்கு உத்தரம் இராமன் ஆகையால், இராமனால் கட்டப்பட்டது வீடு என்னும் வாக்கியத்தில் இராமனால் மூன்றும் வேற்றுமையாயினும் கட்டியதொழிலியற்றிய (வினை முதல்) கர்த்தா (Agent) ஆக இருப்பதால் இப்பொருளுக்கு இவ்விருபெயரும் வரும்.

2. பகை. (of, to.) உ–ம். வேந்தனுக்கும் பிரஜை களுக்கும் பகை.

3. நேர்ச்சி. (சிநேகம்) (to, for) உ–ம். கந்தனுக் குப் பொன்னன் இஷ்டம்.

4. தகைமை. (fitness) for உ–ம். இப்புஸ்தகம்பெண் களுக்கு உபயோகம்.

5. அதுவாதல். (for.) உ–ம். சோற்றிற்கு அரிசி உல யிலிட்டாள் (அரிசியே சோறுயிற்று.)

6. பொருட்டு. for (Purpose) உ–ம். வண்டியைக் கூலிக்கு விடு.

7. முறை. (Relationship) to and of உ–ம். கவ மணிக்குத் தம்பி வரதன், &c.

இப்படிப் பின்முன் வந்தவார்த்தைகளின் பொருள் நோக்க, பொ ருன் இன்னதென்று பகுத்தறியலாம்.

"கான்கா வதற்குரு பாகும் குவ்வே
கொடைபகை நேர்ச்சி தகவது வாதல்
பொருட்டு முறையாதியி னிதற்கிதனல் பொருளே." (நன்.)

மேற்கூறிய ஒவ்வொரு பொருளையும் கொள்ளுதல் பொருளாக எண்பிக்கலாம்.

of, for, to, on account of, against முதலிய இங்கிலிஷ் சொற் கள் இவ்வேற்றுமையின் பொருளை விளக்கும்.

இது பெயர், வினைகளைக்கொண்டு முடியும்.

(a) அது ஆதல், முறை, இரண்டும் பெயரையேகொண்டு முடியும்.

(b) பகை, நேர்மை முதலியன பெயரையும், வினையையும் கொண்டு முடியும்.

(c) மற்றப் பொருள்கள் வினையைக்கொண்டு முடியும்.

மேற்கண்ட உதாரணங்களைப் பார்க்க.

98. [1] 5–ம். வேற்றுமை அசையுருபு இல், இன்; சொல்லுருபு நின்று, இருந்து, காட்டிலும், விட, பார்க்கிலும்.

---

[1] N.B.—ஐந்தாம் வேற்றுமை நீக்கற்பொருளை Ablative of separation என்றும், ஒப்பு, எல்லைப் பொருட்களை Ablative of Comparison என்றும், ஏதுப்பொருளை Ablative of cause என்றும் சொல்வார்கள்.

இவ்வேற்றுமை முடியும் சொல் நோக்கி தொல்காப்பியர்,

பொருள்:—1. நீங்கல், (from) இல், இன், நின்று, இருந்து உருபுகள் வரும்.

உ—ம். முகட்டினின்று இறங்கினார்கள்.
மலையின் வீழருவி.

2. ஒப்பு, (comparison) இல், இன், காட்டிலும், விட, பார்க்கிலும் என்ற உருபுகள் வரும்.

உ—ம். தம்பியில் அண்ணன் கெட்டி.
மராட்டியரிலும் வீரர் துலுக்கர்.
சோற்றைவிட பால் நன்று.
சிவப்பைப்பார்க்கிலும் வெள்ளை சிரேஷ்டம்.
கோரம்பாயைக்காட்டிலும் ஓலைப்பாய் விசேஷமோ?

N.B.—சொல்லுருபுகள் வந்தபோது, பெயருக்கு ஐ சாரியை வந்ததைக் கவனிக்க.

3. எல்லை, (boundary;) இல், இன், விட, பார்க்கிலும், காட்டிலும் என்ற உருபுகள் வரும்.

உ—ம் மதுரையில் வடக்கு சேலம், &c.

4. ஏது, (cause.) இல் உருபுமாத்திரம் வரும்.

உ—ம். கல்வியில் பெரியவர் கம்பர்.
சத்தியவாக்கில் சிறந்தவன் அரிச்சந்திரன்.

இது அவதிக்காரகம் எனப்படும். அவதி= State, nature. பெரும்பாலும் இது வினையைக்கொண்டே முடியும்.

பெயரையும் சிறுபான்மைகொண்டு முடியும்.

மேற்கண்ட உதாரணங்களைப் பார்க்க.

"வண்ணம் வடிவே யளவே சுவையே
தண்மை வெம்மை யச்ச மென்று
நன்மை தீமை சிறுமை பெருமை
வன்மை மென்மை கடுமை யென்று
முதுமை யிளமை சிறத்த லிழித்தல்
புதுமை பழைமை யாக்க மென்று
வின்மை யுடைமை நாற்றந் தீர்தல்
பன்மை சின்மை பற்று விடுதலென்
றன்ன பிறவு மதன்பால வென்மனார்"

என்று விரித்திருக்கிறார்.

[1] "ஐந்தா வதனுரு பில்லு மின்னும்
நீங்கலொப் பெல்லை யேதுப் பொருளே." (கன்.)

மூன்றும் வேற்றுமைக் கருவிப்பொருள் செயப்படுபொருளை ஏற்று வரும். ஐந்தாம்வேற்றுமை ஏதுப்பொருள் செயப்படுபொருளை யேற்காது.

99. [2] 6–ம் வேற்றுமை. Genitive Case.

அது, ஆது, அ, அசையுருபுகள்.

உடைய, சொல்லுருபு.

N.B.—ஆது உருபு, பாட்டில் விசேஷமாய் வரும்.

அ வும் அப்படியே.

இவ்வேற்றுமை பெயரையேகொண்டு முடியும். முடியும் பெயர் ஒருமையாகில் அது, ஆது உருபுகளும், பன்மையாயின் அ உருபும் வரும். முடியும் பெயரோடு ஒன்றித்து அவாவிய அசை யுருபுகளை யுடையது இவ்வாறும் வேற்றுமை. இது விசேஷிக்கப்படத்தக்கது.

உ–ம். எனது கை, என் கைகள்.

சாதாரணமாய் உடைய என்னும் சொல்லுருபு வரும். பெரும்பாலும் வேற்றுமை யுருபு தொக்கி நிற்கும்.

உ–ம். என் கை, என்னுடைய கை.

பொருள். கிழமை=(உரிமை, possession.)

கிழமை, தற்கிழமை (Inseparable possession.) பிரிதின் கிழமை (Separable possession.) என இருவகையாம்.

பொருள் இடம் காலம் சினை குணம் தொழில் ஆகிய ஆறுவ்கைப் பெயருள் ஒன்றுகொண்டு இது முடியுமாதலால், முன் மூன்றுபெயர்களும் வரில் பிரிதின் கிழமையும், கடைசி மூன்று பெயர்களையும் கொண்டு முடிந்தால் தற்கிழமையுமாம்.

உ–ம். முருகனுடைய நாய்
——— ஊர் } பிரிதின் கிழமை.
——— பிறப்புநாள்

---

[1] "கிளந்த வாட்டிலும் கிழித்தம் இன்னும்
ஐந்தாம் வேற்றுமை ஆகி வருமே." (குலவாணிகம்.)

[2] N.B.—In English "*of*" and the possessive case express the ideas of the Tamil 6th case.

முருகனுடைய கை
———————— நிறம்
———————— குணம்
———————— சுகை
} தற்கிழமை.

"ஆற வொருமைக் கதுவு மாதுவும்
பன்மைக் கவ்வு மூருபாம் பண்புறுப்
பொன்றன் கூட்டம் பலவி னீட்டங்
திரிபி னுக்க மாந்தற் கிழமையும்
பிறிதின் கிழமையும் பேணுதல் பொருளே." (நன்.)

பண்பு = குணப்பெயர்.
உறுப்பு = சினைப்பெயர்.

ஒன்றன் கூட்டம்
பலவின் ஈட்டம்
திரிபினுக்கம்
} ..... உ-ம். நெல்லின் குப்பை.
தொழில்.... மரக் கூட்டம்.
..... நெற்பொரி.

இதன்பொருள் ஆதாரக்காரக மெனவும் படும். ஆதாரம்=(origin or locality.)

100. [1] 7–ம். வேற்றுமை.

அசையுருபு ..... இல்.
சொல்லுருபு ..... கண், கால், கடை, இடை, தலை, வாய், திசை, வயின், முன், தோறும், &c.
பொருள், (a) தற்கிழமையிலும் பிறிதின் கிழமையிலும் வந்த அல்லது } இடப்பொருள்.

(b) காலப்பொருள்.

ஆறும் வேற்றுமையைப்போல் இப்பொருளும் ஆதாரக்காரக மெனப்படும். இங்கிலிஷ்பேர் Ablative of locality, Ablative of time. இது வினையையும் பெயரையும்கொண்டு முடியும்.

---

1 "எல்லா சற்றும் சொல்லுங் காலை
வேற்றுமை உருபிற் கின்னே சாரியை." (இ. வி.)

உ–ம். இடம். மதுரையினில் மீனாட்சி கோயிலுண்டு.
விளக்கின்கண் பிரகாசம் இல்லை.

காலம். சித்திரையினில் வெயில் அதிகம்.
காலையினில் மழை பெய்யும்.

இவ்வேற்றுமை பெயரைக்கொண்டு முடியும்போது ஆறும் வேற்றுமையில் விவரிக்கப்பட்ட நீதியாய் தற்கிழமைப்பொருள், பிறிதின் கிழமைப்பொருள் என வகைபாடு செய்து இன்ன கிழமை இடப்பொருள் எனக் குறிப்பிக்கவேண்டியது. வினைகொண்டு முடியும்போது இடப்பொருள், காலப்பொருள் என்று குறித்தால் போதும்.

உ–ம். மரத்தின்கண் பறவையைச் சுட்டான்.
ஆசியாவின் தென்தேசங்களுள் இந்தியா ஒன்று.
சித்திரையின்கண் அமாவாசையில் உற்சவ ஆரம்பம்.
மரத்தின்கண் கிளையை வெட்டாதே.
மானிடர்கண் இரக்கம் மாட்சிதரும்.
கட்டிலின்கண் உறங்குவது சவுக்கியம்.

இவை ஆறும் ஆறுவகைப் பெயரையும்கொண்டு முடிந்தன.

திங்கட்கிழமையில் கலியாணம் நடக்கும்.
கல்வியின்கண் ஆசை வைத்தான்.
தகப்பனார் தோட்டத்திலிருந்தார்.

இவை வினைகொண்டு முடிந்தன.

N.B.—காலப்பெயர்கள் வேற்றுமை யுருபேற்காமல் வந்து ஏழாம் வேற்றுமைக் காலப்பொருளைத் தரும்.

உ–ம். சாயந்திரம் ஊருக்குப் போவேன், நாளை மறுபடி பட்டணம் வருவேன்.

At, on, upon, in, into முதலிய இங்கிலிஷ் Prepositions இவ் வேற்றுமையை விளக்கும்.

N.B. ஆறும் வேற்றுமையில் கிழமைப்பொருள் விளக்கப்பட்டது.

"ஏழாகுவதே, கண்ணெனைப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
வினைசெய் யிடத்தி னிலத்திற் காலத்தி
னினைவகைக் குறிப்பிற் றோன்று மதுவே." (தொல்.)

"ஏழ னுருபுகண் ணுதி யாகும்
பொருண்முத லாறு மோரிரு கிழமையின்
இடனுய் நிற்ற லிதன்பொரு ளென்ப." (நன்.)

"கண்கால் கடையிடை தலைவாய் திசைவயின்
முன்சார் வலமிட மேல்கீழ் புடைமுதல்
பின்பா டளைதே முழைவழி யுழியுளி
உள்ளகம் புறமில் லிடப்பொரு ளுருபே." (நன்.)

101. இரண்டுமுதல் ஏழுவனாயுமுள்ள வேற்றுமைகளில் சில சாரியைகள் வரும். இவற்றில் விசேஷம் வழக்கத்தில் வருவது "இன்" சாரியை.

உ-ம். மரத்தினையும் வெட்டினன். காலினாலும் உதைத்தான்.
கட்டிலிற்குக் காலிட்டான். வீட்டினின்று ஓடினன்.
குதிரையினது வேகம். அவன் ஓட்டத்திற் கிணையில்லை.
கடைசியில் குளத்தினுள் குதித்தான்.

102. 8–ம் வேற்றுமை, விளிவேற்றுமை யென்னப்படும்.
விளி=கூப்பிடுதல்.
Vocative case.

"எட்ட னுருபே யெய்துபெயரீற்றின்
திரிபு குன்றன் மிகுத லியல்பயல்
திரிபு மாம்பொருள் படர்க்கை யோனைத்
தன்முக மாகத் தானழைப் பதுவே." (நன்.)

இதற்கு உருபுகளில்லை. இதை, அண்மைவிளி, சேய்மைவிளி, புலம்பல்விளி என வகுத்துரைப்பதுமுண்டு.

விளிக்கப்படும் பெயர்களின் ஈறு வேறுபட்டு மாறும். சிறுபான்மை பெயர்கள் மாறுமலேயிருக்கும்.

103. எல்லாப் பெயர்களும் எட்டாம் வேற்றுமை யேற்காது. ஆகையால் எப்பெயர்கள் ஏற்கும், எவை ஏற்கா என்று விரித்துக்கூறி, அவை ஏற்கும்போது எப்படி மாறுமென்று அறியவேண்டியது.

உயர்திணைப் பெயரில் இ, உ, ஐ, ஓ என்னும் உயிரீற்றையும், ன, ர, ல, ள என்னும் மெய்யீற்றையுமுடைய பெயர்கள் பொதுவாய் விளிவேற்றுமையை யேற்கும்.

அஃறிணைப் பெயர்களில் மேல் உயர்திணைக்குக் கூறிய ஈற்றையுடையவை மாத்திரமல்ல மற்றவையும் விளிக்கப்படும்.

சுட்டு, வினா, பிற, மற்று, தம், நும் அடியாய்ப் பிறந்தவை, ன, ள, ர, உ ஈற்றை யுடையவாயினும் விளியேற்கா.

அப்படியே தாம், தான், நான், யான், யாம், நீ, நீர், நீங்கள், யாங்கள், தாங்கள் என்னும் பிரதிப்பெயர்களும் விளியேற்கா.

"இ, உ, ஐ, ஓ விறுதிக் கிளவி
யுயர்திணை மருங்கின் விளியேற் கும்மே." (முத்.வீரி.)

"ன ர ல ள வென்னும் நான்கென்ப
புள்ளி யிறுதி விளிகொ ளுயர்பெயர்." (தொல்.
"நுவ்வொடு விஞ்சுட் டுற்ற னளர
வைதுத் தாந்தா னின்னன விளியா." (நன்.)
"நீயிர் நீவிர்நான் எழுவா யலபெறு." (நன்.)

104. விளிவேற்றுமை வரலாறு.

	உதாரணம்.	எழுவாய்.	விளி.
இ ஈறு ஈ ஆகும்.		தம்பி,	தம்பீ.
ஐ ஈறு.....ஆய், ஆ } ஆகும்.		தங்கை,	தங்காய்
		அன்னை,	அன்னை.
		அம்மை,	அம்மா.
உ, ஒ ஈறு ஏ ஆகும்.		வேந்து,	வேந்தே.
		கோ,	கோவே.
			கோனே.
அன் ஈறு ஆ வாகும்.		சோழன்,	சோழா.
N.B. சமீபமாயின், அ ஆகும்.		சோழன்,	சோழ.
சாதாரணப் பெயரில் ஆன் ஈறு மாறுது நிற்கும். }		கோமான்,	கோமான்.
ஆன் பண்புப்பெயர், வினைப்பெயர் இறுதியாயின் } ஆய் ஆகும்.		வந்தான்,	வந்தாய்.
		கரியான்,	கரியாய்.
ன் ஈறு முறை ஒருமைப் பெயராஞல், ஏ ஆகும். }		மகன்,	மகனே.
ஆர், அர் ஈற்றுப்பெயர் } ஈர் ஆகும்.		பார்ப்பார்,	பார்ப்பீர்.
		வந்தார்,	வந்தீர்.
		கூத்தர்,	கூத்தீர்.
ல், ள் ஈற்றுப்பெயர் ஈற்றயலெழுத்து நெடிலாயில் மாறுது. }		கோமாள்,	கோமாள்.
ஈற்றயல் குறிலாயில் குறில் நெடிலாம்.		குருகில்,	குருகீல்
		மக்கள்,	மக்காள்.
ள் ஈறு முறை ஒருமைப் பெயராயின், ஏ ஏற்கும். }		மகள்,	மகளே.
N.B. ஆள் ஈற்றுப்பெயர், பண்புப்பெயர், வினைப்பெயராயின், } ஆய் ஆகும்.		நல்லாள்,	நல்லாய்.
		வந்தாள்,	வந்தாய்.

அஃறிணைப்பெயர்கள் மேற்கூறிய ஈறுகளுடையதாயின் மேற் கூறியபடி விளியேற்கும். இதுவுமன்றி மேற்சொன்ன ஈற்றையும் பிறவீற்றையுமுடைய அஃறிணைப்பெயர்கள், ஏகாரத்தை ஏற்று விளிக்கும்.

உ–ம். மரமே, ஈரியே, புலியே, &c.

"அவற்றுள், இ ஈயாகும் ஐ ஆவாகும்."
"ஓவும், உவ்வும் ஏயொடு சிவணும்." (தொல்.)
"அண்மைச் சொல்லே இயற்கை யாகும்." (தொல்.)
"அன்னை னிறுதி ஆவா கும்மே." (தொல்.)
"அண்மைச் சொல்லிற் ககர மாகும்." (தொல்.)
"ஆனை னிறுதி யியற்கை யாகும்." (தொல்.)
"தொழிலிற் கூறு மானை னிறுதி
யாயா கும்மே விளிவயி னான." (தொல்.)
"பண்பு கொள்பெயரு மதனை ரற்றே." (தொல்.)
"ஆரு மருவு மீரொடு சிவணும்." (தொல்.)
"எஞ்சிய விரண்டி னிறுதிப் பெயரே
நின்ற வீற்றய னீட்டம் வேண்டும்." (தொல்.)
"அயனெடி தாயி னியற்கை யாகும்." (தொல்.)
"வினையினும் பண்பினும்,
நினையத் தோன்றும் ஆளை னிறுதி
யாயா கும்மே விளிவயி னான." (தொல்.)
"கிளந்த விறுதி யஃறிணை விரவுப்பெயர்
விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலே." (தொல்.)
"ஆவியொடு மொற்று மந்த மாகிய
வஃறிணைப் பெயரெலா மேயொடு சிவணும்." (மு.வீ.)

105. எட்டாம்வேற்றுமை எவல் வியங்கோள் முற்றுகளைக் கொண்டு முடியும். "முற்று" என்பது முன்னிலை வினைமுற்று.

உ–ம். தம்பீ வா, அம்மா செய்க, அண்ணை வராயோ.

"எல்லை யின்னும் அதுவும் பெயர்கொளும்
அல்ல வினைகொளும் நான்கே ழிருமையும்." (நன்.)

இது வேற்றுமைகள் கொண்டு முடியும் சொற்களை விளக்குகிறது.

இது ஒவ்வொரு வேற்றுமையினடியிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எல்லேஇன் = 5-ம் வேற்றுமை எல்லேப்பொருள், அது = ஆறும் வேற்றுமை. 4–ம், 7-ம் வேற்றுமைகள் பெயரையும் வினையையுங் கொண்டுமுடியும்.

அதன் முதனினைப்பாக இச்சூத்திரம்.

106. வேற்றுமை மயக்கம்.

ஒரு வேற்றுமை யுருபு மற்றோர் வேற்றுமையுருபுக்குப் பதில் நின்று மற்றை வேற்றுமைப்பொருள் தரும். இது வேற்றுமை மயக்கம் எனப்படும்.

உதாரணம்.

ஊரால் ஒருகோயில்	(ஊருக்கு)	4–ம் வேற்றுமை.
மணற்கு முளைத்த நாணல் முளை	(மணலில்)	7–ம் வேற்றுமை.
நாளைக்கு வருவான்	(நாளையில், நாளை)	7–ம் வேற்றுமை.
மதுரையை நீங்கினான்	(மதுரையினின்று)	5–ம் வேற்றுமை.
வழியைச் சென்றான்	(வழியில்)	7–ம் வேற்றுமை.
வீட்டிற்குப் போவான்	(வீட்டில்)	7–ம் வேற்றுமை.

மரத்தை நாற்காலி செய்தான் = மரத்தால் நாற்காலியைச் செய்தான்.

பொன்னை நகை செய்தான் = பொன்னால் நகை செய்தான், பொன்னில் நகை செய்தான்.

ஊரில் வந்தான்	= ஊருக்கு வந்தான்.
முதலியாருடைய மகன்	= முதலியாருக்கு மகன்.
ஈஸ்வரருக்குத் திருவிழா	= ஈஸ்வரரது திருவிழா.
பழியையஞ்சும்	= பழிக்கஞ்சும், பழியினஞ்சும்.
வீட்டினது வாசல்	= வீட்டின்கண் வாசல்.

[1]"யாத னுருபிற் கூறிற் றாயினும்
பொருள்சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்." (நன்.)

N.B. [1] இலக்கணக்கொத்தில் இப்படி வேற்றுமை மயக்கவருவதை விரிவாய்ச் சொல்லியிருக்கும். பொருள் மயக்கங்களுக்கு விசேஷ விதிகள் எழுதலாகும். அப்படிக் கோர்த்துப் வந்த மயக்கங்களெல்லாம் சொல்லப் புகின் விரிவும், மயக்கமுமாம்.

N. B. கு, ஐ, ஆன் உருபுகள் செய்யுளில் அவ்வாக மாறி நிற்கும்.

"கு, ஐ, ஆனென லருபு மிறநி—அவ்வொடு வெனனும் செய்யு ளுள்ளே." (தொல்.)

"ஐயான்குச் செய்யுட் கவ்வு மாகும்—ஆகா வகரமோ டானல் லாதன." (சன.)

உ–ம். காலனோடு கனிறஞ்சுமே=காலனோடுக் கனிறஞ்சுமே.

107. வேற்றுமைகொண்டு முடியும் சொல் எதிர்மறையாயினும் பொருள் வேறுபடாது.

உ–ம். மரத்தை வெட்டினான், மரத்தை வெட்டான்.

"எதிர்மறுத் துரைப்பினும் பொருணிலை திரியா." (தொல்.)

108. வேற்றுமை யுருபுகள் தொக்கியும் வரும். இது வேற்றுமைத் தொகை என்னப்படும்.

உ–ம். கல் எறிந்தான். கல்லை எறிந்தான்.
கல்லால் எறிந்தான்.

"இரண்டு முதலா மிடையா றுருபும்
வெளிப்பட வில்லது வேற்றுமைத் தொகையே." (நன்.)

சாதாரணவழக்கத்தில் வேற்றுமை உருபின்றி பெரும்பாலும் வரும் வேற்றுமை ஆருவதே. உ–ம். கந்தன் புஸ்தகம்.

வேற்றுமையுருபுகள் தொகையாய்நின்றால் பல வேற்றுமை உருபுகளையும் வைத்துப் பல பொருளைக் கூற இடமாகும்.

உ–ம். தெய்வ வணக்கம். தெய்வத்துக்கு வணக்கம்.
தெய்வத்தை வணங்கும் வணக்கம்.
தெய்வத்தினுடைய வணக்கம்.
தன் சேர்ந்தார். தன்னைச் சேர்ந்தார்.
தன்னொடு சேர்ந்தார்.
தனக்குச் சேர்ந்தார்.
தன்கண் சேர்ந்தார்.

எனப் பல பொருளாய் விரியலாம். இதன் விரிவு தொடர்பியலில் தெளிவாய் விளக்கப்படும்.

வேற்றுமையுருபுகள் விரிந்துவராமல் தொகையாய்வருதலியல்பு, அப்போது அர்த்தம் நோக்கி இன்ன வேற்றுமையென அறியவேண்டும்.

உ–ம். நாளைக் காடுகொளுத்துவார்கள். ஆகையால் மரம் வெட்ட வா.
நாளை, 7–ம் வேற்றுமை. காடு, மரம், 2–ம் வேற்றுமை.

N.B. வேற்றுமையுருபு பொருந்தத்தந்தோ, வேற்றுமையையேற்ற பெயர் கொண்டுமுடியும்சொல் பொருந்தத்தந்தோ எனச் சந்தேகிப்பாருண்டு. வேற்றுமை யுருபுகள் இடைச்சொற்கள். தம்மில்தானே பொருளுடையவையல்ல. English இல் Prepositions. தாமே தனிநின்ற பொருள் கொடாததுபோல இவையும்; என்றாலும் இவை பெயரோடோ, பெயர் தன் பொருளில் வேறுபட்டுத் தாவைத்தேடிய தன்றுபோல் கொண்டுமுடியுஞ் சொல்லை அவாவி நிற்கின்றன. அவ்வித முடிபுச்சொற்களே சேர்ந்து பெயரின் வேறுபாட்டை உய்த்துணரு இடமாயிற்று. இச்சொற்கள் தனிநின்றால் இவ்விதமாய் வேற்றுமைப்பொருள் தாரா. ஆகையால் இவ்விசித்திரத்தை வருவித்த உருபு பொருள் தந்தது என்று கூறப்படுவதுமாயிற்று.

109. வேற்றுமைத் தொகுதி.

வேற்றுமை.	English Name.	அசைபுருபு.	சொல்லுருபு.	பொருள்.	வீரசோழியம் இடம் பெயர்.	English Equivalents.	Remarks.
1	Nominative		என்பன், என்பவன், என்பது, என்பவை, ஆவன், &c.	எழுவாய்	கருத்தாக் காரகம்		
2	Accusative	ஐ		செய்படுபொருள்	கன்மகாரகம்	Prepositions and Transitive Verbs govern Nouns and Pronons.	
3	Ablative of Instrumentality	ஆல், ஆன்	கொண்டு	முதற்கருவி துணைக்கருவி		With; by.	
				ஏதுல் கருத்தா, இயற்றல் கருத்தா	காரணகாரகம்	by	
	Ablative of Co-ordination	ஓடு, ஓடு	உடன்	உடனிகழ்ச்சி		With, accompanied by.	
4	Dative	கு		கொடை		To	
				பகை		To, of	
			ஆக	சேர்தி		To, of	
			ஆக	தகைமை		For, To	
			ஆக	அதுவாதல்	சேரிக்காரகம்	For, For the purpose of	
			பொருட்டு, நிமித்தம்	பொருட்டு		For, For the purpose of	
			ஆக	முறை		To, of	
5	Ablative	இல், இன்	நின்று, இருந்து, பார்க்கிலும், விட	நீக்கல், ஒப்பு, எல்லை, வழி	அதிகரணகாரகம்	From, in, by, by reason of, than, becauseof, on account of	

6	Genitive or Possessive	அது, ஆது (Sing) அ (Plural)	உடைய	தற்கிழமை பிறிதின் கிழமை	ஆதாரக்காரகம்	the Possessive case (Norman and Saxon genitives	
7	Locative or Ablative of Locality.	இல், கண்	கண், கால், கடை, இடை, தலை, வாய், திசை, வயின், முன், சார், வலம், இடம், மேல், கீழ், புடை, முதல், பின், பாடு, அளை, தேம், உழை, வழி, உழி, உளி, உள், அகம், புறம், &c.	தற்கிழமை இடம் பிறதின்கிழமை இடம் காலம்	ஆதாரக்காரகம்	In, on, upon at, above, down, over into, within, &c.	
8	Vocative			விளி	விளிக்காரகம்		

110. வேற்றுமை யுருபுகள் ஏற்றுவரும்போது அடையும் விகாரங்கள், புணரியலில் பொதுவாய்க் கூறப்படும். ஆயினும் இவ்வுருபுகளுக்கே சிறப்பாயுள்ளதை இவ்விடத்தில் சொல்வதவசியம்.

பதத்தோடே வேற்றுமையுருபு வரும்போது இடையில் சாரியைகள் வரலாம். சாரியை அர்த்தமில்லாத இடைச்சொற்களாம்.

"பதமுன் விகுதியும் பதமு முருபும்
புணர்வழி யொன்றும் பலவும் சாரியை
வருதலும் தவிர்தலும் விகற்பமு மாகும்." (நன்.)

"அன், ஆன், இன், அல், அற்.றிற், றத், தம்,
தம், நம், நும், ஏ, அ, உ, ஐ, கு, ன,
இன்ன பிறவும் பொதுச்சா ரியையே." (நன்.)

மரம்————————மரத்தை (அம் கெட்டு, அத்து வந்தது.)
புல்————————புல்லுக்கு (உ வந்தது.)

111. "மவ்வீ றொற்றழிந் துயிரீ றொப்பவும்
வன்மைக் கினமாத் திரிபவு மாகும்." (நன்.)

மகரவொற்றை ஈற்றிலுள்ள பெயர்கள் வேற்றுமைப்படும்போது ம் கெடும். அத்துச்சாரியை பெறும். அந்த "அத்து"வின் அகரமும் கெடும்.

உ–ம். குலம்——— குலத்தை.
மரம் ——— மரத்தை.

என்பதில் குல, மர என்று நின்று அத்துச்சாரியையும் அதன் மேல் வேற்றுமை யுருபும் ஏற்றது. அப்போது மரவத்து + ஐ=மரவத்தை, குலவத்தை என்றுகாமல் அ கெட்டது.

"அத்தின் அகரம் அகரமுனை யில்லை." (நன்.)

112. வேற்றுமைப் படும்போது.

தான் என்பது	தன்	என்றுகும். உ–ம்.	தன்னை
நான்	என்		என்னால்
தாம்	தம்		தம்மில்
யாம்	எம்		எம்மால்
நாம்	நம்		நம்மால்
நீ	நின் / உன்		நின்னை / உன்னை
நீர்	உம் / நும்		உம்மில் / நும்மால்
நீங்கள்	உங்கள்		உங்களில், &c.

நான்காம் வேற்றுமையில் அ கரச்சாரியை யேற்று அதன்மேல் உருபு வரும்.

உ–ம். எனக்கு = என் + அ + கு
தனக்கு = தன் + அ + கு
தமக்கு = தம் + அ + கு

என்னக்கு, தம்மக்கு என்று ஒற்று இரட்டாது.
எனக்கு, தனக்கு, தமக்கு என வரும்.

ஆறும் வேற்றுமையில் தன் + அது = தன்னது என்று ஒற்றிரட்டாமல் தனது என்று வரும், மற்றவையும் இவைபோல விளக்குக.

"தான்தாம் நாம்முதல் குறுகும் யான்யாம்
நீநீர் என்எம் நின்னு மாம்பிற
குவ்வி னவ்வரு நான்கா றிரட்டல." (நன்.)

113. எல்லாம் என்னும் பொதுப்பெயர் வேற்றுமைப்படும் போது,

I. உயர்திணையாகில் படர்க்கையில் எல்லாரும் என்று ஆம்.

(a) எல்லாரையும், எல்லாராலும், எல்லாருக்கும், எல்லாரிலும், எல்லாருடையவும், எல்லாரதும், எல்லார்கண்ணும், &c. என வேற்றுமைப்படும்.

(b) எல்லார்தம் என்றுய் வேற்றுமை உருபை யேற்று உம் இறுதியைப் பெறும்.

எல்லார் தம்மையும்,
எல்லார் தம்மாலும், &c.

(c) முன்னிலையில் எல்லீரும் என்றிருந்தது, உம் நீங்கி எல்லீர் நும் என்றுய், வேற்றுமை உருபேற்று உம் இறுதியைப் பெறும்.

எல்லீர் நும்மையும்,
எல்லீர் நும்மாலும், &c.

II. அஃறிணையாகில் எல்லாம் என்பதில் ம் கெட்டு, அற்றுச்சாரியைபெற்று, அதன்மேல் வேற்றுமை யுருபையும் உம்மையும் பெறும்.

எல்லா + அற்று, ஐ, உம் = எல்லாவற்றையும்,
எல்லாவற்றாலும், &c.

"எல்லா மென்ப திறதிணை யாயின்
அற்றே டுருபின் மேலும் முறுமே
அன்றே னம்மிடை யடைந்தற் றாகும்." (நன்.)

"எல்லாரு மெல்லீரு மென்பவற் றும்மை
தள்ளி நிரலே தம்நும் சாரப்
புல்லு முருபின் பின்ன ரும்மே." (நன்.)

எல்லாம் விளிவேற்றுமை யேற்காது.

114. அவை வேற்றுமைப் படுகையில் ஐ கெட்டு அற்றுச்சாரியை பெறும்.

உ–ம். அவற்றை, அவற்றால். இவை, இவற்றிற்கு.

"வவ்விறு சுட்டிற் கற்றுறல் வழியே." (நன்.)

எவை, யாவை என்பவை, இப்படியே அற்றுச்சாரியை பெற்று வேற்றுமைப்படும்.

உ–ம். எவற்றை, யாவற்றால்.

அப்படியே, பிற, மற்று, மற்றவை என்ற பலவின்பாற்பெயர்களும் அற்றுச்சாரியை பெற்று வேற்றுமை யேற்கும்.

உ–ம். பிறவற்றை, மற்றவற்றால்.

115. அது, இது, உது, அஃது, இஃது, உஃது என்பவை வேற்றுமைப்படும்போது அன் சாரியை பெற்று, பெரும்பாலும் உருபேற்கும். அன் சாரியை பெற்றால் ஆய்தம் கெடும்

உ–ம். அதை, அதனை.
அஃதை, அதனை.

"சுட்டின்முன் னய்த மன்வரிற் கெடுமே."(நன்.)

116. ஆ, மா, கோ, ன்–சாரியை பெற்று, ஆன், கோன், மான் என்றாகி வேற்றுமை யுருபேற்கும். இது செய்யுளில்தான் விசேஷமாய் வரும்.

"ஆமா கோனவ் வணையவும் பெறுமே." (நன்.)

117. எண்களில் ஒன்பது என்பது ஒன்பான் என்று மாறியும்,
இருபது ——— இருபான்,
முப்பது ——— முப்பான் என மாறியும் வேற்றுமை யுருபையேற்கும்.
மாறுமல், ஒன்பதை—— ஒன்பதால்,
இருபதை—— இருபதால் என்றுமாகும்.
ஒன்பதினை, இருபதினை என இன்சாரியை பெற்றும் வரும்.

"ஒன்று முதலெட் டாறு மெண்ணார்
பத்தின்முன் னன்வரிற் பவ்வொற் றொழியமேல்
எல்லா மோடு மொன்பது மிற்றே." (நன்.)

118. பெயர்த்தொகுதி.

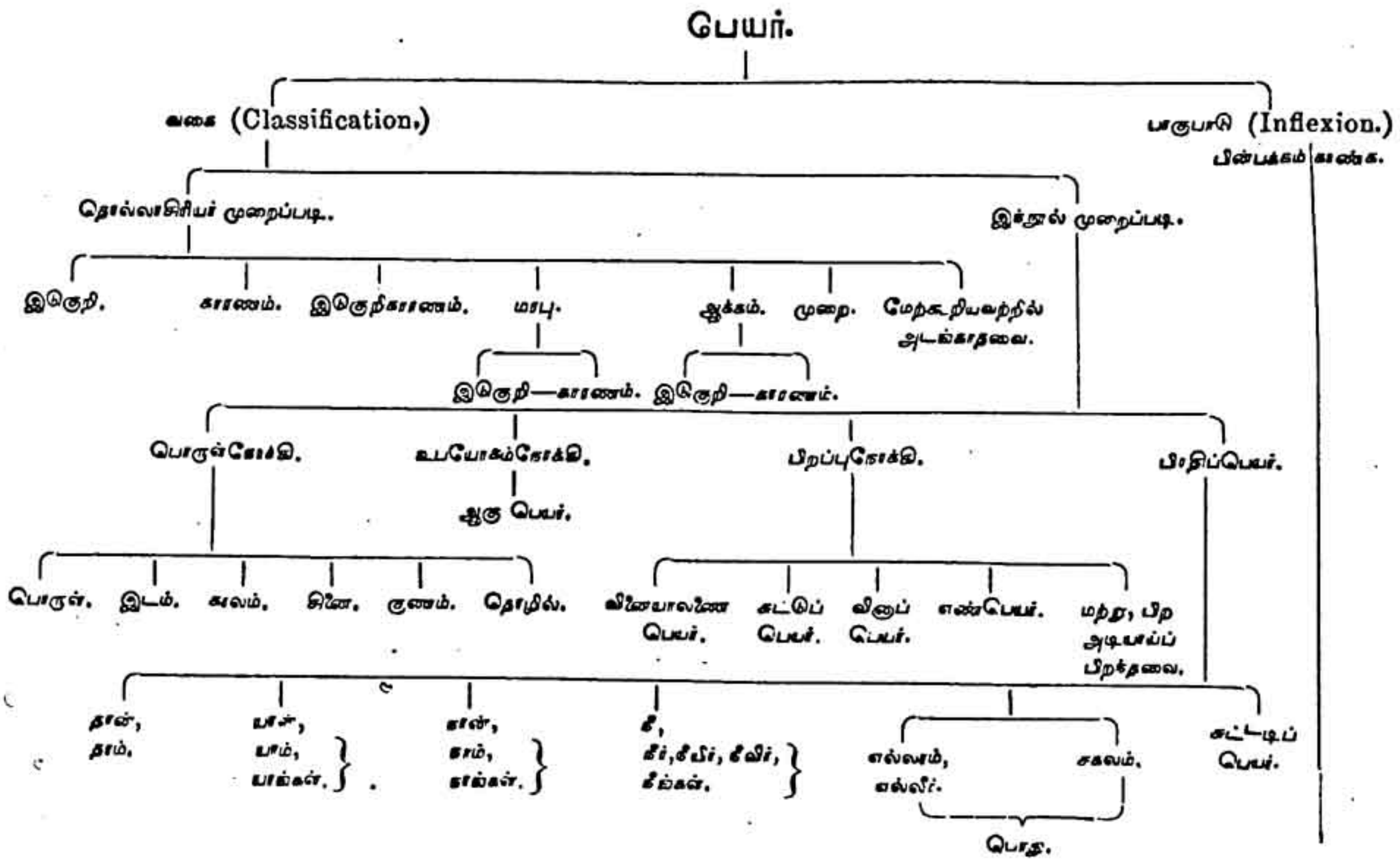
பெயர்.
வகை (Classification.)
பகுபாடு (Inflexion.)
பின்பக்கம் காண்க.
தொல்லாசிரியர் முறைப்படி.
இற்றை முறைப்படி.
இடுகுறி.
காரணம்.
இடுகுறிகாரணம்.
மரபு.
ஆக்கம்.
முறை.
மேற்கூறியவற்றில் அடங்காதவை.
இடுகுறி—காரணம்.
இடுகுறி—காரணம்.
பொருள்நோக்கு.
உடையோன்நோக்கு.
ஆகு பெயர்.
பிறப்புநோக்கு.
பிரிப்பெயர்.
பொருள்.
இடம்.
காலம்.
சினை.
குணம்.
தொழில்.
வினையாலணை பெயர்.
சுட்டுப் பெயர்.
வினாப் பெயர்.
எண்பெயர்.
மற்று, பிற அடியாய்ப் பிறந்தவை.
நான், நாம்.
யான், யாம், யாங்கள்.
நான், நாம், நாங்கள்.
நீ, நீர், நீயிர், நீவிர், நீங்கள்.
எல்லாம், எல்லீர்.
சகலம்.
பொது.
சுட்டடிப் பெயர்.

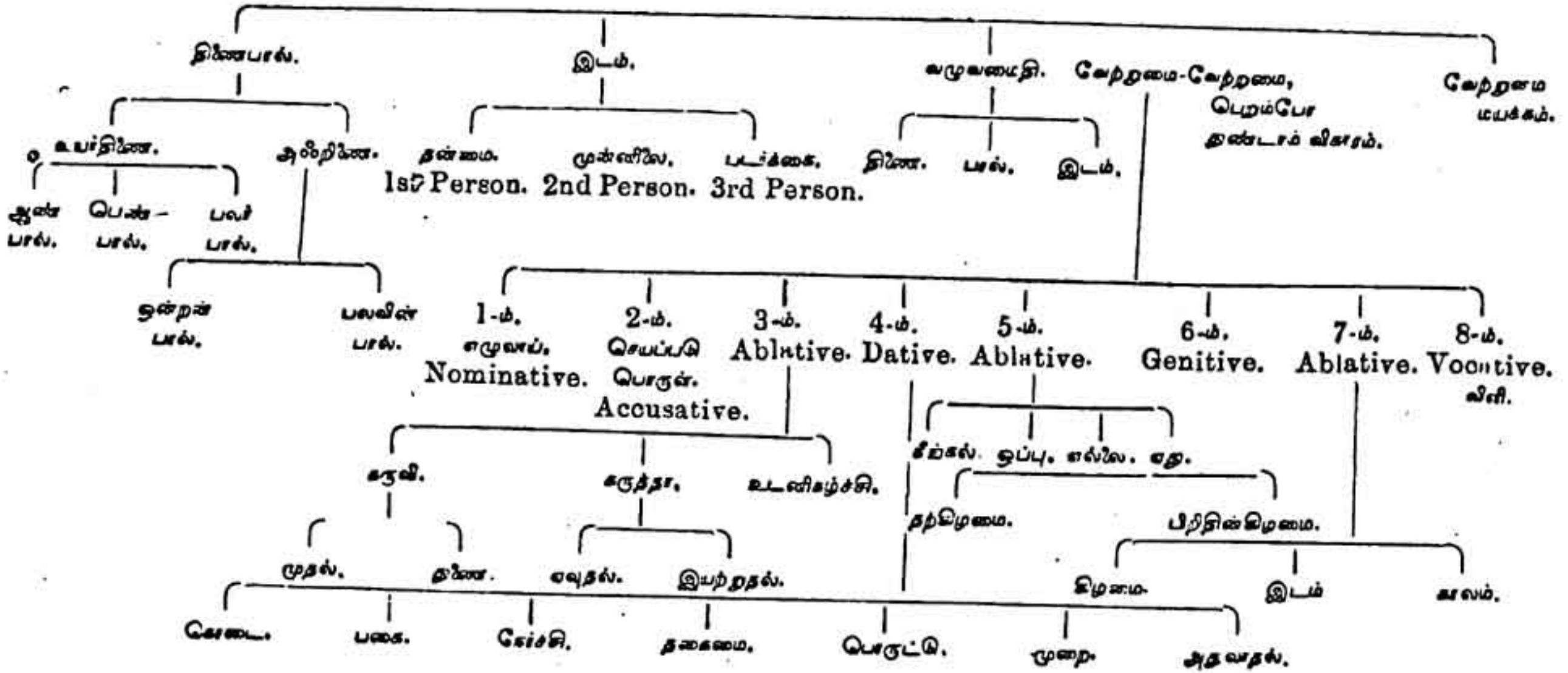
திணைபால்.
இடம்.
வழுவமைதி.
வேற்றுமை-வேற்றுமை, பெறும்போ தண்டாச விகாரம்.
வேற்றுமை மயக்கம்.
உயர்திணை.
அஃறிணை.
தன்மை.
முன்னிலை.
படர்க்கை.
திணை.
பால்.
இடம்.
1st Person. 2nd Person. 3rd Person.
ஆண் பால்.
பெண் பால்.
பலர் பால்.
ஒன்றன் பால்.
பலவின் பால்.
1-ம். எழுவாய். Nominative.
2-ம். செயப்படு பொருள். Accusative.
3-ம். Ablative.
4-ம். Dative.
5-ம். Ablative.
6-ம். Genitive.
7-ம். Ablative.
8-ம். Vocative. விளி.
சினை.
முதல்.
கருத்தா.
உடனிகழ்ச்சி.
சேர்தல். ஒப்பு. எல்லை. ஏது.
தற்சுட்டுமை.
பிறசுட்டுமை.
திணைமை.
இடம்
காலம்.
கோடை.
பகை.
கேள்வி.
தகைமை.
பொருட்டு.
முறை.
அதுவாதல்.

CHAPTER V.

VERB.—வினையியல்.

119. [1] வினை கிரியையை யுணர்த்தும்.

தன்மை, உண்மை, இன்மை முதலியவற்றை உணர்த்தும் வார்த்தைகளும் வினையினுளடங்கும்.

உ—ம். நடக்கிறான்.
இவன் கோடியன், இங்கே கல் உண்டு,
கல் இல்லை, இது வேறு.

"வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது.
நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்." (தொல்.)

"செய்பவன் கருவி நிலஞ்செயல் காலம்
செய்பொரு ளாறுந் தருவது வினையே." (நன்.)

120. வினை முடிந்த கிரியையைக் காட்டினால் முற்றும்.

உ—ம். நடந்தான்.

முடியாது நின்ற கிரியை காட்டில் எச்சம் எனப்படும்.

உ—ம். நடந்து, நடந்த.

ஆக ஒவ்வொரு வினையும் முற்றுயாவது எச்சமாயாவது இருக்கும்.

121. வினை, குறிப்பு, தெரிநிலையென இருவகையாம்.

தெரிநிலை வினை, தன்வினை, பிறவினை என்றும் பாகிக்கப்படும்.

இவை ஒவ்வொன்றும் உடன்பாடாகவும் (Positive) எதிர்மறையாகவும் (Negative) வரும்.

122. குறிப்பு வினைமுற்று [2] "பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில்" என்ற ஆறுவகைப் பெயரினடியாய்ப் பிறந்து எழுவாய்க்குப் பயனிலையாக வரும்; காலம் காட்டாது.

---

[1] "வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றிப்
பொருட்புடை பெயர்ச்சி புலப்படுத் தலவே. (இ. வி.)

[2] குறிப்புவினை=Verb To be and a noun, an adjective, an adverb or a prepositional phrase, *i. e.*, it is in English, the compound predicate.

உ–ம். இது தீயது, இது கண்ணனது, அவை கெட்டவை, இவன் வந்தது உண்டு.

விளப்பெயர்கள் குறிப்பு வினையாக வரும்.

உ–ம். அம்மனிதன் எவன்.
இம்மாது யார்.

எவன் என்பதும், மருவிவந்த என், மருவித் திரிந்துவந்த ஏன், எவை முதலியனவும்.குறிப்புவினையாம்.

"பொருண்முத லாறினுந் தொற்றிமூன் றுறனுள்
வினைமுதன் மாத்திரை விளக்கல்வினைக் குறிப்பே." (நன்.)

பெயர்கள் ஆறும் ஏழாம் வேற்றுமை யுருபுகளை யேற்று, குறிப்பா குதலுமுண்டு.

உ–ம். இப்புஸ்தகம் கோவிந்தனது.
குதிரை விழுந்த இடம் கிணத்தின்கண்.

இங்கே கோவிந்தனது, 6–ம் வேற்றுமை, பயனிலையாதலால், குறிப்புவினை முற்றுயிற்று. கிணற்றின்கண் என்ற 7–ம் வேற்றுமை யேற்ற பெயரும் குறிப்புவினை முற்றுயிற்று.

123. தெரிநிலை வினை காலங்காட்டி வரும்.

உ–ம்..நடந்தான், நடக்கிறான்.

124. வினையில் கவனிக்கப்படவேண்டிய காரியங்கள் பகுதி, விகுதி, இடைநிலை.

Root.—குறிப்புவினையின் பகுதிகள் பெயர்கள்.

தெரிநிலை வினையின் பகுதிகள் ஏவற் பொருள்தரும் வினையின் மூல தாதுக்கள்.

"நடவா மடிசீ விடுசூ வேவை
கொப்போ வெளவுரீ ஞண்பொருந் திருந்தின்
தெய்பார் செல்வவ் வாழ்கே ளஃகென்
றெய்திய விருபான் மூன்று மீற்றவும்
செய்யெ னேவல் வினைப்புகாப் பதமே." (நன்.)

இது வினைப்பகுதியின் வாய்பாடு. பகுதிகள் அ, ஆ, இ முதலிய ஈறுகளைக் கிரமமாய்ப் பெற்றிருப்பதைக் கவனிக்க.

Inflexional suffixes.—விகுதி வாய்பாடு.

"அன்,ஆன், அள்,ஆள், அர்,ஆர், ப,ம்மார்,
அ,ஆ, கு,டு,து,று, என்,ஏன், அல்,அன்,
அம்,ஆம், எம்,ஏம், ஓமோ டும்மூர்
கடதற, ஐ,ஆய், இ,ம்மின், இர்,ஈர்,
ஈயர், க,ய,வு மென்பவும், பிறவும்
வினையின் விகுதி பெயரினுஞ் சிலவே." (நன்.)

125. தெரிநிலை வினைமுற்றுகள் திணை, பால், இடம் காட்டி வருவது விகுதிகளால்; காலம் காட்டிவருவது இடைநிலைகளால்.

Masculine suffixes.

"அன், ஆன் இறுமொழி ஆண்பாற் படர்க்கை." (நன்.)

Feminine suffixes.

"அள், ஆள் இறுமொழி பெண்பாற் படர்க்கை." (நன்.)

High Caste Plural suffixes. பலர்பால்விகுதி.

[1] "அர்ஆர் பவ்வூ ரகாமா ரீம்ற
பல்லோர் படர்க்கை மார்வினையொடு மூடிமே." (நன்.)

மார் விகுதி பாட்டில்மாத்திரம் மகா அருமையாய் வரும். ப விகுதி அருகி வழக்குள் வரும்.

உதாரணம்.

ஆண்.	தவமணி	வந்தான்	வந்தனன்.	(தெ. வி.)
	இவன்	கரூரன்	சேலத்தான்.	(கு. வி.)
பெண்.	அக்காள்	நடக்கிறூள்	நட்க்கின்றனள்.	(தெ. வி.)
	குறத்தி	மேலூராள்	கீழூரள்.	(கு. வி.)
பலர்.	இவர்	செய்ப	நடப்ப.	(தெ. வி.)
	குருமார்	ஜெபித்தனர்	பூசித்தார்.	(தெ. வி.)
	இடையர்	தூயக்கண்ணர்	நல்லார்.	(கு. வி.)

---

[1] பெயரிலும் வினையிலும் ஆன், ஆள், ஆர், ஆய் என்னும் விகுதிகள் பாட்டில் ஒன், ஒள், ஓர், ஒய் எனலாம்.

"பெயர்வினை யிடத்து ன, ள, ர, ய ஈற்றலும்.
ஆ, ஓ வாகலும் செய்யுளு ளுரித்தே." (நன்.)

சரிபான் ——— சரிபோன்.
வந்தான் ——— வந்தோன்.
கற்றான் ——— கற்றோன்.
கற்றார் ——— கற்றோர்.
செய்தாய் ——— செய்தோய்.

பாட்டெப்போலெழுதிய வாசகங்களிலும் இப்படி ஆலை ஓலாக மாற்றி யெழுதுவதுண்டு. பரிமேலழகர் உரை, பஞ்சதந்திரம் முதலியவற்றில் இப்படி வந்திருப்பதைக் காணலாம்.

இலக்கணம்.

126. Neuter Singular suffix.—து ஒன்றன்பால் விகுதி.

உதாரணம்.

குதிரை வந்தது. (தெ. வி.)
குதிரை சிறியது. (கு. வி.)

[1] "துறுடுக் குற்றிய லுகர வீற்ற
ஒன்றன் படர்க்கை டுக்குறிப்பி னுகும்." (நன்.)

127. Neuter plural suffixes —அ, ஆ பலவின்பால் விகுதி; அ உடன்பாட்டில் வரும், ஆ எதிர்மறையில் வரும்.

	உடன்பாடு.		எதிர்மறை	
உ–ம்.	குதிரைகள்	ஓடின.	ஓடா.	(தெ. வி.)
	பொம்மைகள்	கரிய		(கு. வி.)

"அ, ஆ வீற்ற பலவின் படர்க்கை
ஆவே யெதிர்மறைக் கண்ண தாகும்." (நன்.)

128. Suffixes of 1st person singular.—தன்மை ஒருமை விகுதிகள். இவை இருதிணைக்கும் பொது.

அன், என் என்னும் விகுதிகள் சாதாரணமாய் வருபவை.

கு, டு, து, று, அல், என் என்பவை பாட்டுகளில்மாத்திரம் வருபவை.

உ–ம். நான் வந்தன், வந்தேன், வரேன்.

உண்கு, உண்டு, வந்து, சென்று, உண்பல், உண்பென்—இவை போல்வன பாட்டில் வந்தவிடத்துக் காண்க.

"குடுதுறு வென்னுங் குன்றிய லுகரமோ
டல்லன் னென்னே னுகு மீற்ற
இருதிணை மூக்கூற் றொருமைத் தன்மை." (நன்.)

மூக்கூறு: ஆண், பெண், ஒன்றன்பால் ஆக மூன்று.

129. (*a*) Suffixes of 1st person plural.—தன்மைப் பன்மை விகுதி. இவை இருதிணைக்கும் பொது.

---

[1] து, தெரி ஒன்றன்பால் விகுதியாய் வந்த ஒவ்வோரிடத்திலும் உய்த்தாராய்ந்து சேர்தல், து முன்னின்ற எழுத்தோடு சேர்ந்த று, டு ஆகி வந்தது காணலாம்.

அற்று—அத்தன்மை மருவி அன்மையாகி, மை கெட்டு அன் என நின்றது.

அன்+து=அற்று.

"னலமுன் றனவும் ணளமுன் டணவு
மாகுந் தகர வரவும் வலே." (நன்.)

பொருட்டு—பொருள்+து=பொருட்டு. மேலைக் குத்திரப்படியே.

சாதாரணத்தில் வருவன—ஓம், அம், ஆம், ஏம், எம் என்பவை. கும், டும், தும், றும் முதலியன பாட்டில்மாத்திரம் வரும்.

உ–ம். நாங்கள், வந்தோம், வரோம்,
வந்தம், வந்தாம்,
வந்தேம், வந்தெம், வரேம்.

உண்கும், செய்தும், சென்றும், கொண்டும் என்பனபோல்வன பாட்டில் வந்தவிடத்துக் காண்க.

சாதாரண்மாகவரும் விகுதி "ஓம்" என்பதுதான்.

தன்மைப் பன்மை நாங்கள். } (1) தன்மை நானும் + படர்க்கை அவனும், (2) தன்மை நானும் + முன்னிலை நீயும், (3) தன்மை நானும் + முன்னிலை நீயும் + படர்க்கை அவனும் கூடியதாம். } இவை இரு திணைக்கும் பொது.

இதில் 1க்கு அம், ஆம் விகுதி வரும்;
2க்கு எம், ஏம், ஓம் விகுதி வரும்;
3க்கு கும், டும், தும், றும் விகுதி வரும் என்பது நன்னூலார் துணிபு; ஆயினும் இங்ஙனம் பாட்டில் வரும்; வழக்கத்தில் வரும்விதம் முன்னே சொல்லப்பட்டது.

"அம்மா மென்பன முன்னிலை யாயையும்
எம்மே மோமிவை படர்க்கை யாயையும்
உம்மூர் கடதற விருபா லாயையும்
தன்னெடு படுக்குந் தன்மைப் பன்மை." (நன்.)

130. Suffixes of 2nd person singular.—முன்னிலை ஒருமை விகுதி இ, ஐ, ஆய். இவை இருதிணைக்கும் பொது.

இவற்றுள் இ பாட்டில் வெகுவாயும் வழக்கத்தில் அருகியும் வரும்.

உ–ம். நீ வந்தி, வந்தை, வந்தாய்.

ஏவற் பகுதிகளும் முன்னிலை ஒருமையில் வரும்.

உ–ம். நீவா, நீதின், நீகொள்.

"ஐயா யிகர வீற்ற மூன்றும்
ஏவலின் வருஉ மெல்லா வீற்றவும்
முப்பா லெஃ்ருமை முன்னிலை மொழியே." (நன்.)

131. Suffixes of 2nd person plural.—முன்னிலைப் பன்மை விகுதிகள் இருதிணைக்கும் பொது.

இவை இர், ஈர், இர்கள், ஈர்கள்; இவற்றுள், ஈர், ஈர்கள் சாதாரணமானவை.

மற்ற இரண்டும் அருகி வழக்கில் வரும்.

ஏவல் ஒருமைக்கு "மின்" விகுதியேற்ற, பன்மையாகி–முன்னிலை வினையாம்.

உ–ம். செய்திர், செய்திர்கள். (Rare)
செய்தீர், செய்தீர்கள். செய்யீர், செய்யீர்கள்.
செய்மின், வாழ்மின்.

மின் ஏற்று அருகிவரும்.

உங்கள் ஏற்றுவருவது சாதாரண வழக்கு.

உ–ம். வாழ்மின் (செய்யுள்), வாழுங்கள் (வழக்கு).

"இர்ஈ ரீற்ற விரண்டு மிருதிணைப்
பன்மை முன்னிலை மின்னவற் றேவல்." (நன்.)

132. வினை எதிர்மறையாயினும் வினையின் திணை, பால், இடம், காட்டிய விகுதிகள் வேறுபடாது.

உ–ம். நீ வந்தாய், வராய். அவன் வந்தான், வரான்.
அது வந்தது, வராது. நான் வந்தேன், வரேன். &c.

"உருபும் வினையு மெதிர்மறுத் துணைப்பினும்
திரியா தத்தமிற் றருபி னென்ப." (நன்.)

133. பெயரில் திணையும் பாலும் பலகாரணம் பற்றிப் பிறழ்ந்து வருவது போல ஒருமைக்குப் பதிலாய் பன்மையும் பன்மைக்குப் பதிலாய் ஒருமையும் ஒரு இடத்துக்குப் பதிலாக வேறு இடமும், வினையிலும் வருதல் உண்டு.

உ–ம். மேகம் வெயிலெல்லாம் மறைத்தது. **வெயில்** ஒருமை, பன்மையாக வழங்கி எல்லாம் என்பதைப்பெற்றும் ஒருமைவினை கொண்டு முடிந்தது.

இரண்டு கண்ணும் சிவந்தது. பன்மை ஒருமை வினைபெற்றது.
நீயோ விவனே யாரிது செய்தார். இடம் பிறழ்ந்தது.
நானே, நீயோ; அவனே யாரிங்கே வந்தார். இடம் பிறழ்ந்தது.

இவைகள் இடவழுமைதி எனப்படும் பெயரியலிலும் இவை விளக்கப்பட்டது.

134. குறிப்பு வினைகளும் இசையுங்காலத்து திணை, பால், இடம் காட்டும் விகுதிகளைப் பெறும். உதாரணத்தில் அவைகள் காட்டப்பட்டன.

"பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த
வன்ன மரபிற் குறிப்பொடு வரூஉம்
காலக் கிளவி யுயர்திணை மருங்கில்
மேலைக் கிளவியொடு வேறுபா டிலவே." (தொல்.)

"பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த
வம்மூ விரண்டும் அஃறிணை யவ்வே." (தொல்.)

135. Tense. காலம் மூன்று.

தமிழ்.	ஸம்ஸ்கிருதம்.	English.
இறந்தகாலம்.	(பூதகாலம்)	Past tense.
நிகழ்காலம்.	(வர்த்தமானகாலம்)	Present tense.
எதிர்காலம். வருங்காலம்.	(பவிஷ்யகாலம்)	Future tense.

"இறப்பெதிர் நிகழ்வெனக் கால மூன்றே." (நன்.)

N.B.—இறப்பும் எதிர்வும் மறைபொருளானவை, நிகழ்வு வெள்ளிடையானது. ஆகையால் மறைவானவற்றை முதலில் வைத்துச் சூத்திரம் சொல்லியது.

இடைநிலை விவரம்.

PAST TENSE.

136. இறந்தகால இடைநிலை, த், இன் என்பவை.

த் முன் வரும் பகுதியோடு சேரும்போது புணர்ச்சிவிதியால் ட், ற் என்று விகாரமாகும்.

இன் சில இடங்களில் மருவி, இ ஆய், இ யே, யீ ஆகும்.

உ–ம். படித்தான், நடந்தான், அனுப்பினன், போயது.
கொண்டான், சென்றான், அனுப்பியது.

பதம்.	இடைநிலை.	விதி.	குறிப்பு.
படித்தான்	படி த்	ஆன்.	த் இரட்டித்தது விகாரம்.
நடந்தான்	நட த்	ஆன்.	த் இரட்டித்தது விகாரம். தகரவொற்று ந ஆனது சந்தி விகாரம்.

கொண்டான்	கொள்	த்	ஆன்.	த் இரட்டித்தது. கொட்டான் என்றுய் கொண்டான் எனச் சந்தி விகாரம் பெற்றது.
சென்றுன்	செல்	த்	ஆன்.	செற்றுன் என த் இரட்டித்து விகாரப்பட்டு சென்றுன் என ஆயது.
அனுப்பினுன்	அனுப்பு	இன்	ஆன்.	அனுப்பினுன்.
போயது	போ	இன்	அது.	போயினது என்றுகி இன் மருவி யீ என்றுய் போயது என ஆயிற்று.

"தடறவொற் றின்னே யையம்பால் மூவிடத்
திறந்த காலந் தருந்தொழி லிடைநிலை." (நன்.)

137. சில பகுதிகள் இடைநிலை பெறுமல் பகுதி இரட்டித்து இறந்தகாலம் காட்டும். அதாவது பகுதியின் ஈற்றுயிர் மெய்யிலுள்ள மெய், பகுதி நடுவில் எழுத்துப்பேறுய் வந்து இறந்தகாலங் காட்டும்.

உ–ம். சுடு——————— சுட்டான்.
பெறு——————— பெற்றுன்.

138. உகரச்சாரியை (ஒற்றுமேல் கொள்—கொள்ளு, செல்—செல்லு, உண்—உண்ணு, தின்—தின்னு எனப்) பெறுமல் இயற்கையாய் உகர உயிர் மெய்யை ஈற்றிலுடைய பகுதிகள் இன் இடைநிலையைப்பெறும்.

உ–ம். விம்மு———விம்மினுன்.
விரவு———விரவினுன்.
அனுப்பு———அனுப்பினுன்.
கோறு———கோறினுன்.
கூறு———கூறினுன்.
தாவு———தாவினுன்.
நீங்கு———நீங்கினுன்.

தனிக்குறிலணைந்த உகர ஈற்றுப் பகுதிகளுக்கு இன் இடைநிலை வராது.

உ–ம். சுடு——— சுட்டான்.

N.B.—இவ்விதிக்கடங்காது மிகுந்த பகுதி "போடு" என்றே ஒன்றே. போடு, தனிக்குறிலணையா உகர ஈறுயினும், ஒற்று இரட்டித்து இறந்தகாலங்காட்டிற்று—போட்டான்.

139. புகு, நகு, தகு, அடு, சுடு, படு, பெறு, உறு, அறு, தொடு, விடு, முதலாய உ ஈற்றுப்பகுதிகள் ஒற்று இரட்டித்துக் காலங்காட்டும்.

இதிலும் ஒரேபதம், இருபொருள் தருவதுண்டு. அவைகளின் பொருளறிந்து இறந்தகாலம் கூறவேண்டும்.

உ–ம்.	அடு	(To burn or to heat)	அட்டான்.
	அடு	(To go near)	அடுத்தான்.
	தொடு	(To touch)	தொட்டான்.
	தொடு	(To string up) மாலைதொடு.	தொடுத்தான்.
	விடு	(Thrust or leave)	விட்டான்.
	விடு	(Send an Errand)	விடுத்தான்.
	அறு	(Break)	அற்றான்.
	அறு	(Reap)	அறுத்தான்
	படு	(Suffer, die)	பட்டான்.
	படு	(To lie down, or to arrange)	படுத்தான்.
	செறு	(To be angry)	செற்றான்.
	செறு	(To hinder)	செறுத்தான்.
	கெடு	(To be ruined)	கெட்டான்.
	கெடு	(To spoil a thing)	கெடுத்தான்.
	புகு	(To enter)	புகுந்தான்.
	புகு	(To go)	புக்கான்.

மற்றப் பகுதிகளெல்லாம் த் இடைநிலையைப் பெறும்.

140. ல், ன் ஈற்றையுடைய பகுதிகள் த் இடைநிலை பெற்று தகரத்தை றகரமாக்கும். றகரத்துக்கினமான், ன ஒற்றையும் எழுத்துப்பேறுகவரப் பெறும்.

உ–ம். கல் —— கற்றான்.
செல் —— சென்றான்.
தின் —— தின்றான்.

141. ள ண ஈற்றையுடைய பகுதிகள் தகரத்தை டகரமாக்கும் இனஒற்றெழுத்தாகிய, ண ஒற்றை எழுத்துப்பேறுகவரப் பெறும்.

உ–ம். மருள் —— மருண்டான்.
உண் —— உண்டான்.

142. மற்ற உயிரீறுகளையும், மெய்யீறுகளையுமுடைய பகுதிகளில் விசேஷித்துக் காட்டியவை தவிர மற்றவை த் இடைநிலையைப் பெற்று இயைவுப்படி த்த், ந்த் என்று ஆம்.

உ–ம். கொடுத்தான்———— நடந்தான்.
பார்த்தான் ———— உணர்ந்தான்.

N.B.—செயப்படுபொருளில்லாத வினைகளிலும், தன்வினைகளிலும் த் இடைநிலை இரட்டிக்காமலும், இரட்டிக்குமிடத்து நீத் ஆயும் வரும்.

உ–ம். தொழு———— தொழுதான்.
எழு———— எழுந்தான்.

இவ்வகை வினைப்பகுதிகள் பலவும் இருபொருள் உளவாதலால் பொருளறிந்து "நீத்" ஆகவாவது, "ந்த்" ஆகவாவது தகரவொற்றை மாற்றவேண்டியது.

உ–ம். மடி (Fold) மடித்தான்.
மடி (To die) மடிந்தான்.
முறி (Break) முறித்தான்.
முறி (To feel mental agony) முறிந்தான்.
வீழ் (To fall down oueself) வீழ்ந்தான்.
வீழ் (To make another fall) வீழ்த்தான்.
முடி (End) முடித்தான்.
முடி (Tie) முடிந்தான்.
கடி (Forbid) கடிந்தான்.
கடி (Bite) கடித்தான்.
சேர் (Join) சேர்ந்தான்.
சேர் (Cause to join or unite) சேர்த்தான்.
வை (Place) வைத்தான்.
வை (திட்டு, abuse) வைதான்.
அறை (Tell, strike) அறைந்தான்.
அரை (Grind) அரைத்தான்.
உறை (Live) உறைந்தான்.
உரை (Tell) உரைத்தான்.
இறு (To strain) இறுத்தான்.
இரு (To be) இருந்தான்.
தொலை (To pass away) தொலைந்தான்.
தொலை (To lose, to cause to pass away) தொலைத்தான்.
மலை (To be bewildered) மலைந்தான்.
மலை (To be outwitted, To cause others to be bewildered,) மலைத்தான்.
கரை (To cry, or to become emaciated) கரைந்தான்.

கரை (To reduce a thing, to particles) கரைத்தான்.
எரி (To burn, *v. intr* To be angry) எரிந்தான்.
எரி (To burn something) எரித்தான்.
எறி (To throw) எறிந்தான். &c.

IRREGULAR VERBS.

விதி இகந்துவரும் வினைகள்.

143. ஆ —ஆகு என்று து சாரியை பெற்று ஆகினன் என ஆகும்; ஆனன் என்று மருவியும் வரும். ஆயினன் என்றும் வரும்.

போ —போகினன், போனன், போயினன் என ஆம்.
கூ —உச்சாரியை பெற்று கூவு என்றாகி, கூவினன் என்றும்.

தா —து வாகி தந்தான் என ஆம்.
வா —வ வாகி வந்தான் என ஆம்.
சா —செ ஆகி செத்தான் என ஆம்.
நோ —நொ ஆகி நொந்தான் என ஆம்.
வவ் —வவ்வு } என்றாகி வவ்வினன்
தெவ்—தெவ்வு } தெவ்வினன் } என ஆம்.

144. Present Tense.—நிகழ்கால விடைநிலை, கிறு, கின்று, ஆநின்று என்பவை.

இவற்றில் ஆநின்று வழக்கில் அருகி வரும்.

உ–ம். நடக்கிறான், எடுக்கின்றனன், ஓடாநின்றான்.

த், நீத் ஆய் இறந்தகாலத்தில் மாறும் திறத்தையுடைய பகுதிகள், கிறு என்னும் நிகழ்கால இடைநிலையைப் பெறும்போது க் இரட்டாது.

த்–த்த் ஆய் மாறுங்காலையில் "க்கிறு" என்றாகும்.

உ–ம். மடி, மடிந்தான், மடிகிறான்.
மடித்தான், மடிக்கிறான்.

Exception.—இவ்விதி இகந்து வருபவை.

(a) அகர ஈறு பெற்ற பகுதிகள் இறந்தகாலத்தில் "ந்த்" பெற்று வரினும் நிகழ்காலத்தில் "க்கிறு" ஆகும்.

உ–ம். நட, நடந்தான், நடக்கிறான். (நடகிறான் அல்ல.)
திற, திறந்தான், திறக்கிறான், &c.

(b) இரு, இருந்தான், இருக்கிறான். (இருகிறான் அல்ல.)
(c) மோ, மோந்தான், மோக்கிறான்.

ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் "ஆகின்று" ஏற்றி நிகழ்காலம் வழுத்தலாம்.

N.B.—ஒற்று இரட்டித்து இறந்தகாலம் காட்டிய பகுதிகள், "கிறு" இடைநிலை பெற்று நிகழ்காலமாகும்போது "க்கிறு" என வாகாது. இதுபோலவே, விசேஷித்துக் கூறியவை தவிர மற்ற எல்லாப்பகுதிகளும்.

உ–ம். சுடு, சுட்டான், சுடுகிறான்.
உறு, உற்றான், உறுகிறான்.
விம்மு, விம்மினான், விம்முகிறான்.

"ஆகின்று கின்று கிறுமூ விடத்தின்
ஐம்பால் நிகழ்பொழு தறைவினை யிடைநிலை." (நன்.)

145. [1] Future Tense. — எதிர்கால விடைநிலை ப், வ் என இரண்டும். கிறு ஆக நிகழ்காலத்தில் பெற்ற பகுதிகள், வ் இடைநிலையையும், க்கிறு ஆகப் பெற்ற மற்றவை, ப் இடைநிலையையும் பெறும்.

---

[1] செய்யுளில் தெரிநிலை வினைமுற்றின் காலங்காட்டுவதற்கு இவ்விடைநிலைகளன்றி வேறுவகைகளும் உபயோகப்படும்.

"றவ்வொ டொ வும்மைநிகழ் பல்லவும்
தவ்வொ டிறப்பு மெதிர்வும் டவ்வொடு
ழிவுக் கவ்வோ டெதிர்வுமின் னேவல்
வியக்கோ னிம்மா ரெதிர்வும் பாற்றம்
செலவொடு வாவுஞ் செய்யுணிகழ் பெதிர்வும்
எதிர்மறை மும்மையு மேற்கு மீக்கே." (நன்.)

விகுதி.		என்னகாலம் காட்டியது.	உதாரணம்.
று	றும்	எதிர்காலம், இறந்தகாலம்	சேற், சேறும்; கொன்று, கொன்றும்.
து	தும்	,, ,,	வருது, வருதும்; வந்து, வந்தும்.
டு	டும்	இறந்தகாலம்.....	கொண்டு, கொண்டும்.
கு	கும்	எதிர்காலம்	செய்கு, செய்கும்.
வேல் விகுதி + வியக்கோள் விகுதி		,, ...	உண், உண்ணாய். / வாழ்க, வாழிய, வாழீர்.
பகுதி + மார்		,, ...	உண்மார்.
பகுதி + ப		இறந்தகாலம், எதிர்காலம் ...	உண்ப, தின்ப, செல்ப.
பகுதி + உம்		நிகழ்காலம், ,, ...	செய்யும், போகும்.

இவற்றில் கடைசி சாதாரண வழக்கத்தில் மிகுதியும் வரும். கடைசிக்கடந்தது அருகிவரும். எதிர்மறைக்குக் காலவிதியாசமில்லை.

N.B.—மலையாளத்தில் சற்றில் வரும் விகுதிகள் வினைமுற்றின் காலம் காட்டுவதுண்டு.

உ–ம். எழு, எழுந்தான், எழுகிறான், எழுவான்.
மடி, மடித்தான், மடிக்கிறான், மடிப்பான்.
மடிந்தான், மடிகிறான், மடிவான்.
நில், நின்றான், நிற்கிறான், நிற்பான்.

N.B. ண், ன் ஈறுகளையுடைய ஈரெழுத்தாலாய பகுதிகள், நிகழ்காலத்தில் "கிறு" மாத்திரம் பெறினும் எதிர்காலத்தில் "வ்" அல்ல "ப்" என்பதையே இடைநிலையாகப் பெறும்.

உ–ம். காண், காண்கிறேன், காண்பேன்.
உண், உண்கிறேன், உண்பேன்.
தின், தின்கிறேன், தின்பேன்.

"பவ்வ மூவிடத் தைம்பா லெதிர்பொழு
திசைவினை யிடைநிலை யாமிவை சிலவில." (நன்.)

N.B.—பகுதியோடு இடைநிலையின்றி சாரியை பெற்றும் பெறு மலும் உம் விகுதி வரின் நிகழ்காலமும் எதிர்காலமுமாம்.

உ–ம். செய்———— செய்யும்.
நட———— நடக்கும்.
வா———— வரும்.

N B —வா, தா என்பவை நிகழ்காலத்தும் எதிர்காலத்தும் வரு, தரு என்றாகி இடைநிலையையும் விகுதியையும் பெறும்.

146. Uses of tenses.—கால உபயோகம். கடந்த விஷயத்தை இறந்தகாலத்திலும், இனிமேல் நடக்கும் விஷயத்தை எதிர்காலத்திலும், இப்போ நடந்துவருவதை நிகழ்காலத்திலும் எடுத்துரைப்பது கிரமம். ஆயினும் சில விஷயங்கள் திரிகாலத்திலும் இயலும். எப்போதும் உண்மையானவைகள் இன்மையானவைகளை நிகழ்காலத்தில் கூறுவது நியாயமும், மரபும்.

உ–ம். தெய்வம் இருக்கிறார்.
தீ சுடுகிறது.
ஆறு ஓடுகிறது.
நட்சத்திரம் இரவில் தோன்றுகிறது.
சூரியன் கிழக்கே உதிக்கிறது.
அரசர் ஆளுகிறவர்கள்.

"முக்கா லத்தினு மொத்தியல் பொருளைச்
செப்புவர் நிகழுங் காலத் தானே." (நன்.)

147. இதுதவிர, வினைவு, மிகுதி, நிச்சயம்பற்றியும், சாதாரண வழக்கத்திலும் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாயும், எதிர்காலம் நிகழ்கால மாயும், காலங்கள் நியதி வழுவி வரும். இது பேசுவோர், எழுதுவோர் குறிப்புகளினால் அறியலாம்.

உ–ம். (1) a. "நீர் வாரும்."

b. "இதோ வந்துவிட்டேன்." நான் "வருகிறேன்," கொஞ்சநேரத்தில் "வருவேன்" என்பதற்குப் பதில் "வந்துவிட்டேன்" என்று இறந்தகாலத்தில் சொன்னது வினைவுபற்றி.

(2) பாம்புப்புற்றில் கைவிட்டால் செத்தாயி. "சாவாயி" என்பது நிச்சயம்பற்றி "செத்தாயி" என்றுயது.

(3) இன்னம் கால்மணிதானிருக்கிறது, இன்றைக்கு ரெயில் தப்பிற்று.

இது மிகுதிபற்றி பெரும்பான்மை இங்ஙனம் ஆகுமாதலால், "தப்பும்" என்று எதிர்காலத்தி லிருக்கவேண்டியது. "தப்பிற்று" என்று இறந்தகாலத்தில் வந்தது.

(4) நான் சிறுவயதில் படிப்பது இந்த அறைதான்.

"படித்தது" என்றிருக்கவேண்டியது "படிப்பது" என்று எதிர்காலத்தில் வந்தது.

இவைகள் இலக்கணப்படி வழுவாயினும் இலக்கியத்தில் வந்த மையால் காலவழுவமைதி எனப்படும்.

"வினாவினு மிகவினும் தெளிவினும் இயல்பினும்
பிறழவும் பெறாஉ முக்காலமு மேற்புழி." (நன்.)

148. Verb proper.—தெரிநிலை வினைமுற்று என்றது செய்பவன், கிரியை, திணை, பால், இடம், காலம் ஆகிய இவற்றைத் தெளிவாய்க் காட்டிவருவது.

கிரியை பகுதியால் விளங்கும்.

திணை, பால், இடம் விகுதிகளால் விளங்கும்.

காலம் இடைநிலைகளால் பெரும்பான்மையும் விளங்கும்.

N.B.—பகுதி இரட்டித்தும், "றவ்வொ டுகரவும்மை, &c." என்ற சூத்திரத்தில் கண்ட விதிகளாலுங் காலம் அறியலாமாதலால் பெரும்பான்மையென்று மட்டிட்டது.

வாக்கியங்களில் பின்முன் வரும் வார்த்தைகளால் கிரியை, செய்த கருவி, இடம், செயப்படுபொருள் விளக்கமாகும்.

உ–ம். கந்தன் கடையில் கருவேம்புக்கட்டை கொண்டு பொடியைக் கடைந்தான்.

இதில் எல்லாம் தெரிந்தது.

உ–ம். முருகன் புஸ்தகத்தை எடுத்தான்.

இதில் இடம் கருவி இல்லை.

உ–ம். தம்பி தூங்குகிறான், இதில் கருவி, இடம், செயப்படு பொருள் மூன்றும் இல்லை.

சில வினைகளுக்கு செயப்படுபொருள் அவசியம் வரவேண்டும்.

உ–ம். வெட்டினான்—என்னத்தை?

"செய்பவன் கருவி நிலஞ்செயல் காலம்
செய்பொரு ளாறுந் தருவது வினையே." (நன்.)

N.B.—செய்பவன் (agent) திணை, பால், இடங்களால் அறியப் படும்.

"ஓடுகிறது" என்று எழுவாய் மறைந்தாலும் எழுவாய் அஃறிணை ஒன்றன்பால் படர்க்கை என்று து விகுதியால் தெரியவந்தது.

149. தெரிநிலை வினை. (Verbs in Active Voice.)

செயப்படுபொருள் குன்றுதவினை (Trausitive Verb.)

செயப்படுபொருள் குன்றியவினை (Intransitive Verb.)

என இருவகைப்படும்.

உ–ம். வெட்டினான் (செ–குன்றுதவினை), மரத்தை வெட்டினான்.
ஓடின (செ–குன்றியவினை).

150. Passive Voice.— "செயப்படுபொருள் குன்றுதவினை" செயப்பாட்டு வினையாய் மாறத்தகுந்தது.

உ–ம். தியாகன் மரத்தை வெட்டினான்.
மரம் தியாகனால் வெட்டப்பட்டது.

செயப்படுபொருள் முதல் வேற்றுமையாக, எழுவாய் மூன்றும் வேற்றுமை வினைமுதல் அல்லது கருத்தாப்பொருளில் வந்து, செய் வினை செயப்பாட்டுவினையாகிற்று.

பகுதியோடு படு, உண் என்னும் துணை வினைகள் சேர்ந்து செயப்பாட்டு வினைப்பகுதிகளாம்.

இடைநிலை, விகுதிகளில் மாற்றமில்லை.

உ—ம். கொல் + படு = கொல்லப்படு.
கொல் + உண் = கொல்லுண்.

கொல்லப்பட்டான், கொல்லப்படுகிறான், கொல்லப்படுவான்.
கொல்லுண்டான், கொல்லுண்கிறான், கொல்லுண்பான்.

151. இவ்வகையாய் வந்த தெரிநிலை வினைகள் தன்வினை, பிறவினை என்றும் பிரிக்கப்படும்.

தன்வினை, எழுவாயாய் வந்த செய்பவன், தானே இயற்றிய கிரியையைக் குறிக்கும்.

உ—ம். கஜபதி நடந்தான், அடித்தான், எழும்பினான்.

Causative verb. பிறவினை எழுவாயாய் வந்த செய்பவன், தானே இயற்றாமல், மற்றவரைக்கொண்டு இயற்றிய கிரியையைக் குறிக்கும்.

உ—ம். கஜபதி நடப்பித்தான், அடிப்பித்தான், எழுப்பினான்.

152. [1] FORMATION OF CAUSATIVE VERBS.

தன் வினைகள் பின்வருமாறு பிறவினைகளாம்.

(1) பகுதியோடு பி, வி, விப்பி சேர்ந்து புதுப் பகுதிகளாதலால்.

	தன்வினை.	பிறவினை.	
உ—ம்.	துடை,	துடைப்பி.	
	நட,	நடப்பி,	நடப்பிவி.

---

o 1 "செய்யென் வினைவழி விப்பி தனிலரில்
செய்வியென் னேவல் இணையினீ ரேவல்." (நன்.)
"விளம்பிய பகுதி வே றாதலும் விதியே." (நன்.)

பகுதி வேறுபடாமல் இடைநிலையோடு சேர்ந்த ஒற்றுக்கள் வித்தியாசப்பட்டு வருபவற்றை தன்வினை, பிறவினை வித்தியாசம் என்பர் சிலர்.

உ—ம்.	மடிந்தான்,	மடிகிறான்,	மடிவான்.	(தன்வினை.)
	மடித்தான்,	மடிக்கிறான்,	மடிப்பான்.	(பிறவினை.)
	குறைந்தான்,	குறைகிறான்.	குறைவான்.	(தன்வினை.)
	குறைத்தான்,	குறைக்கிறான்,	குறைப்பான்.	(பிறவினை.)

இவற்றில் ந் வலிந்து த் ஆயது; கிறு ஒற்று இரட்டித்து "க்கிறு" ஆயது; எதிர்காலத்தில் வ், ப் (கடினசப்தம்) ஆயது என்பார்கள்.

படித்தான், குறைத்தான் என்கையில் செய்பவன் தானே இயற்றியதல்லாது பிறரைக் கொண்டியற்றவில்லையாதலால், இவ்வகைப்பட்டதை பிறவினை யெனப்படாது.

செய், செய்வி, செய்விப்பி.
தா, தருவி, தருவிப்பி.
வா, வருவி, வருவிப்பி.

(2) பகுதியிடையில் வந்த மெல்லொற்று வல்லொற்றுகிப் புதுப் பகுதியாதலால்.

	தன்வினை.	பிறவினை.
உ–ம்.	நீங்கு	நீக்கு.
	அடங்கு	அடக்கு.
	மடங்கு	மடக்கு.
	நீந்து	நீத்து.
	தேம்பு	தேப்பு.

இதன்மேல் பி, வி, விப்பி எறியும் வரும்.

உ–ம். நீக்குவி, அடக்குவிப்பி, &c.

(3) மெய்யீற்றுப் பகுதிகளோடு கு, சு, டு, து, பு, றுவில் இசைவ தொன்று சேர்ந்து புதுப்பகுதியாம்.

	தன்வினை.	பிறவினை.	
உ–ம்.	காய்	காய்ச்சு.	
	புரள்	புரட்டு.	(து. சேர்ந்தது)
	வெருள்	வெருட்டு.	,,
	மிரள்	மிரட்டு.	,,
	எழு	எழுப்பு.	
	உறு	உறுத்து.	
	அடர்	அடர்த்து.	
	துயில்	துயிற்று.	

இவைமேலும் வி, பி, விப்பி எறி வரலாம்.

உ–ம். எழுப்புவி —— துயிற்றுவி.

(4) பகுதியின் ஒற்று இரட்டித்துப் புதுப் பகுதியாம்.

	தன்வினை.	பிறவினை.
உ–ம்.	கூடு	கூட்டு.
	ஓடு	ஓட்டு.
	ஆறு	ஆற்று.
	ஏறு	ஏற்று.
	நீறு	நீற்று.
	மாறு	மாற்று.

இவைமேலும், வி, பி, விப்பி ஏறிவரலாம்.

உ–ம். ஏற்றுவி, ஓட்டுவி.

இப்புதுப் பகுதிகளோடு இடைநிலை விகுதிகள் சேர பிறவினை மூற்றும்.

153. பிறவினை செயப்படுபொருளன்றி வரவே வராது. செயப்பாட்டு வினையுமாகத்தக்கது.

உ–ம். வருவித்தான்——— பிள்ளைகளை வருவித்தான்.
வருவிக்கப்படு —— வருவிக்கப்பட்டான்.
வருவிக்கப்படுகிறான்.
வருவிக்கப்படுவான்.

154. தெரிநிலை. { தன்வினை. / செயப்படுபொருள் குன்றியவினை. / பிறவினை. / செயப்படுபொருள் குன்றுதவினை. / செயப்பாட்டுவினை. } யாவும், உடன் பாடாகவாவது (Positive.) எதிர்மறையாகவாவது (Negative.) இருக்கும்.

உடன்பாடு, உண்மை கூறல்; எதிர்மறை இல்லையென மறுத்துக் கூறல்.

உடன்பாட்டுவினை வந்தவிதம் முற்கூறியவை யாவும்.

155. Negative forms.—எதிர்மறையில் காலம் தெரியாது. ஆகையால் காலத்தைக்காட்டும் இடைநிலைகளும் விகுதிகளும் அவ்வினைக்கவசியமில்லை. ஆயினும் விகுதிகள் திணை, பால், இடம் விளங்க வரும்.

இவை வருமாறு.

(1) டகுதியோடு, நெட்டெழுத்தை முதலிலுடைய விகுதிகள் இடைநிலையின்றிப் புணர்ந்தால் எதிர்மறையாம்.

	பகுதி.		விகுதி.	
உ–ம்.	அடி	+	ஏன்	= அடியேன். (தன்மை ஒருமை.)
	அடி	+	ஓம்	= அடியோம். (தன்மைப் பன்மை.)
	அடி	+	ஆய்	= அடியாய். (முன்னிலை ஒருமை.)
	அடி	+	ஈர்	= அடியீர். (முன்னிலைப் பன்மை.)
	அடி	+	ஆன்	= அடியான். (ஆண்பால் படர்க்கை.)
	அடி	+	ஆள்	= அடியாள். (பெண்பால் படர்க்கை.)
	அடி	+	ஆர்	= அடியார். (பலர்பால் படர்க்கை.)

(2) ஒன்றன் படர்க்கையில் துவ்விகுதி முன் ஆ வந்து எதிர்மறை காட்டும்.

பகுதி. விகுதி.

உ–ம். அடி + ஆ + து = அடியாது.

(3) பலவின்பாலில் ஆ விகுதி எதிர்மறை காட்டும்.

பகுதி. விகுதி.

உ–ம். அடி + ஆ = அடியா.
கொடு + ஆ = கொடா.
நட + ஆ = நடவா.

N.B.—சிலவேளை து சாரியை பகுதிக்கும், விகுதிக்கும் இடையே வரும்.

உ–ம். அடிக்கேன் ——— அடிக்கார்.
அடிக்காது ——— அடிக்கா.

"எதிர்மறைக் கிடைநிலை யின்றிவன், வம்,ஓம்
ஆய்,ஈர், ஆன்,ஆள், ஆர்,ஆ, ஆது,ஆ
ஐம்பால் மூவிடத் தாகு மென்ப." (தொன்னூல்.)

156. [1]குறிப்பு வினைமுற்று, பெயரினடியாய்ப் பிறக்கும். அன்மை, இன்மை என்னும் பண்படியாய்ப் பிறந்தவை இயற்கையாய் எதிர்மறைப் பொருளைத் தரும்.

உ–ம். அல்லது, அல்லன், அல்லள், அல்லர், அல்ல, அல்லை.
இல்லது, இல்லன், இல்லள், இல்லர், இல்ல, இல்லை.

ஆனால் கரியன், கண்ணன், ஊரது என்பவை பிறபெயரடியாய்ப் பிறந்த குறிப்பு வினை முற்றுக்கள். இவைகளை எதிர்மறுத்துக் கூறும் போது,

அவன் கரியன் அல்லன்.
நேசன் கண்ணன் இல்லன்.

இக்காலை ஊரது அல்லது என, "இன்மை, அன்மைக்" குறிப்பு முற்றுகளேற்றிக் கூறப்படும்.

இங்ஙனம் வழக்குள் அருகியே வரும்.

---

[1] "இன்றி இலவுடைய லென்னுக் கிலவியும்
அன்றுடைத் தல்ல லென்னும் இலவியும்
பன்புகொள் இலவியும் உளவென் இலவியும்
பண்பி னுகிய சினைமுதற் இலவியும்
ஒப்பொடு வருஉக் இலவியொடு தொகைஇ
அப்பாற் பத்தும் குறிப்பொடு கொள்ளும்." (தொல்.)

157. [1]விசேஷக் குறிப்புவினைகள்.

1. வேறு, இல்லை; உண்டு இவை இருதிணை ஐம்பால் மூவிடங்களுக்கும் பொது.

"வேறில்லை உண்டைடம் பால்மூ விடத்தன." (நன்.)

2. யார்.

உ–ம். யார் அவன்? யார் இவர்கள்?
யார் அவள்? யார் இவர்?

என உயர்திணை மூன்றுபாலிலும் யார் பொதுவாய் வந்தது.

"யாரென் வினாவினைக் குறிப்புயர் மூப்பால்." (நன்.)

3. எவன்.

உ–ம். அது எவன்,
அவை எவன்

என, எவன் அஃறிணைப்பால் இரண்டிற்கும் பொதுவாய் வந்தது.

"எவனென் வினாவினைக் குறிப்பிழி யிருபால்." (நன்.)

எவன் என்பது மருவி "என்" என்றும்.

எவன், என் என்பவை விசேஷம் செய்யுளில் வரும் "என்" என்பது திரிந்து "ஏன்" ஆகும். இது இருதிணை ஐம்பால்களுக்கும் பொதுவான வினாக்குறிப்பு வினைமுற்று.

உ–ம். நான் ஏன், நீ ஏன், அவன் ஏன்,
நாம் ஏன், நீர் ஏன், அவள் ஏன்,
அது ஏன், அவர் ஏன், அவை ஏன்
என வருதல் காண்க.

---

[1]குறிப்புவினைகள் காலங்காட்டியும் வரலாம், எதிர்மறைவினைகள் காலங்காட்டியும் வரலாமென்று சொல்ப வருண்டு.

அது சண்முகத்தது ஆனது.
,, சண்முகத்தது ஆகிறது.
,, சண்முகத்தது ஆவது.

சண்முகத்தது என்னும் குறிப்பு வினைமுற்றுக் காலந் தெரியவந்ததென்பர்.

செய்யாதிருந்தான்.
செய்யாதிருக்கிறான். } இவைபோல
செய்யாதிருப்பான்.

இரு என்னும் தன்னவினை யேற்றிக் காலம் எதிர்மறைக்கும் தெரியலாமென்பர்.

ஆயினும் காலவிபாகம் தன்னவினையாலன்றி குறிப்புவினையிலாவது, எதிர்மறை வினையிலாவது வாவில்லை, "இருந்தான்." முன்னின்ற "செய்யாது" என்பதை எதிர்மறை வினையெச்சமாகப் பகுத்து இலக்கணங் கூறலாமே.

இவற்றைக் காலங்காட்டிய எதிர்மறைவினை, குறிப்புவினை யென்பது சரியன்றென்பது ஆன்றோர் மாபு.

N.B எவன் என்ற ஆண்பால் விஞப்பெயர் வேறு.

எவன் என்னும் அஃறிணை இருபாலுக்கும் பொதுவான விஞக் குறிப்பு வினைமுற்று வேறு.

158. வினைகள் முற்றுகமாத்திரமல்ல, எச்சம், ஏவல், வியங் கோள் ஆகவும் வரும்.

"அவைதாம், முற்றும் பெயர்வினை எச்சமு மாகி
யொன்றற் குரியவும் பொதுவு மாகும்." (நன்.)

159. ஏவல் (Imperative form.) கட்டளையிடும் வினை.

ஏவல் முன்னிலைக்கே உரித்து, இருதிணையிலும் வரும்.

குறிப்பு வினை ஏவல் ஆகாது, வியங்கோளுமாகாது.

தெரிநிலை வினைப்பகுதியே ஏவல் ஆகும். தீ, ஆயீ, மோ விகு திகளேற்றும் வரும்.

உ–ம். செய், நட, இரு.
நடவாய், போதி, கேண்மோ. } உடன்பாட்டு ஒருமை ஏவல்.

பகுதியோடு மின், உம், உங்கள் சேர்ந்தால் உடன்பாட்டுப் பன்மை ஏவல். ஈர், தீர் விகுதிகளும் வரும்.

உ–ம். செய்மின், நடவும், இருங்கள்; நடவீர், போதீர்.

பகுதியோடு ஏல் சேர எதிர்மறை ஒருமை ஏவல்.

உ–ம். செய்யேல், தேடேல், கொடேல்.

பகுதியோடு அன்மின் சேர எதிர்மறைப் பன்மை ஏவலாம்.

உ–ம். செய்யன்மின், எடன்மின்.

பகுதி + ஆது + ஏ =எதிர்மறை ஒருமை ஏவல்.
பகுதி + ஆது + ஏ + உம் or உங்கள்=எதிர்மறைப் பன்மை ஏவல்.

உ–ம். நடவாதே—ஒருமை.
நடவாதேயும், நடவாதேயுங்கள்—பன்மை.

N.B.—The Imperative Singular (ஏவல் ஒருமை) is the root form of Tamil verbs as the Infinitive is the root form of English verbs.

"ஏவல் ஒருமைக் கியலும் ஆய்,தி,மோ;
ஏவல் பன்மைக் கீர்,தீர், மின்,மினீர்;
இருமைக் கொரோவிடத்தாகும் குவ்வே." (இலக்.திரட்டு.)

"எதிர்மறை ஏவற் கேலே, அல்லே,
அன்மோ, அற்க, ஆகும், ஒருமை,
ஆமின், அன்மின், அற்பிர், பன்மை." (இலக். திரட்டு.)

N.B. இதில் கண்ட சில விகுதி வியங்கோளுக்குரியது. அற்க, அற்பிர் என்பவை இப்படிப்பட்டவை.

160. வியங்கோள் (Optative form.) மரியாதை ஏவல். இது ஒருவருடைய விருப்பத்தைக் காட்டும்.

இது பகுதியோடு க, இய, இயர் என்னும் விகுதிகளில் ஒன்றையாவது, ஒட்டும் என்னும் துணை வினையையாவது சேர்க்க வரும்.—காலங் காட்டாது, ஆகையால் இடைநிலைகள் பெறுது.

குச்சாரியை இடையில் சிலவேளை வரும்.

உ—ம். வாழ்க, வாழிய, வாழியர். வாழ் + ஒட்டும் = வாழட்டும். (ஒ கெட்டு அ வந்தது.)

இரு—இருக்க, இருக்கட்டும்.

இவ்வியங்கோள் இருதிணை ஐம்பால் மூவிடங்களுக்கும்பொது.

உ—ம். நான் வாழ்க, நாம் வாழ்க,
நீ வாழ்க, நீர் வாழ்க,

அவன், அவள், அவர், அது, அவை—வாழ்க.

எதிர்மறை வியங்கோள்=பகுதி+அல்+க.

உ—ம். செயற்க.

"கயவொடு ரவ்வொற் றீற்ற வியங்கோள்
இயலு மிடம்பா லெங்கு மென்ப." (நன்)

161. எச்சம் Participles. (Incomplete predicatious.) இது பெயரெச்சம், வினையெச்சம் என இரண்டுவகைப்படும்.

தெரிநிலைப் பெயரெச்சம்.

பெயரெச்சம் பெயனைக்கொண்டு முடியும். இது மூன்று வகையாம்.

162. (a) இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்=பகுதி+இறந்தகால இடைநிலை+அ விகுதி.

உ—ம். நடந்த மனிதன்.
ஓடின குதிரை.
தந்த் புஸ்தகம்.

N.B.—சுடு, பெறு என்பவை முன் விவரித்ததுபோல் ஒற்று இரட்டித்துக் காலங்காட்டி அ ஈறு பெறும்.

உ—ம். சுட்ட, பெற்ற.

7045

(b) நிகழ்காலப் பெயரெச்சம் = பகுதி + நிகழ்கால இடைநிலை + அ விகுதி.

உ–ம். தொடுக்கிற மாலை.
ஓடுகிற மான்.

(c) எதிர்காலப் பெயரெச்சம்=பகுதி+உம். கு சாரியை சிறுபான்மை வரும்.

உ–ம். ஓடும் குதிரை; செய்யும் காரியம்; நடக்கும் வழி; எடுக்கும் சுமை.

N.B.—நிகழ்கால எதிர்கால வினைமுற்றும் இம்மாதிரியாக "உம்" விகுதி பெறுமாதலால் வாக்கியத்தில் வார்த்தை வந்த நிலைநோக்கி முற்றா எச்சம் என்று பகுத்தறிந்து கூறவேண்டியது.

உ–ம். வெயில் எறிக்கும் இடத்தில் இவ்வித்து நன்றாய் முளைக்கும்; எறிக்கும்—எச்சம்; முளைக்கும்—முற்று.

பெயரெச்சத்துக்கு கிரியை தெரியும்; காலம் தெரியும்; திணை பால் இடம் தெரியாது.

கொண்டுமுடியுஞ் சொல் பெயர் வகையுள் ஒன்று. காலம் முன் சொன்னபடி இடைநிலையாலும், ஏற்குமிடத்துப் பகுதியின் ஒற்றிரட்டலாலும் தெரியும்.

"செய்த செய்கின்ற செய்யுமென் பாட்டில்
காலமுஞ் செயலுந் தோன்றிப் பாலொடு
செய்வ தாதி யறுபொருட் பெயரும்
எஞ்ச நிற்பது பெயரெச் சம்மே." (நன்.)

பாடு–வாய்பாடு (Formula.)

163. வினையெச்சம், வினைமுற்றையாவது, வினையால்அணையும் பெயரையாவது, தொழிற் பெயரையாவது, மற்ற வினையெச்சத்தையாவது பெயரெச்சத்தையாவது கொண்டு முடியும்.

பின்வரும் உதாரணத்தில் காண்க.

வினையெச்சத்தில் காலம் தெரியும்; கிரியையும் தெரியும்; திணை, பால், இடம் தெரியாது. காலம் இடைநிலையாலல்ல விகுதியால் தான் அறியப்படும்.

"தொழிலுங் காலமுந் தோன்றிப் பால்வினை
யொழிய நிற்பது வினையெச் சம்மே." (நன்.)

164. வினையெச்சம் மூன்று வகையாம்.

(a) இறந்தகால வினையெச்சம்.

(1) ஒற்று இரட்டித்து, இறந்தகாலங் காட்டிய பகுதிகள், ஒற்று இரட்டித்து வருதலால் இறந்தகால வினையெச்சமாம்.

உ–ம். சுடு —— சுட்டுத் தின்றான்.
போடு —— போட்டு அழுகிறான்.
பெறு —— பெற்று வருதல்.

(2) இன் இடைநிலையைப் பெற்று இறந்தகாலங் காட்டிய வினைகள் பகுதியோடு இ சேர்வதால் இறந்தகால வினையெச்சமாம்.

உ–ம். ஆடு —— ஆடி அலைகின்றவன்.
விம்மு —— விம்மி யழுதான்.
அனுப்பு —— அனுப்பித் திரும்பிவா.
கலங்கு —— கலங்கிப் பொங்குகிற பாத்திரம்.

(3) மற்றப் பகுதிகளுக்கு து விகுதியைக் கூட்ட இறந்தகால வினையெச்சமாம்.

உ–ம். எடு —— எடுத்து வா.
நட —— நடந்து போகிறான்.
மடி —— மடித்து வையாதே.

இறந்தகாலத்தில் த், ந் எப்போது எழுத்துப்பேறாய் வரும் என்று விவரிக்கப்பட்டதைக் கவனித்து, பகுதிக்கும், து விகுதிக்கும் நடுவில் கிரமமானவற்றைச் சேர்க்கவும்.

செய்துவந்த காரியம், மழை பெய்துவிட்டது, கொன்று தின்கும் மிருகம் என்பவற்றுள் மூன்றினிலும் ஓர் எழுத்தும் இடையில் வரவில்லை. பிந்தியது விகாரத்தால் (கொல்+து) கொன்று எனத் திரிந்தது காண்க.

எடுத்து, இதில் த் எழுத்துப்பேறு.
நடந்து, இதில் ந் எழுத்துப்பேறு.

(b) நிகழ்கால வினையெச்சம்.

பகுதியோடு அ விகுதி சேர ஆகும். இடையில் து சாரியை பெரும்பான்மை வரும்.

உ–ம். நட + கு + அ=நடக்கச் சொன்னார்.
மடி + அ=மடியச் செய்தல்.
பெறு + அ=பெற வருபவர்
தா (தரு) + அ=தரச் சொன்னையோ.

(c) எதிர்கால வினையெச்சம்.

(1) பகுதியோடு இன், இல் விகுதி சேர எதிர்கால வினையெச்சமாம். து சாரியை இடையில் வருவதுண்டு.

உ–ம். செய்யின், தடுக்கின், வரின், கொடுக்கில், பெறில்.

(2) இறந்தகால வினையெச்சத்தோடு "ஆல்" வர எதிர்கால வினையெச்சமாம்.

	இ. வி. எச்சம்.	எ. வி. எச்சம்.
உ–ம்.	எடு —— எடுத்து,	எடுத்தால் சாவாய்.
	முடி—— முடித்து,	முடித்தால் நல்லது.

(3) வினைமுற்றோடு "எல்" விகுதிவர எதிர்கால வினையெச்சமாம்.

உ–ம். நடந்தேனேல், செய்தானேல்,

(4) பெயரெச்சத்தோடு "கால்" வரின் எதிர்கால வினையெச்சமாம்.

உ–ம். செய்தக்கால்..... வருவான்.
செய்கின்றக்கால் ..... வருவான்.
செய்யும்கால் ..... வரான்.

"செய்து, செய்பு, செய்யாச், செய்யூச்,
செய்தெனச், செயச், செயின், செய்யிய, செய்யியர்,
வான், பான், பாக்கின வினையெச்சம் பிற
ஐந்தொன் றுறுமுக் காலமும் முறைதரும்." (நன்.)

இதில், செய்து, செய, செயின் தவிர, மற்றவை பாட்டில்மாத்திரம் வருபவை.

"அவற்றுள், முதலி னைந்தும் ஈற்றில் மூன்றும்
வினைமுதல் கொள்ளும் பிறவுமேற் கும்பிற." (நன்.)

எழுவாய் எச்சங்கள் கொண்டு முடிவது சாதாரணம்.

உ–ம். பலரும் தண்ணீர் எடுக்க, கிணறு சுரக்கும்;— அவன் அடிக்க, நான் திரும்பி அடித்தேன்; நீர் வந்தால், நான் போவேன்.

N.B.—வினைமுற்றிற்கு ஆயின், ஆகில் என்ற ஆக்கத் துணை வினை யேற்ற எதிர்கால வினையெச்சம் வருதலுமுண்டென்பர் சிலர்.

உ–ம். வந்தானாயின், நடப்பானாகில்.